

Esbjerg, Hamborg, Frankfurt, Lucca, Paris, Marseille,
Barcelona,

Europa

Maj 2013 til 20. oktober 2013

Et sted i starten af en anden tid.

Flyet til Pisa var forsinket.

Hun stod i solskinnet imellem alle de andre rejsende og så med ungdommelig forventning, hovedet en anelse på sned, ud mod landingsbanen. Lyset var skærende, luften stegende hed, stemningen på kogepunktet.

Han var fulgt efter. Det var kommet som en overraskelse, at det var hende. Han sad og iscenesatte de næste godt to timer med sig selv i den psykodramatiske hovedrolle. En terapiform, han havde dyrket gennem de seneste to årtier.

Et tvillingepar, to piger, sad med næserne mod det store vindue ud mod landingsbanen og formede læbelyde, efterladende våde mundafttryk. Måske var de to år.

En kvinde med store, runde solbriller og en gul kjole uden ærmer sad på den nærmeste stol. Hans blik dvælede kort ved hendes blege, blotlagte knæ, som godt kunne bruge lidt italiensk sol.

Flyet trillede ind, mange rejste sig og stillede sig i kø.

Passagerkabinen var som på andre low budget-fly indrettet med adgang til kun to toiletrum, et forrest og et bagerst. Han ville benytte det bagerste ...

Gorm havde ikke helt bestemt sig for, om manden skulle udføre drabet om bord eller bagefter i Pisa Lufthavn. Lige nu sad han og overvejede for og imod. Det hele havde ligget stille siden italiensturen. Han havde følt sig som musikeren Mikael Simpson, der "sidder lidt fast". Han syntes, han sad lidt fast. Et gammelt nummer, hvis man spurgte Pia. Seks-syv år gammelt.

Det sted i hans kommende, forhåbentlig, roman, hvor kvinden, han elsker, begår det utænkelige, det umulige i hans forestillingsverden, lå indhyllet i grød.

En sump af grød. Og gråd.

Maj – juni 2013

Kapitel 1

Maj, Esbjerg

Gorm

“Kunne du have lyst, kære kollega, til at gennemgå vores projekt ude hos mig i morgen aften? Sådant en slags faglig aften.” Henriette stillede et krus sort kaffe foran Gorm. Han så på kaffen. Den så stærk ud – og varm. Han kiggede op på hende, løftede kruset med en skålegestus og drak forsigtigt. “Så kan vi også se lidt på eksamen og så’n, hvis du har lyst,” fortsatte hun.

Han hørte godt, hvad hun mente.

“I morgen aften, hmm.” Gorm tog sin mobil og tjekkede kalenderen. “Det kan jeg vist godt.”

“Dejligt,” sagde hun. “Så har jeg lige et par boller og kaffen klar.” Hun smilede.

“Lyder godt, men må jeg ikke lige finde ud af først, om Helen har nogle planer? Du ved, jeg har ikke været for meget hjemme i den seneste måned.”

“Jo da, selvfølgelig.” Han kunne godt se, det irriterede hende. “Hvis I skal noget, udsætter vi det bare til en anden aften.”

Tiden var faldet til ro. Siden forrige weekend og hjemkomsten til familieheltstatus. Hverdagen var vendt tilbage i sit grønne forårskostume. Bøgen var sprunget ud i sidste uge. Noget senere end de sidste mange år.

Helen, Ida og Pia var de samme som altid, men han var rastløs og samtidig lidt træt. Han havde nævnt det for Helen. Nok stress, mente hun. Stress over begivenhederne, posttraumatisk kunne være en mulig diagnose. Stress over den kommende eksamenstid.

“Men tænk frem på ferien lige om hjørnet,” havde hun omsorgsfuldt foreslået. Og det gjorde han.

Han havde fået gennemtrumfet, godt støttet af Pia, Mark og Rikke, at de tog af sted, så det passede med Lucca Summer Festival, hvor både Diana Krall, Leonard Cohen, Bryan Adams, Nick Cave og et nyere band, Thirty Seconds To Mars, skulle give koncert inden for samme uge. Helen og Jens var begge af den mening, at det hele ikke skulle gå op i musik. Ida ville gerne ud til Middelhavet. ‘Det dybbå ocean’ kaldte hun det.

Transporten til Pisa skulle ske med et low budget-flyselskab, som ifølge Pia ikke overholdt den gængse politiske og fagforeningsmæssige korrekthed. Huset, som Helen havde fundet, lå mellem Pisa og Lucca. På en bjergskråning, plads nok til dem alle til en samlet pris på 1380 euro for en uge. Sgu billigt! Helen var simpelthen en knag til sådan noget. Ikke lægesekretær uden talent. Men med overskud og overblik.

Han bankede på Henriettes dør. Faktisk havde han kun været her én gang, den fredag nat, han fulgte hende hjem på gåben, så hun kunne komme til sig selv. Samme nat som mordet i Byparken blev begået. Mordet på den tyske tolk, Anna Schröder. Det syntes langt væk, selvom det kun var en lille måned siden.

“Kom bare ind, der er åbent,” råbte Henriette inde fra lejligheden. Han gik ind. Hun var i bad.

“Jeg står lige under bruseren. Gider du hælde kaffen på termokanden og tage den tallerken, der står i køleskabet. Jeg har lavet et par håndmadder. Håber, du kan have lidt at spise. Du kan også tage en øl. Der går nok lige fem minutter.”

Ja ja, tænkte han, men nøjedes med at råbe okay.

Da hun efter seks minutter kom ind i stuen, stod sofabordet dækket med kaffe og brød. Han havde valgt øl fra.

“Okay, du havde ikke lige lyst til en øl?” Hun gik ind i et værelse og hentede sin pc og en stak papirer.

“Arh, er ikke lige i humør til Tuborg Classic.” Han lagde lidt tryk på classic.

“Ved det godt. Kvindeøl, ik’?”

Han smilede, udstødte et lille grynt.

Hun skænkede kaffe, slog ud med hånden, sagde værsgo. Han tog en ostemad med rød peber.

“Du ser lidt træt ud, Gorm!”

“Tja.”

“Du er træt!”

“Ja, det har sgu været en lang dag.” Han tyggede af munden og drak lidt. “Jeg kunne ikke sove i nat. Og lave eksamensopgaver hele dagen.”

“Okay. Træls! Jamen, har du ikke et stort arsenal af den slags?”

“Jo, men vikaren i dansk, mens vi var af sted, er gået lidt uden for min plan, så jeg skulle lige finde nogle ny.”

“Åh nej. Så skal du jo i gang med at læse igen.”

Den sad.

“Dril bare en gammel mand.” Han kunne mærke, det inspirerede lidt, at hun drillede ham. Selvsagt var der meget ungdommeligt og piget i det, og hun var fuld af det. Det gav næring til den flakkende flamme, som manglede ilt. Kaffen, brødet, osten og hendes ungdom. Han skiftede emne.

“Nå, hvad har du så fundet ud af?”

“Nyt emne, hvad! Nå, men nu skal du se her.” Hun bladede i bunken af papirer, sorterede og rakte ham nogle. Hurtige, præcise bevægelser.

Der var en liste for hver by og disses seværdigheder med link til hjemmesider og downloadede billeder. Under hvert af dem stod der spørgsmål og noter. Det var ret omfattende. Men præcist og gennemtænkt.

“Det er sgu da godt!” kommenterede han. Han havde lyst til at rose det i langt højere toner, men undlod.

“Tak, jeg har jo også brugt meget tid på det. Faktisk et par timer om dagen. Oven i eksamensforberedelserne. Har du i øvrigt set, der er kommet datoer på mundtlig eksamen – og censorer?”

“Jo da!” Det havde han skam – med meget modstridende, vankelmødige vibrationer. I dansk skulle han have hende der Eva Steffensen, som var så kategorisk korrekt, at man kunne brække sig. Regelrytter. Overfortolkende. Påtalte alt, selv det mindste. Havde anklaget ham for at lægge teksterne til rette

på en bestemt måde, genbruge for meget, og hun havde mere end én gang sendt klager – ikke kun over ham – til skolen. Samværet med hende var dagen før sidste arbejdsdag med dimissionsfest. Fest! Jo jo! Oveni havde han fået cirka 200 stile at rette. I juni ville der ikke blive ret meget tilovers til romanskrivning. Han sad lidt fast.

“Jeg sidder lidt fast. Lidt for meget arbejde og lidt for lidt fornøjelse.”

“Det er faktisk lidt synd for dig,” sagde hun overdrevent medfølelse. “Men har du ikke også en hel masse tanker omkring Berlin? Jeg mener din bortførelse og det. Jeg ville være gået i koma af det.” Han trak på skuldrene som svar. “Jeg skal have to gange beskikket censor i tysk.” Hun hævede brynene med et let træk på hovedet.

“Held og lykke. Men i øvrigt er de beskikkede oftest helt fine.”

“Ved jeg godt,” sagde hun. “Jeg havde en sidste år. Han var god. Venlig og opmærksom.”

“Selvfølgelig! Det var jo dig.”

Hun skiftede emne.

“Nå, men nu skal du se. De der,” hun pegede på papirerne, “er ikke det eneste, jeg har lavet. Jeg har oprettet en hjemmeside.”

“En hjemmeside!?”

“Jeps. Vi skal have et sted at præsentere og demonstrere det hele. Systemet skal ligge tilgængeligt på nettet. Og der skal være interaktiv undervisning. Spørgsmål, multiple choice, lydøvelser, dialekter og alt muligt, som man kan bruge i undervisningen.”

Han vågnede. Det var dog ...

Hun havde købt et domæne, dandeu.dk, og designet en foreløbig side, som oplyste, at sitet var under opbygning. Han var mundlam. Hun havde afsløret flere gange, at teknik og lignende ikke var hendes stærkeste side. Men hun havde jo sådan set også demonstreret, at hun bar på evnen til at sætte sig ind i det. Fx var hun jo noget længere med en iPads muligheder, end han var.

Hun forklarede: "Selvfølgelig kan vi lægge opgaver ind på skolens egen side. Men så kan vi jo ikke selv producere indhold – altså uden indblanding af tyskudvalg og det hele. Her kan vi sælge brugsret og bruge det som eget forlag. Selve tysksystemet er jo i bogform, og her får vi kun royalty. Men du og jeg og vi to, måske Frank, kan tjene mere udover det, er jeg sikker på."

"Men kan du det? Kan du programmere og alt det? Jeg kan i hvert fald ikke. Frank heller ikke, er jeg sikker på."

"Man kan tage kurser gratis på nettet i det sprog, der bruges til hjemmesider, både det der http og css." Hun smilede. "Desuden er der flere firmaer, der tilbyder sådan nogle værktøjsprogrammer til at bygge siderne op med. Så man ikke behøver at huske alt det med kodning. I hvert fald ikke det hele."

"Og det tror du, skolen går med til? Bestyrelsen består af gamle mænd, som mest er interesseret i den pengemæssige del af skolevirksomheden. Tror du ikke, de vil have, det skal være skolen, der ejer det? OG det der domæne for den sags skyld?"

"Jeg har allerede fået tilsagn af H.P. om, at jeg kan få copyrighten. At skolen ikke vil påberåbe sig nogen rettigheder. H.P. er kun interesseret i projektet og det pædagogiske aspekt. Bare det at skolens navn bliver omtalt i

medierne og får skolens navn på bogsystemet, fordi vi tre er ansat der. Han sagde, at Knudsen, du ved, matematikudvalgets formand, selv har udviklet et matematiksystem, som han engang fik tre måneders betalt orlov til at færdiggøre. Orloven var ren goodwill fra H.P.'s side."

"Okay!"

"Ja!"

"Det lyder stort!"

"Ja!"

"VUC, det forjættede land."

"VUC går viralt," grinede hun. "For det skal sælges over Facebook, YouTube, iTunes, you name it!"

"Vildt!"

"Ja, ... og jeg ansætter dig som redaktør, og Frank, hvis han vil, som medarbejder eller freelancer eller noget. Lønnen finder vi ud af. Deler i porten for eksempel." Hun tog en mad, en mundfuld, tyggede lidt, drak ud, rejste sig og hældte resten af kaffen i deres krus. "Vil du være med til det? Hvad siger du?" spurgte hun stående med termokanden imellem hænderne.

Han lod en engel gå igennem stuen. Han rømmede sig kort. Nu var det hans tur til at drille lidt.

"Henriette, ved du hvad?" Han kiggede op på hende. Trak læberne ind.

"Nå, okay, hvad så, ... har du problemer med det? Hvad ved det kan du ikke lide?" Hun satte kanden og stillede sig spørgende an.

"Hmm, ... det hele, Henriette, øh..."

Hun trak hovedet tilbage i overraskelse. Rynkede brynene.

“Hvad mener du med ‘det hele’?” Det spørgende ansigt slog om og blev stift. En anderledes grimasse, end det han var vant til at se. Hendes næsebor vibrerede lidt. Han havde hende. Gengældelsens sekund. “Lige før så du da ud til at være med...”

“Jeg mener det,” smilede han så lumsk, som han kunne, og lod luften vibrere et par lange sekunder. “Det hele. Det hele... Jeg kan lide det hele. Alt! Jeg er vild med det! Det er så fedt!”

Hendes øjne blev blanke.

Han havde ikke forudset det, bare haft lyst til lige at give tilbage på drilleriet. Kollegialt. Men hendes reaktion overgik ligesom hans fantasi.

Hun røg hen til ham, nærmest hev ham op, tog hans hoved i sine hænder og gav ham et kys midt på munden, krammede ham så heftigt, man skulle tro, hun var hans kone, som ikke havde set ham i et år, siden han forlod hende for at deltage i krigen i Helmand-området..

Så stod de lidt tavse direkte over for hinanden og bare så hinanden i øjnene.

En tåre, måske flere, måske et dusin tårer plus det løse, fandt samme spor ned ad hendes kind.

“Undskyld,” var ordet, kommentaren fra ham, da han blev klar til det.

Hun tog termokanden, vendte sig om og gik ud til kaffemaskinen. Han stod og hørte hende hælde vand i kanden, dernæst i maskinens beholder. Hørte hende tage et filter, svinge filterholderen ud, puttede filteret i, hvorefter hun hældte kaffe i direkte fra posen. Så hørte han, at hun tændte. Han satte sig og drak lidt af krusets kun lunkne indhold. Og følte sig lidt lunken.

Han rejste sig og gik ud til hende. Hun stod ved vasken og skyllede et par tallerkner. Han gik hen, tog børste og tallerken ud af hendes hænder, stillede dem tilbage i vasken og lagde hænderne på hendes skuldre.

“Undskyld, undskyld, undskyld. Du er min bedste kollega. Forstår du, Henriette? Det ved du, du er! Det var kun ment som drilleri. Payback fordi du drillede mig.”

Hvis hun ville nu, kunne hun gøre, hvad hun ville, og han ville følge efter. Som en hund i snor. Tryllebunden. Han læste, at hun vidste det. Hun vendte blikket væk først.

Kaffemaskinen var begyndt at snorke. Han gik ind i stuen.

“Visioner og nye boller på suppen. Er du helt klar over, hvad det kommer til at betyde?” råbte han ud til hende. “For tyskundervisningen.” Han havde stillet sig ved vinduet med balderne op ad radiatoren, undgik at skubbe til de to orkideer. Nød det, og nød, at hjertet var ved at falde på plads og igen tikkede i sin vante rytme. Han havde lyst til at nynne.

Hun kom ind med termokanden og stillede den på sofabordet.

“Det var også, hvad H.P. sagde til mig. Undtagen det med bollerne. Han sagde ‘krydderier på pædagogik og lærdom’. Han kan vist godt lide mig – os.” Hun satte sig.

“Jeg er sikker på, han godt kan lide dig. Det er tydeligt for enhver. Du er bare pissegod! Mig har han vænnet sig til.” Gorm trak på venstre mundvig og vendte øjeæblerne opad.

“Vi er bare gode sammen.” Han hørte, at hun mente det. “Nå, nu skal vi videre.”

Han satte sig over i stolen og var klar. Med ny energi. Det var også noget, hun kunne.

“Tyskland, urbant og ruralt” var arbejdstitlen. Henriette havde skitseret en mulig fremgangsmåde ud fra sine erfaringer fra Berlin. Hun havde skælmsk tilføjet, at da Gorm ikke var hjemmевant i de valgte byer, var han nok nemmere at holde i snor. Selvfølgelig, det vidste hun godt, ville hun jo ikke kunne holde ham fra at samle inspiration til sit skriveri.

“Godt tænkt, Henriette. Du har ret i det hele. Det hele!”
Hun smilede kæk.

Det var faldet Gorm ind, at systemet nødvendigvis måtte indeholde alle kendte genrer: dokumentar, nyhedsformidling, blog, tegneserier, fotosamlinger, skønlitteratur, film ... Den del ville han godt tage sig af. Han brugte det jo alligevel i sin undervisning og i valg af eksamenstekster og lytteøvelser. De blev enige om, efter en del tanker og udsagn for og imod, at lade strukturen i bøger og på hjemmesiden ligge, indtil det meste lå parat.

Henriette ville godt igennem kurserne i http og css og spionere i andre hjemmesider, før hun kunne komme med et oplæg i den retning. Hun ville også kontakte to-tre forlag, som hun mente måtte være interesseret.

Der var imidlertid et par små *aber-dabei'er*, kom Henriette ind på: blandt andet stemningen blandt kollegerne, når de fik at vide, at Henriette ville få copyrighten. Nogle af dem ville nok nægte at bruge systemet, når det kun var hende, der kunne slå mønt på det. De samme kunne vel også finde på at køre det op på bestyrelsesniveau. Et af bestyrelsesmedlemmerne havde selv et forlag, som blandt andet udgav sprogmateriale. Ganske vist til de mindste – men alligevel.

“Jo, men for VUC’s bestyrelse er inhabilitet et ukendt begreb – på linje med nepotisme, det ved du vel?” kommenterede han overdrevent alvorligt.

Disse dumme ‘småting’ skulle på plads, var de enige om – hvis det lod sig gøre.

Det bedste for alle parter ville være, at det hele blev fremlagt absolut uindpakket. At der skulle findes en form for rabat til skolen – og dens undervisere, især dem. At lærere, som leverede materiale til systemet, skulle honoreres efter normale takster, for eksempel på samme måde som freelance journalister.

Kapitel 2

Esbjerg, maj 2013

Jens

Tretrinsraketten lå parat til affyring. Planerne var gennemtænkt og overbevisende. Rikke havde været inde over og godkendt rub og stub. Som sædvanlig når han foreslog noget. Bankens nyansatte tryllefe, som Rikke kaldte hende, havde gelejdet låneansøgningen på de 300.000 gennem nåleøjet.

Lejemålet for den nedlagte tobak- og vinforretning var forhandlet på plads. Ejeren af bygningen havde godkendt lejekontrakten – inkl. købsoption. Den årlige leje havde han fået ned i 110.000 kroner, mod at den skulle løbe i minimum to år. Han havde også fået udlejerens til at sluge 50 procent af bruttoomkostningerne ved ombygningen, hvis der var tale om forbedring, hvilket man jo måtte man erkende, at en øgning af vinduesarealet og anlæggelse af et nyt gulv var. Restaurering

af toiletforholdene ligeså. Det lille køkken var okay, skulle blot males. Lamper og øvrig indretning var for Jens' regning. Han kunne disponere over lokalerne efter renoveringen, måske allerede efter ferien. Han kunne næsten ikke vente. Officiel overtagelse d. 15. august.

Teknisk forvaltning havde ingen kommentarer. Esbjerg kommune støttede erhvervslivet. Og fotos var bedre end tobak.

Jens havde allerede bestilt to mac-pc'er, en bærbar og en stationær med 27" skærm. Han havde brugt 18.000 på tre objektiver. Købt både et almindeligt stativ og et bordstativ. Det gamle Leica var gennemprøvet og stadig fit for fight. På ønskesedlen stod et nyt Leica Q til godt 30.000 og et noget billigere systemkamera, måske et Olympus til omkring 8.000. Hvis forretningen og fotograferingen, portrætter, bybilleder og landskaber fra Italien gik godt, hvilket det jo gerne måtte, ville ønskerne kunne indfris til jul. Så kunne Rikke overtage Canon'en helt. Arsenalet af fotolamper og blitz var okay, som det var. Tasker og kufferter og det løse var småtingsafdelingen. Det hele kunne han trække fra i skat.

Moms var han lidt usikker på. Som kunstner var den kun fem procent. Men er en fotograf kunstner? Han havde jo også tænkt sig at udføre almindelige bestillingsopgaver såsom familiealbummer. Det var noget, han måtte undersøge. Småting!

Orloven på et år var bevilget. Trods politiets massive mangel på betjente! Hvis det hele gik galt med konkurs til følge, kunne han få jobbet tilbage med dags varsel. En enorm tryghed, som Magnus, hans TR, havde trumfet igennem.

Med tre uger til en måneds afspadsering plus efterfølgende ferie stod han gunstigt i begyndelsen af en ny æra og karriere. God tid til tanker og gode fornemmelser for fremtiden. Intet kunne smadre hans liv. For øjeblikket.

Kapitel 3

Esbjerg-Tjæreborg lørdag d. 11. maj 2013

Gyrite

Hun var lidt målløs. Målløs over sin målløshed. Men målløsheden gik over i kropsvarme og ren tilfredshed. Hold da op! Hun modstod imidlertid trangen til at nynne med på sangen "Only Teardrops", det danske bidrag ved det internationale melodigrandprix, som radioen lige for tiden tilbad. Var det ikke i aften? Sødsuppe! Hun skiftede over til cd-afspilleren, hvor Bruce lå og ventede. "These are better days!"

E-mailen fra Frantzen havde en vedhæftning. Det var den, der var grunden til målløsheden. Hold da op! Han skrev, at han syntes, hun skulle læse vedhæftede og melde tilbage til ham så hurtigt som muligt, hvad hun ville beslutte sig til – helst inden weekenden. Han tilføjede, at han normalt ikke ville modsætte sig den slags ansøgninger.

København, d. 8. maj 2013

Til

Politidirektør for Syd og Sønderjyllands Politi,
William Justesen

(videresendes til rette vedkommende)

Med forventning om justitsministerens og rigspolitiets snarlige godkendelse opslår Europol i samarbejde med rigspolitiet et antal stillinger.

Der er tale om to stillinger som efterforsker/kriminalanalytiker og en stilling som forbindelsesofficer. Se jobbeskrivelser på Europols hjemmeside,

<https://www.europol.europa.eu/careers-procurement/vacancies>

Disse stillinger opslås med forventet ansættelse pr. 1. september 2013.

Til de to analytikerstillinger er knyttet 4 ugers introkursus, som skal afsluttes inden ansættelsesdatoen. Introkurset, inkl. løn m.m. betales af Rigspolitiet. P.t. udgør grundlønnen 40.000 d.kr. Senest ved ansættelsen vil en tjenestelejlighed blive stillet til rådighed.

Til stillingen som forbindelsesofficer er der en introperiode på tre måneder, fordelt på en måned i Haag, en måned i London og den sidste måned i en valgfri europæisk hovedstad hos den lokale afdeling af Europol.

P.t. udgør grundlønnen 45.000 d.kr.

Diverse tillæg og ydelser kan for alle stillingers vedkommende oplyses ved henvendelse til sekretariatet.

Stillingerne opslås via denne meddelelse internt, men også i Statstidende, så snart den formelle godkendelse er sket.

Ansøgning med indstillinger og anbefalinger sendes til sekretariatet inden 1. juni.

Med venlig hilsen

Kontorfuldmægtig, Rigspolitiet

Anker Bo Børgesen

Vildt!!! Hun skruede lidt ned for Bruce.

Hun klikkede på linket til Europols stillingsopslag. Analytiker? Eller skulle hun prøve forbindelsesofficerstillingen, hvor der var en del mere ansvar med? Næsten dobbelt så høj løn, som hendes nuværende i betragtning af frynset: alle udgifter betalt, bolig plus det løse.

Hun ringede til Frantzen.

“Så det er altså min holdning,” sluttede Frantzen.

Iført sin bedste formelle kasket havde han i syv minutter prøvet at overbevise sin bedste kvindelige efterforsker om, at han støttede hende hele vejen. Men at det ville være med en vis kollegial sørgmodighed, hvis hun bestemte sig for at forlade Syd- og Sønderjyllands politi.

“Tak for din klare udmelding. Jeg ved, jeg har din uforbeholdne støtte.”

“Selvfølgelig!”

“Jeg vil godt nok lige tænke over det.”

Efter at hun havde fundet ud af, at det var selveste Gerda Schuster, der havde anbefalet hende, var al tvivl dog fejlet af banen. Hun ville søge jobbet som analytiker. Der skulle kun vedlægges en udtalelse fra hendes chef.

Hun skulle bo i Holland, i Haag, i fem uger med oplæring i EU-ret, analyse og dertil fire uger med praktik – praktik allerede to uger efter introtræningen, fire uger. Der kom lige hendes hus, hund og kat ind i billedet.

To måneder – mindst – var sgu for meget i dyrepensionen! Jeanne D'Arc ville fornægte Gyrite forever, når hun til sin tid blev hentet igen. Og stakkels Snoopy ville gå fuldstændigt i hundene. Huset kunne til nød passe sig selv. Hun kunne sikkert få de nye lejere af Henriksens hus til at kigge over en gang imellem. Det lod ikke til, at man ville få lejlighed til at slå et slag forbi sit hjem. Måske en weekend – men det kunne man jo ikke vide.

Kunne nogle af hendes venner eller bekendte klare det? Hvem ville? Hendes mor ville aldrig klare det. Flytte til Jylland – aldrig!

I det mindste fandtes Herkules ikke længere. Få ville have klaret denne store, livlige schæfer. Den fantastiske hund, som hun havde fået af sin nabo, morderen. Henriksen eller hvad han hed nu. Både hun og Snoopy havde elsket den.

Jørgen poppede op som første umiddelbare mulighed.

De to havde ikke haft en reel lejlighed til at få de fadbamser, de havde lovet hinanden. Hun havde ringet til ham for at presse, men han havde haft travlt med flere ting. Og hans mor skulle flytte på plejehjem. Måske havde det hele bare taget for hårdt på ham, denne følsomme kæmpe. Der var mange sager at tage stilling til og ordne.

Men nu var der altså opstået et decideret, temmelig akut problem. Det måtte han da tage som en udfordring. De kunne jo lide hinanden. Meget! Bedste kolleger!

Hun sammenstykkede en overtalelsesplan. Og ringede.
Han tog den.

“Hej, Gyrite!”

“Hej, store mand!”

“Hvad så? Er det om de der fadbamser?” Hun kunne høre lune og varme.

“Både og. Jeg vil bare til en start sige, at du skal høre godt efter nu. Jeg har et fantastisk godt forslag.”

“Okay. Fortæl!”

“Altså, jeg har fået tilbudt at søge en stilling hos Europol.”

“Okay! Nå! Tilbudt! ... Det lyder da ret godt.” Han lød da glad nok.

“Ja. Alle kan selvfølgelig søge, men jeg er ret stolt over at få opfordringen. Frantzen har sagt god for det.”

“Så du søger?”

“Ja, det er Gerda Schuster, der har lagt et godt ord ind for mig.”

“Spændende! Så får du det garanteret. Tror du ikke?”

“Måske har jeg en god chance.”

“Hvad er det som? Efterforsker?”

“Ja, en slags, ikke helt som nu. Det er mere som en slags analytiker. Der er også en stilling som forbindelsesofficer. Jeg søger nok analytikerjobbet”

“Jamen, jamen. Held og lykke ...”

“Tak! Men så kom jeg jo i tanke om dig ... og vores gode partnerskab. Jeg ved ikke, om jeg helt kan undvære det.”

“Jah ... Og?”

“Ja ... Altså, der er to stillinger som analytiker. Jeg vil foreslå dig, at du søger den anden stilling. Der er en del

centralt arbejde, men også i marken. Schuster vil helt sikkert også anbefale dig. Det gik jo hammergodt."

"Ja, selvom vi nok ikke er helt færdige med den sag endnu. Der er jo stadigvæk ham BMW-Hansen ... og hans kumpaner."

"Jamen, tror du ikke, han mere eller mindre er gået under jorden. Måske er han med i samme syndikat, som Helmut ... Helmut er for øvrigt blevet fængslet for besiddelse af stoffer og våben samt skatteunddragelse. De er ved at opbygge sagen mod ham i Berlin. Han skal for retten i Berlin om en måneds tid, så vidt jeg ved."

"Fedt! Godt at vide!" Lød han en smule irriteret?

"Jeps! Og er det ikke lige så godt at se os omkring i udlandet, hvis BMW-Hansen gemmer sig der et sted. Europol fungerer jo glimrende, det ved vi jo nu. Og nu hvor Johnson er forfremmet til efterforsker og har dannet par, og vi har ansat ny afdelingsleder, kan vi jo sådan set stadigvæk samarbejde med Esbjerg. Det tror jeg helt bestemt. Jeg sender dig lige et link til Europol's hjemmeside, så du kan se, om det er noget."

"Du er godt nok fremme på beatet, Gyrite. ... Men ... Jeg har jo godt nok aldrig tænkt den vej."

"Men kan du ikke tænke over det? Ret hurtigt, ikk'?!"

"Jo da. Selvfølgelig!" Hun sporede en ikke udelt begejstring i hans stemme.

"Du lyder ikke vildt begejstret."

"Nej, måske ikke, men det er altså også noget af en mundfuld." Han grinede lidt forsagt. Måske nærmere et grynt.

"Frantzen skal helst vide fra mig, om jeg søger, senest fredag morgen. Altså i overmorgen."

"Ja?"

“Så måske kunne du have tænkt færdigt senest i morgen torsdag.” Stilhed! “Det ville være så fedt. Prøv at forestille dig det.”

“Okay, jeg gør en kraftig indsats. Men hallo!”

“Ja?”

“Skal du så flytte?”

“Nå ja. Der er et kursus, der skal gennemgås inden påbegyndelsen af jobbet. Og imens det kører, skal man bo i Haag.”

“I sommerferien?”

“Ja!”

“Hvad så med huset – og dine kære dyr?”

“Ja, det er selvfølgelig et problem.” Hun en kort pause ...

“Men det må jeg jo løse. Hvis jeg altså får jeg stillingen.”

“Nu må vi se! Jeg synes, jeg allerede kan se visse tegn i både sol og måne.”

“Ja, tænk over det! Seriøst!”

“Okay, jeg tænker over det til i morgen engang. Okay?”

Jørgen ringede allerede klokken lidt i ti om aftenen. Han måtte desværre meddele – brugte han virkelig de to ord?! – at han ikke kunne se sig selv som hverken Europol-analytiker eller forbindelsesofficer. Så hun måtte klare sig uden ham. Og han måtte jo altså klare sig uden hende. I øvrigt havde han fået at vide ad omveje, for han havde talt med Frantzen, at der allerede var indkaldt tre kvinder til samtale om den nye stilling som efterforsker i Esbjerg, og at Frantzen regnede med ham som partner til den nyansatte. Som ledende efterforsker, hvis Gyrite sagde op.

Og, havde han derefter meddelt hende, at han jo i så fald ville være i stand til at tage vare på hendes besiddelser, mens hun var i Holland. Inklusive Jeanne D'Arc og Snoopy. Og de kendte ham jo.

I øvrigt havde han planlagt to ugers ferie, hvor han skulle hjælpe Jens med at indrette hans nye fotogalleri.

Kapitel 4

Guldager, maj

Jørgen

Jørgen havde slugt hele den massive mundfuld. Han havde fordøjet og fundet skriveblokken og blyanterne frem.

Nu sad han i lænestolen med standerlampen tændt. De blanke sider ventede på poetiske reaktioner fra en stille mand med et meget stort hjerte i en meget stor krop. Han ville gerne være stor. Og i ånden var han det også, det var han klar over. Alligevel slæbte han rundt på en periodisk vigende, sikkert miljøbestemt, del af sin personlighed – en karakterbrist, ville mange vel sige. Han tænkte tit over det. Faktisk hver gang han undgik vigtige diskussioner. Med sin rare omgangstone. Gyrite mindede i forbavsende grad om den pige, de havde leget så meget med, han og Jens. Hun hed Elsebeth, gad vide, hvor hun var nu? Hun havde været lige så umiddelbar, som Gyrite var, når hun blev beruset. Og det havde de begge været den aften. Hun havde den aften, i hans øjne nærmest spillet op til manden i ham. Og det havde virket!

“En påhængsvogn....,” begyndte han og kom ikke videre.

Det var det første ord, der var faldet ham ind, da hun havde foreslået, at han søgte stillingen. Påhængsvogn var,

hvad han følte sig som. Ord på papir var hans tilflugt. Det hvide album lå på grammfonen. Han havde hørt det i aftes. Han havde lyst til at høre det igen.

“Look out, cause here she comes.

When I get to the bottom I go back to the top of the slide

And I stop and I turn and I go for a ride

Helter skelter, helter skelter ...”

Uden mål og med. Kaos. Men måske kaos med en mening.

“Don't pass me by don't make me cry don't make me blue

'Cause you know darling I love only you

You'll never know it hurt me so

How I hate to see you go”

Beatles var nu engang ikke svært tilgængelige. Og identifikationen lå lige til højrebenet.

“En påhængsvogns afhængighed er som øllerne bag båden og i snor,” skrev han,

“Parat til at blive trukket
og drukket.

Med to eller fire hjul.

Presenning kan være godt at have med.

Presenningen skjuler lasten
og beskytter den.

For den er på slæb.

Den vil slæbes.”

Ikke det bedste, men han fik afløb.

Kapitel 5

Esbjerg, maj 2013

Rikke

To dage til afspadsering.

En afspadsering, som hun havde været omkring sin TR, Jens Holm, for at få støtte til. Først havde hun fået audiens alene hos chefen, hvor hun havde fremført sit behov. Hun havde slået på både den kvantitet og kvalitet, hun havde præsteret den sidste måned.

Kristoffersen havde først rejst sig, vendt sig mod vinduet bag skrivebordet, holdt en for lang og alt for kunstig pause, hvilket han næsten altid gjorde, når han i en forhandlingssituation var uenig – og presset. Hun havde afbrudt pausen:

“Jeg tror, jeg kommer tilbage om lidt, når du har tænkt færdigt. Holm vil gerne med. Jeg er i gang med min egen udgave af våbenstilstanden mellem rockerne. Og så interviewer TV 2 mig om det med volden her i byen, altså sammen med chefen for krimiafdelingen, Frantzen, her klokken tre. Jeg skal lige have noget på plads først. Bare ring! Er det okay?” Han havde uden at vende sig om vinket med højre arm. En gang imellem var han altså en krukke!

Et kvarter senere havde hun fået sin afspadsering.

Hun tændte for pc'en og fortsatte sin research af den italienske mafia, især den på Sicilien.

Interviewet til TV 2 gik godt. Det havde vist sig, at hun og Frantzen var på linje i deres betragtninger omkring den omsiggribende vold i byen. Han kunne bare ikke direkte kritisere politikerne og sin egen topledelse – det kunne hun. Men han kunne give hende håndslag på ikke at benægte hendes påstande, mod at hun ikke skrev om deres fælles dagsorden. Undervejs havde TV 2 måttet ændre vinkel, og interviewet holdt mange pauser til at formulere nyt spor. Heldigvis var det ikke direkte, så det skulle bare klippes til. De var begge to ude efter politikerne og deres alt for lave forventninger til politiets nødvendige kapacitet. Rikke kunne nævne de gange, der havde været officielt besøg i hovedstaden, hvor femogfyre betjente var udkommanderet. Udover Folketinget og regeringen fik også Esbjerg kommune et ord med på vejen, også af Rikke. Hun var af den klare opfattelse, at alle kommunens erklæringer – hun undlod 'forblommede' – og planer om at forebygge og arbejde med alle unge under ét, var tomme ord. Hvilket kommunen også måtte være bevidst om, især på grund af den ret omfattende analyse, der var foretaget af en af Social- og integrationsministeriets konsulentgrupper i oktober sidste år. Ingen – eller kun lidt – implementering af de fine bestræbelser.

Borgmesteren sad til møde hele dagen og ville tidligst kunne besvare spørgsmål i TV 2 Nyhederne i aften. Rikke havde indvilget i at gentage sine meninger på direkte tv.

Rikke satte kursen direkte om mod avisen. En pludselig indskydelse fik hende til at tage på torvet for at indsnuse forsommerens leben.

De seneste tre dage med mellem atten og tyve grader og haven i nogenlunde orden, duften af friske havvinde blandet med endevendt havejord og solopvarmet mur, hvor hun kunne sidde og dyrke naturens gaver og køleskabets øl sammen med Jens, var en velkommen start på en snarligt påbegyndt afspadsering og ferietur til Italiens varme, skønhed og gerne dystre sider. Når hun betragtede sig selv sådan en dag, så hun et menneske med ret til at leve. Med ret til at deltage i livet. Med ret til at vælge sin egen retning. Men fødder vokser jo ikke ind i himlen, de har det bedre på jorden.

Tilfreds med sin vundne afspadsering satte hun sig under en parasol og bestilte en øl.

Kristoffersen havde sine forcer – og visioner. Men han havde altid et øje på bundlinjen. Den økonomiske bundlinje. Okay, han støttede også tit.

Gyrites chef, Frantzen, var da egentlig også fin nok. Gyrite havde godt nok sine små idiosynkratiske aversioner, men i det store hele var hun da vist tilfreds med ham. Hun var vist heller ikke helt så bøvlet, som Rikke selv kunne være. Og så var politiet jo en offentlig virksomhed. Avisen bestemt ikke. Det grinede hun lidt ad, for hvis noget var baseret på offentlighed, var det da vist en avis. Privatejet offentlighed.

De seneste større opgaver her i starten af maj havde været et par artikler om den kommende afvikling af Esbjerg-Harwich, "sprittruten" kaldte nogen den. Antallet af afgang var nået ned på det halve i de sidste fem år. Alene nedgangen i passagertallet kunne faktisk gøre det, men de nye miljøregler, som var undervejs og måske ville gælde fra næste år, ville

blive dødsstødet. DFDS måtte nu lukke linjen, som havde eksisteret lige så lang tid som Esbjerg havn. Siden 1875.

Arkiverne var næsten brugt op. En halv side med fotos fra havnestart over to krige, 50'ernes og 60'ernes opture, 70'ernes usikkerhed, slut-80'ernes og 90'ernes tro på fremtiden og nullernes ligegyldighed med dagen i går og i år. Krisen, krisen, krisen. Esbjerg-Harwich var ikke kommet sig igen.

1. maj-mødet i byparken havde trukket et kølvand efter sig, fyldt med beskyldninger mellem visse grupperinger i byen. Det var poppet op på hendes mobil d. 1. maj ved 15-tiden fra Jens, der var blevet tilkaldt på grund af optøjer med æg- og flaskekastning imod først et par talere, derefter mellem to grupper. De var blevet skilt ad af politiet. Men senere var der igen kampe omme i byen. Kast med flasker på torvet. Og med caféstole. Ruder smadret i to biler. Tre var røget på skadestuen. Hun havde fulgt op med besøg og interview på hospital, politi og hjemme hos formændene hos socialdemokratiet og folkepartiet. Et par af hendes kolleger havde filmet med deres mobiltelefoner og sendt hende dem. Blandt andre af flaskekasterne, som ville blive retsforfulgt.

“Kunne du forestille dig at kalde dit barn for Lucifer? Eller Messias?” Dette spørgsmål var sendt rundt i byen med nogle praktikanter. En skoleklasse havde også hjulpet til. Ideen til denne vox-pop kom fra New Zealand, hvor man ikke måtte navngive børn sådan.

Hun havde interviewet præsten i Hjerting og en funktionær hos personregistret.

Som et supplement til sin artikel havde hun fået avisens blogger og columnist, Vigga, til at følge op på emnet. Hun var som regel hylende morsom.

Eksempler på ulovlige pigenavne: Bjælde, Frille, Ikea, Petit, Piel og Plaza. Ulovlige drengenavne: Bacchus, Bais, Pirmin og Po. Var Pirmin ikke et schweizisk navn?

Disse var imidlertid okay: Altan, Badr, Dyne, Fan, Gul, Musling, Nitte, Rikkepippih.

Vinklen, den journalistiske, var uklar, syntes hun. Nyhedsværdi? Hmm! Men det var jo gratis underholdning, alle kunne diskutere emnet. Og det i sig selv var vel nok. Selvom det ikke var en egentlig nyhed. Gad vide, hvilket navn Jens ville gå med til. Frille? Arh...

Positive nyheder, for eksempel omtaler af kommunale landvindinger var for sjældne retter på menuerne. Avisen havde sammen med de lokale ugeaviser afholdt et weekendseminar om, hvordan man finder frem til en måde at bringe positive artikler og stadig have samme grad af læsertække. De positive vibrationer kom mest fra lokalområderne uden for Esbjerg. Kristoffersen og bestyrelsen ville have samme politik til at gennemsyre avisen. Dagspressen skulle også være en motor. Økonomisk, kulturelt, et organ for fremtiden. Så jagten på de gode historier skulle intensiveres. Da salget af annoncer faktisk var faldet mere end abonnementsindtægterne, måtte man gøre endnu mere opmærksom på de lokale danske dyder. Man burde sprede indsatsen mediemæssigt.

Ingen talte om lønnedgang, fyringsrunder, stress.

Men okay, nu var nogle livsfarlige bunkere på vestkysten da blevet fjernet. Fjernelse af noget negativt var positivt. Og det hjalp lidt, at Esbjerg og Varde kommuner kunne noget sammen.

Politistof var vigtigt. Mandagens rapport var som regel den længste. Men avisen havde hver dag mandag til lørdag opdatering af hjemmesidens "112-rapport".

En af busserne fra rejseselskabet "Populo Busrejser" ude fra kratbyen Grimstrup var blevet stjålet af tre unge og meget fulde mænd skråstreg drenge – selvfølgelig uden kørekort. De var nået et lille stykke nord for Varde, inden de ved frakørslen mod Herning var kørt ud over et autoværn. Der var ikke sket dem noget, og det kunne være klaret med en tilståelse, der sådan set var den bedste udvej for drengene, men rejseselskabet ville have dem fængslet og agtede at køre sag mod dem. Statuere et eksempel. Rikke havde interviewet både drengene, busselskabets ejer og Varde Politi. Skaderne ville beløbe sig til lidt over ti tusind kroner. En begmand til drengene og deres forældre. Uanset straffens størrelse.

Det, hun selv havde været mest optaget af bortset fra planerne i Italien, var de landsomfattende demonstrationer for fri hash. I hovedstaden havde man mobiliseret knap 9.000 demonstranter, i Aarhus 2200, Aalborg 2000, Odense hele 4300 – OG i Esbjerg cirka 300. Imod forventning var demonstrationerne forløbet stille og roligt i alle byer. Og på trods af pænt politiopbud var der kun arresteret atten personer, som jo ikke havde kunnet lade være med at ryge betjente lige op i hovedet. Rikke havde talt med stort set alle, man kunne henregne til kategorien "hash-interessenter": en læge, en sygeplejerske, en apoteker, et medlem af West Coast Warriors, en anonym dealer, et par gymnasieelever og to-tre andre. Egentlig havde det været okay her med en voxpop,

men det kunne ugeaviserne klare, hvis de ville. Hash havde alle en mening om.

Halvanden side i weekendudgaven var der kommet ud af det. Hun havde været heldig at få fat på en kronikør, som optog nederste del, ti centimeter gange seks spalter, af de to helsider. Hun refererede til opklaringerne og mordene i april og afdækningen af den stofkriminalitet, der jo stadigvæk huserede i Esbjerg.

Lenovo-skærmen viste en wikipedia-artikel om mafiaen fra Syditalien og Sicilien. Toscana var ikke gået fri, men kun Firenze var omtalt på nettet. Ofre og bygninger. Websiderne havde hun lagt ind i browserens favoritmappe, så de faktisk tilsammen anviste en rute. For hende.

Hun havde talt med et par korrespondenter fra de landsdækkende nyhedskanaler om en form for tilgang til de ret betændte italienske miljøer, som vel ret beset kunne være direkte farlige. TV 2's korrespondent havde givet hende en e-mailadresse på sine forbindelser i Syditalien.

Kirken kontra mafiaen var en god vinkel. Som fælles vilkår for det italienske folk. Den nye pave, der var blevet valgt i marts, havde fra starten udtalt, at mafiaen burde udelukkes af kirken. Kunne man finde forbindelser til eller tilsvarende kampe inden for EU, måske med danske interesser, erhvervsmæssigt, politisk, inde over eller som sidegevinst, ville hendes lykke være gjort. Hun forudså hårdt arbejde, masser af det. Og selvfølgelig ferie.

Hun rejste sig, gik ud og smed kold vand i ansigtet.

Kapitel 6

Juni 2013

Henriette

Hun trykkede på "Luk computeren".

Tre dage endnu til en tid, hvor hun ikke rigtigt vidste, hvad hun skulle lave.

Den stod på sommerferie.

Juli måned var hvert år en underlig periode mellem to verdener. En rastløs træden vande, indtil hun igen skulle i vælten. Gorm havde haft ved hende efter eksamen. Han havde sagt, hun skulle sørge for at holde ferie, trække stikket ud. Tage rundt. Slappe af. Besøge familien. Drikke sig fuld et par gange.

Gorm skulle jo af sted til Toscana om få dage, så han stod ikke sådan lige til rådighed. Måske skulle hun bare selv gå i byen, selvom det var sjovest med nogen man kendte.

Gert, som hun var holdt op med at kalde Knold, havde inviteret til housewarming i weekenden, hvis hun gad at hjælpe til med at flytte ind. Han havde købt en lejlighed i Skolegade, 78 kvadratmeter, treværelses. Tredje sal. Ingen elevator.

Gorm skulle vist også hjælpe.

Dagene efter Gorms og hendes faglige aften var gået med at dechifrere, analysere, acceptere skiftende følelsers ihærdige påtrængenhed. De optrådte tilfældigt i vilkårlige tankerækker, af og til relevante. I drømme måske, hun huskede dem bare ikke. Kunne hun ubevidst fremprovokere dem? Tossede tanker! Men nødvendige.

De havde bare sagt godnat, givet hinanden et knus, et uformuleret "okay" på trods af det meget følelsesladede intermezzo.

Når hun vaskede op, satte kaffemaskinen i gang, åbnede for pc'en, når hun tog bad, forstyrrede hans dufte hende. Synet af hans undskyldende ansigt og blanke øjne.

Efterfølgende, faktisk allerede dagen efter aftenen, havde han igen forklaret sig. Han ville jo bare tage lidt hævn over hendes drillerier, havde ikke troet, det ville ramme så hårdt.

Hun forklarede, i fuld overensstemmelse med sandheden, at hun havde brugt meget energi på projektet og haft høje forventninger til hans respons. Han var hendes bedste kollega, nogle gange den eneste.

Hun tænkte for sig selv, at hun næsten havde ladet det skinne igennem, at han så at sige kunne forvalte hendes følelser i enhver situation. Blot et blink kunne betyde utrolig meget. En hånd på hendes skulder kunne fjerne åget med spande i ubalance: en faglig og en med de personlige, de følelsesmæssige. Ambitionsspande! Lorte ord, godt billede!

Hun vidste, at hun butlede sig gennem dagene, livet. Ville gerne have den accept, hun havde fortjent. Og hun havde fortjent megen accept. Gorm forstod. Han ville både hendes faglighed og person. Kollega og ven.

Hun tolkede det som, at han nok var lige så glad for hende, som hun for ham. Han kunne se hendes behov, det var hun slet ikke i tvivl om. ... Der skulle bare noget til at sætte det i gang. For det er en sej kamp og en dyrebær proces at få andre til at indse, at de elsker dig.

Terapeuten, som hun besøgte, når hendes egen adfærd forvirrede hende og ødelagde planerne, havde fået hende til at

indse mangt og meget. Skille skidt og kanel. Få snottet væk fra øjnene. Spørge sig selv om følelserne skulle styre hende. De havde talt om menneskers inderste følelser, følelsernes oprindelse, fremtoninger og ikklædninger. De havde især talt meget om sklerosen, der kunne bryde frem, uden at hun ville kunne kontrollere sygdommen. Angsten.

Hvad mente hun om mangel på kontrol? Kontrol var lort nok bagfra. De samme bogstaver, bare mere sigende. Hun havde brug for kontrol, hun brugte meget energi på dens opretholdelse. Kunne hun overføre den energi i retning af selvudvikling og ro? At bruge energi til at få ro? Det var jo nok blandt andet derfor, hun løb.

Kapitel 7

Juni 2013

“Party, party, party!”

Hun havde været hjemme at friske sig op efter formiddagens og eftermiddagens flyttarbejde – og skifte tøj. De havde alle knoklet i otte timer. Himlen havde truet som en gøende hund – uden bid. De havde ligesom haft en fælles, usagt dagsorden: de ville være færdige inden housewarming. Gert havde for flere dage siden oplyst, at festen skulle finde sted sammen aften. Der stod jo ferie i hovederne på dem alle. Selv skulle han indrette og adaptere. Akklimatisere. Tot havde rettet ham og ment, at det hed akklimatisere – i den her varme. Okay, lidt sjov kunne han da godt være, Tot. Hun havde jo ellers ikke det største til overs for ham.

Nu stod hun ansigt til ansigt med Gert, som i et par timer havde møbleret og gjort rent, inden gæsterne skulle komme.

“Party, party, party,” svarede hun og rakte ham den flaske rødvin, hun havde købt i Føtex på vejen derhen.

Kapitel 8

Maj-juni

Rikke

Det var jo, og ikke overraskende, blevet nødvendigt at få TR'en med til forhandlingerne med Kristoffersen. Holm havde allerede aftenen før, da hun ringede til ham, erklæret, at han selvfølgelig stod til rådighed hele dagen. TR stod jo for tillid og rådighed. Hun havde næsten kunnet høre det kollegiale smil.

“Vi kan ikke undvære Rikke lige nu,” meddelte han Jens Holm og vendte sig mod hende. “Der står i kontrakten, at det er lederen, der bestemmer hvornår. Det vil sige, at du kan få lov i juli efter d. 15. Og selvfølgelig én sammenhængende periode. Medmindre du selvfølgelig vælger at få udbetalt til overtid, hvilket vi vil være fuldt tilfredse med. Jeg har undersøgt det, og du skal have udbetalt for tre ugers overarbejde. Du lander så på cirka en god månedsløn inklusive de 50 procent.”

“Jeg har brug for den afspadsering nu,” sagde hun og spillede med sin kropsdrejning mod sin TR bolden videre til ham.

“Alternativet vil måske være, at Rikke bliver nødt til at sygemelde sig, hvis hun bliver stresset. Det kan jo ikke være avisens politik at presse medarbejderne ud i overanstrengelse

og stress. Hvis vi tager Rikkens sidste to måneders arbejdspres i betragtning og avisens fortsatte kvalitetsbehov og behovet for udvikling, som du jo står i spidsen for, kan avisen vel heller ikke forsvare et sådant pres.”

“Joh! Men lige nu er det umuligt.” Kristoffersen havde åbnet de korslagte arme og lænede sig nu frem med albuerne på det store skrivebord. Han havde valgt at sidde der i stedet for ovre ved mødebordet.

“Er det kun umuligt for mig?” bragte hun så på bane. “Skal jeg skynde mig at føde et barn eller blive din bedste, private ven?” Alle på avisen vidste, at Stoffer og de to ældre redaktører for indenrigs og udenrigsstoffet samt en af lokalavisernes ejere hvert år tog på whisky- og fisketur til Skotland. “Har I allerede planlagt turen? Billige flybilletter?” Holm berørte med sin venstre fod diskret hendes venstre. Hun tav.

“Men jeg har jo trods alt retten på min side.” Kristoffersen lagde atter armene over kors.

“Rikke og jeg har talt meget grundigt om det, inden vi kom herind,” fortsatte Holm. “Hvis du ikke går med til hendes krav om øjeblikkelig afspadsering, vil hendes lønkrav ved næste kontraktforhandling blive forhøjet med 25 procent. Vi taler her om en månedsløn på cirka 50.000. Og du kan være forvisset om, at andre vil følge i kølvandet. Har du råd til det, eller vil du tage en kamp om det. I forvejen knokler næsten alle medarbejdere, bortset fra nogle få ledere, røven ud af bukserne for avisen. De er loyale, resultatorienterede, med på udviklingsvisionerne og fortjener medgang enten lønmæssigt eller frihedsmæssigt. Mere fleksibilitet fra begge sider er en del af den udvikling. Med hensyn til lønforhøjelse taler jeg både

om kvalifikations- og resultatløn. En genforhandling af din råderet over funktionstildelingen, som i alle år, jeg har været på avisen, har været fastlåst og har tilgodeset de samme personer. Jeg skal ikke komme ind på nepotisme eller lignende bevæggrunde udover de faglige.”

Hvad der lå mellem linjerne, vidste de alle tre. Journalister er sammen med annoncer/reklamer det vigtigste for en avis. Det er et ubetinget grundlag for bevarelse af oplag og abonnenter, at underholdningen og nyhederne tilfredsstiller læserne.

“Jeg ser ikke på bundlinjen, kun redaktionelt.” Han prøvede at tale til hendes faglige og personlige stolthed, det var tydeligt. “Og du kan true nok så meget.”

“Det her er jo ikke trusler. Det er konsekvenser af en arbejdsgivers ugennemtænkte linje.”

“Hvis vi skal give mere i løn, medfører det fyringer. Se på alle andre blade!”

“Hvor ser du de nye visioner i det hele,” sagde Rikke, nu med mere neutralt toneleje. “Vil du have mig ud af klappen, indirekte ‘gå mig’, i unåde.” Tonelejet steg en smule.

Kristoffersen tog en forholdsmæssig lang tænkepause, lænede sig frem igen, inden han svarede: “Rikke, du er vores bedste og ... du er bladets topskribent. Og det ved du! Jeg vil så gerne gøre alt godt for dig. Jeg blærer mig med dig, når jeg kan komme til det. Jeg lyser op i lederkredse takket være dig. Jeg vil så gerne beholde dig, fastholde dig. Men den personlige løfteparagraf hører fortiden til, og det er begrænset, hvor meget du kan stige i løn. Jeg kan ikke forfordle andre, uanset hvor langt bagud de halter efter dit niveau. Sådan er vilkårene på arbejdsmarkedet. Det ved I begge. Og helt ærligt,...” Han

rejste sig op, trak stolen om foran sig, som for at opbløde udgangen af forhandlingen og give signal til opbrud, "... er det så ikke at skyde gråspurve med kanoner at true med de kommende forhandlinger, blot fordi en medarbejder er utilfreds med sin ledelses dispositioner i en så lille sag som afspadsering?!"

Var det en håndsregning eller en kategorisk afvisning? Pausen, hvor ingen engel gik igennem kontoret, hvor ingen af de tre sagde noget, men tænkte og for Rikkes vedkommende følte, så det knasede i sammenføjningerne, havde lagt sig og opgivet, da Kristoffersen satte sig igen. Rikke følte, at han havde iagttaget hende og aflæst hendes vilje i den lange pause.

"Ved I hvad, ved du hvad, Rikke," lød en form for konklusion fra ham. "Jeg synes, vi tager en timeout på et par dage. Jeg har også brug for bestyrelsens mening om denne samtale. Og I kan jo bruge tiden til at tale med forbundet," afsluttede han smilende.

Det var også hans ret: at afslutte.

Det endte jo som så ofte før, når en TR har noget at skyde med, at Kristoffersen bøjede sig.

Dejligt med afspadsering!

Kapitel 9

Juni

Henriette

Midt under en eksamination kunne han dukke op. Begge gange, hvor hun havde været ude som censor, flimrede han indover. Hans dufte. Rislen fra nakkehår og ned. Hun havde givet gode karakterer.

En af kursisterne i Odense havde spillet lidt op til hende under sin analyse af en novelle. Han lignede overhovedet ikke Gorm. Hjemme på hotellet havde hun onaneret, stående foran spejlet og stirret sig selv øjnene. Det var Gorm, hun så.

Hun havde taget Gorms råd om afslapning alvorligt og bestilt en flybillet til Stockholm. Så ville hun tage de tre kriminalromaner af G.W. Persson med, som Gorm havde anbefalet og se stederne. Hun var jo selv for ung til at have oplevet Sveriges og hele verdens forskrækkelse over mordet, den aften i 1986 i februar. Den 28. klokken 23.21 skete det, begået af en aldrig identificeret mand. To skud i ryggen på Olof Palme, Sveriges statsminister.

Hun ville læse og opsøge stederne i trilogien. To uger ville hun bruge på den ferie.

Dagene efter Stockholm skulle tilbringes i sommerhuset, som trængte til lidt maling hist og pist. Og den 26. ville hun bruge på at pakke sammen til Tyskland-turen. Gorm skulle hente hende ved ottetiden dagen efter.

I en drøm lørdag nat havde Henriette set Palmes kone ringe til en mand og sige ordene: - ..., men det skal altså være i aften efter forestillingen. Vi kommer ud som et af de sidste par. Og så var hun vågnet, svedig og lettere rystet. Ville en politikerne bestille mord på sin mand? Og motivet? Fra kurser i krimilitteratur, filmkurser og lignende vidste hun, at en af grundene til uopklarede sager ofte var manglen på motiv – og selvfølgelig beviser.

G.W. Persson kendte hele systemet indefra. Sikkert en god forfatter, når Gorm foreslog det. Men hvordan han havde fået over tusind sider til at gå med en ikke-opklaring, kunne hun

ikke forestille sig. Hun glædede sig til læsningen og Stockholm.

Juli 2013

Kapitel 10

Gorm

Esbjerg, d. 20. juli 2013

Han ringede til Frank.

“Ja, hej Gorm, er du ved at falde på plads?”

“Hej, Frank. Ja, øh, det er lidt derfor jeg ringer.”

“Ja?”

“Der er sprunget en fjeder i din gode lænestol. Der er gået hul på stoffet.”

“Okay! Nå, jamen det er sket før. Kan du ikke bare sende den til snedkeren. Hvis han så kender en polstrer, der har noget billigt stof...”

“Nå, men det kan jeg vel godt. Jeg skal ud i huset efter nogle af mine ting her i morgen engang. Så tager jeg lige min egen gode Stressless-stol med. Det er vel fint med dig?”

“Selvfølgelig. Du gør bare, som om du var hjemme. Du har vist andet og mere vigtigt at tænke på for tiden.” Gorm kunne næsten høre, at Frank smilede venskabeligt i den anden ende, hvor end han var.

“Og, Gorm, der kan godt gå noget tid før jeg er hjemme igen, så slap du bare af.”

“Jeg siger det igen: Du gør mig en ret stor tjeneste. Tak! Hvordan går det ellers derude i Europa?”

“Jo, tak, det gør mig godt at komme væk fra det hele, især skolen.”

“Og øjet og benet?”

“Det er hvor det skal være. Krykkerne har jeg for længst sendt tilbage til sygehuset. Jeg halter en smule stadigvæk. Laver jo øvelser og går ture og så'n.”

Frank havde ikke sagt noget om planerne for sin europaturné, som han kaldte det. Og Gorm ville ikke spørge til det. Frank, som allerede to dage, efter at Gorm var rykket ind, var taget af sted, måtte selv fortælle, hvis han fik lyst.

Efter sin korte tredages tur til Berlin for at høre mere om bombeattentatet, var han vendt hjem for at få det rigtige øje sat i. Han var blevet hjemme i fjorten dage, en tilvænningsperiode, og havde med øjenlægen aftalt, at han skulle komme hjem igen til tremånedstjek. I den periode kunne Gorm bo i hans lejlighed. Frank foreslog gratis, men det havde Gorm afvist på det bestemteste.

I øvrigt havde Gorm, som Frank så rigtigt havde påpeget, nok at tænke på. Om nogle dage stak han, om alt gik vel, af sted til Tyskland sammen med Henriette. Research og indsamling af materiale til VUC's nye tysksystem var opgaven. Det betød Hamborg, Frankfurt am Main, München, Harzen og Vadehavet. De havde diskuteret, om der ikke også skulle en Østersø-by med, men rejsedagene skulle begrænses, så de ville få tid nok hvert sted. Der lå også et overslag over udgifterne, som de helst skulle holde sig nogenlunde indenfor. Afrundet til i alt 40.000 inklusive det hele. Alene diæterne udgjorde over ti tusind.

Hans skriverseri var på standby. Ikke blot på grund af vejret.

Juli havde indtil nu været en af de tørreste og mest solrige i hundrede år. “Solrige”! et weird tillægsord. Som navneord var det mere sigende. Det var bare ikke lige der, hvor han var.

Pia og Ida, endnu ikke Mark, havde været på besøg et par gange for lige at se, hvordan det gik deres far. Det var først et chok for dem, at han flyttede. Og så brat. Så tårer. Spørgsmål og tårer. Forklaringer og opklaringer. Vi er nok vokset lidt fra hinanden, var en af forklaringerne. Pia mindede sine forældre om, at de ellers havde været så tætte, syntes hun. Især efter at hans hjemkomst fra Berlin. Og mens han havde siddet og skrevet og haft eksamener og censorater. Det havde været så godt at komme hjem fra skole, og huset var stille, og dørene åbne. Forår og forsommer i "positivt flow", og begge forældre gav hende ret.

Klarsynet datter. Hun ville blive en god psykolog, tænkte han. Og hun havde søgt ind ved Odense universitet, hvilket hun havde fortalt dem alle, efter at de var kommet hjem fra ferien. Nu ventede hun bare på svar, som skulle komme indenfor den næste uge.

Forældre kan godt gå i lang tid og føle afstanden komme snigende, indtil den en dag skriger det ind i ørerne, og hjernen ikke holder det ud. Så er det bedst at få tid væk fra hinanden, havde han forklaret dem. Ida havde ikke sagt noget, men lyttet opmærksomt.

Heldigvis kunne de komme forbi så tit de havde lyst til det, havde han forsikret dem igen og igen.

Han havde meddelt Helen det, så snart de var kommet hjem efter ferien i Italien. Skuffet og forvirret. De sidste to nætter i dobbeltsengen i Toscana havde kulden adskilt dem. De havde prøvet at tale om det, men alt det usagte boblede og gærede. Og ingen af dem ejede evnen til at hade den anden.

Anden del

Kapitel

Italien, mandag d. 1. juli til d. 14. juli 2013

Jens, Gorm og Mark sad ud for Boeing-flyets højre vinge. Der var der benplads. Især Jens havde brug for den. Rikke og Helen lige bag ved dem med et tomt sæde imellem. Pia og Ida ved siden af på venstre side af gangen. Yderst ved vinduet sad en italiensk mand. Ida havde sat sig ved siden af ham. Hun havde allerede forsøgt at tale italiensk med ham. Men han læste avis og var i "ikke tale-mode". Nikkede blot og reagerede afmålt på hendes talestrøm. Så hun holdt op.

Gorm syntes, hans yngste datter var fremmelig. Og sværmerisk. Hun havde lidt det samme gemyt som han selv. Pia mere kontrolleret, smuk og klog. Dygtig på en lidt gammeldags måde. Som visse dele af Helen. Hun og Mark passede godt til hinanden. Han var ikke overmåde kreativ, men også dygtig. Og meget musikalsk. Han havde flere gange demonstreret sin evne til at lytte en guitarsolo af, så Gorm måtte måbe. Man kunne se på Pia, at hun var stolt af ham.

Mark var kommet endnu tættere på familien efter sin mors død. Mens hun lå på sygehuset, skiftevis i Odense og Esbjerg, var han kommet og havde spist og også overnattet mere end hidtil. Marks far var helt nede i kulkælderens og kunne ikke overskue noget som helst. De havde inviteret ham til at spise med nogle gange, men ikke engang dét havde han kunnet overkomme. Moderen havde lidt af en meget ihærdig kræftform, som der ingen helbredelse fandtes for. Hun lå i alt for lang tid, og kæmpede måske, pumpet med morfin, kunne føre en samtale i et par minutter ad gangen. Hendes øjne var gule i randen og pupillerne store. Men hun kunne smile.

Helen havde fået frem hos Mark, at han kunne tale om det. Han fortalte om moderen og faderen, betroede sig til Helen og de andre. Spillede guitar og passede have sammen med Gorm. Tilbød sin hjælp til alt det praktiske. De havde været to om at klippe hækken, tres meter på to sider og i toppen. Det havde taget en eftermiddag. Ved hver opgave hvor Mark deltog, kom de hinanden mere ved, han og Gorm. Mark havde selv sat ordene på: Gorm var hans reserverollemodel.

Pia havde ikke sovet hele natten, så hun tog revanche i flyet. Hun vågnede, da Ida skulle på toilettet, og, da hun i godt humør kom tilbage, højt bekendte, at det godt nok hørmede. En mor med et mindre barn på vej derud vendte om og tog toilettet i den anden ende.

De var lettet i et gennemsigtigt, gråt dække, som her på vej mod syd nu var forsvundet under dem. Solen lyste venligt de fjerne landskaber op. Et godt varsel om en god ferie.

Vognen med snacks og drikkevarer gjorde holdt ud for dem. Gorm, Jens og Mark fik sig alle en Heineken, Gorm og Jens også en whisky on the rocks. De skålede med de fire andre. Kvinderne drak alle cappuccino, Ida med.

“Har du så besluttet dig for at leje lokalerne?”

Jens drak en slurk. “Ja! Der skal lige lægges et ordentligt gulv og trækkes ledninger til nye stikkontakter. Den nye galleribelysning er jeg lidt i tvivl om. Den skal jo helst være så fleksibel som muligt.”

“Bliver det dyrt?”

“Narh, det hele løber nok op i små 50.000 uden moms. Og huslejen bliver 8.400.”

“Har du virkelig råd til det? Uden løn.” Gorm tømte whiskybægeret, tyggede lidt på resterne af isterningerne.

“Jeg har faktisk allerede aftaler med tre andre gallerier i Aalborg, Aarhus og København om at udveksle. De har set nogle af mine billeder og har på forhånd bestilt en serie med portrætter af italienske mænd. Hvis de bliver så gode som de andre, de har set, så skyder vi dem op i A2 eller A1 og indrammer dem. Galleriet i Aalborg mener, at de kan sættes til 8000 kroner stykket. De tager fyrrer procent. Det er ret normalt. Det vil jeg også gøre med andres værker.”

“Så to solgte billeder betaler huslejen?”

“Faktisk, ja! Ofte køber folk to sammen – selv så store. De der villaer, hvor store billeder fremhæver status, ser det ekstra godt ud med to ved siden af hinanden – eller i en mondæn trappeopgang... Eller for eksempel en serie mindre fotos, lad so sige sådan 40 x 50. Især hvis det er ansigter, vil de fleste hænge flere op.”

“Og nu er krisen så at sige ovre, så folk ikke er så påholdende længere. Og status koster.”

“Nemlig. Det har vi talt om derhjemme. Rikke er med på den. Hun glæder sig.” Han løftede sin Heineken, Gorm det samme. De havde fået den vane, efter at have skålet utallige gange med hinanden, at synke samtidigt. Som regel afsluttet med et ahh.

“Og hun har jo gode forbindelser,” fortsatte Gorm og skålede.

“Nemlig!” Jens løftede sin øl og drak ud. “Skal vi bestille en mere? De smager godt, de her.” Han slikkede resten af ølskummet i sig og tørrede sig om munden med bagsiden af hånden.

Gorm tænkte på at spørge om, hvordan det gik med adoptionstankerne, men undlod. Man vidste aldrig, hvor

ømfindtligt emnet var. Det var mest noget, konerne talte om. Og ferien skulle ikke ødelægges af dårlige vibrationer. Alle var glade og forventningsfulde.

Jens tog selv luften ud af ballonen efter åbningen af den næste øl: "Desuden er der jo noget på kistebunden, som jeg har sparet op. Og vi er jo kun os selv til at bruge penge, så ..."

Over højtalerne meddelte kaptajnen, at temperaturen var oppe på treogtredive grader i Pisa. Svag vind.

Displayet i bilens cockpit viste femogtredive grader celsius. Hedt, lummert. Airconditionen var heldigvis effektiv. Gorm havde overladt rattet i Golf'en til Helen, og Pia havde sat sig foran ved siden af sin mor. Så knægtene sad bagi. Ida havde fluks bestemt sig for at køre med Rikke og Jens, da hun så, at de havde lejet en lækker rød-hvid Mini Cooper.

"Bare vi ikke bliver forkølet," kom det fra Helen, da kulden fra anlægget strømmede ud af sluserne. Hun skruede op på femogtyve grader, som også virkede koldt.

"Så tag din langærmede på," foreslog Pia.

Helen stoppede motoren og fandt sin tynde trøje omme i kufferten. "Hvad med dig, skat?" spurgte hun derommefra.

"Nej, det går fint. Vikinger og aircondition er to sider af samme sag," mente Gorm. Han syntes selv, det var morsomt. "Nå ja, Gorm du Gamle. Det havde jeg helt glemt. Hvad med dig Mark? Nej? Okay!"

Mark trak på smilebåndet. Pia havde allerede ørerne fulde af musik.

Kapitel

De kørte i en to-bils kolonne. De andre forrest i Cooper'en.

Ingen sagde noget. Helen sad og nynnede på sin charmerende måde, som passede godt til hendes dejlige udseende. Pia sad bare og lyttede til sin mobil og kiggede lige ud. Mark lænede sig af og til frem og aede hende. Et par gange havde hun lagt sin hånd på hans. Gorm var tilfreds med familiens evne til bare at være til stede og sammen. Men man kunne tydeligt se, at Ida havde gang i snakken foran. Hun sad med hovedet fremme mellem forsæderne, og så kendte man det. Snak, snak, snak. Ingen var så videbegærlig som hun. Og docerende.

“Mor, se hende lige! Uden seler, som sædvanligt,” sagde Pia og pegede frem. “Snakke, snakke.”

“Hold kæft, hvor er det vidunderligt,” udbrød Mark og fik et rap over knæet. Gorm kunne fra sin placering bag Helen se sin ældste datter fnise.

De forlod lavlandet ved San Giuliani og slyngede sig op ad bjergsiden. Nu sad Ida nok og belærte Rikke og Jens om et og andet vedrørende hårnålesving. Og så kunne hun sidde og kommentere det forbistrømmende landskab. *Hold kæft, hvor er det vidunderligt!* var et af hendes yndlingsudtryk. Hun vidste, det irriterede Pia. Det vidste de alle.

Det gik lidt nedad igen. Efter en mindre by, Vorno, halvvejs mod Lucca, drejede de fra og befandt sig på en smal og meget stejl vej. En af den slags veje, hvor to biler ikke kan passere hinanden, og hvor der var små vigepladser med cirka fem hundrede meters mellemrum. En lille bus var heldigvis den eneste, de måtte bakke og vige for.

Efter en lille halv time, hvor det bare gik opad, kunne de dreje ind på en meget snæver allé med nyligt stynede popler.

På den brolagte gårdsplads blev de modtaget af to glade hunde, en slags terrierblanding med kort pels. De gav alle menneskene et velkomstsnus og løb på en kvik kommando hurtigt hen til deres herre.

“Benvenuti à Villa Rustica!” Italieneren, værten, en midaldrende mand med bulet stråhat og løs skjorte oven på en grå undertrøje, der kun halvt sad inden for de blå jeans, gav alle hånden. En lille kvinde med opsat sort hår og et stort, varmt smil kom ud og blandede sig i velkomsten. Manden tog de to største kufferter, Idas og Pias, med ind i det store hus. De satte bagagen fra sig inde i en højloftet hall med en bred trappe op til første sal. Manden tog et hurtigt kig på gruppen.

“Helen?” spurgte han med et anstrengt h Rikke, som hurtigt rettede ham: “No no, sono Rikke” og pegede på Helen. “Ah, sono Pietro. Una bella famiglia!” sagde han med en enkel, casual, men elegant håndbevægelse.

“Grazie!” sagde Helen.

“Le ragazze, come la mama, eh?”

Helen fniste kort og forklarede lidt famlende, at det nok ikke var lige det bedste, de kunne høre. Han smilede med skeptiske læber og præsenterede sig mere formelt som Pietro Piccini. De boede på vingården, han slog ud med hånden og pegede i modsat retning af haven. Den lå bag ved vinmarkerne længere oppe på skråningen.

Hans kone, som hed Giulia, var smuttet ud bagved efter at have fået sat navn på dem alle. Hun var i gang med at tilberede velkomstmenuen. De kunne vente med indkvarteringen til efter maden. I modsætning til andre italienere havde de åbenbart lidt travlt, tænkte Rikki. Pietro fortsatte med kort at beskrive de nærmeste

indkøbsmuligheder, udleverede en fire siders folder, forklarede om oversigten, som hang i hall'en. Han kunne også fortælle, at stedet her lå 660 meter over havet, hvilket var usædvanligt for vingårde, og som begrænsede produktionen på de tolv hektar, hvoraf kun de tre var godkendt til underleverance. På resten af jorden eksperimenterede de med deres egen vin. Han inviterede dem til bare at komme på besøg, når de havde lyst.

“Andiamo a la giardina.” Han viste vej ud til den sydvestvendte have, hvor de første bemærkninger og udbrud fra pigerne gjaldt poolen, som havde det hele. Fotoene på hjemmesiden løj ikke. Den var bare i orden. Neden for poolen bredte en velholdt have med et vildsomt udtryk sig og ledte blikket videre ud over dalen, med byen Lucca i det fjerne som en slags punktum. Nær horisonten. Man kunne i klart vejr se dertil.

“Que bella vista, bellissima!” kom det fra Ida, som havde tilegnet sig diverse italienske fraser. “Hold kæft, hvor er det vidunderligt,” tilføjede hun og trak sig hurtigt uden for søsterens rækkevidde.

Mama Giulia kaldte på dem ud ad køkkenvinduet.

Det store rustikke plankebord stod dækket med mad og vin fra de nærmeste bønder og butikkerne nede i byen. Lokale lækkerier! I så kraftig varme lagde Gorm normalt ikke mærke til, om han var sulten eller ej, men duften af pølser og ost gav ham en voldsom appetit. Giulia havde også lavet pasta og ragu. Parmesanen, som stod på bordet, var den samme reggiano, som de kunne købe alle steder derhjemme. Blot væsentlig større. Og ikke trekantet.

Første ret, insalata caprese i det italienske flags farver med basilikum, bøffelmozzarella, tomater, var placeret midt på bordet. Gårdens egen olie og nybagt brød.

“Buon appetito!”

Gorm glemte den trykkende hede.

Kapitel

Mandag d. 1. juli, eftermiddag

Jens havde sit kamera fremme. Bare det nu ikke kammede helt over med hans fotografering, tænkte Gorm. Egentlig skulle han da vist fotografere mennesker. Lidt nede ad bjergsiden lå imidlertid en lille opdæmmet sø, som den lille bjergby brugte til at drive en mikroskopisk elstation, og som enhver mand med tekniske interesser ville blive optaget af. Jens var interesseret i teknik. Gorm nød udsigten i stedet.

Vandmængderne, set fra Gorms vinkel, var ikke enorme, så mon ikke relativt få husstande nød godt af den gratis strøm. Faktisk ingen, kunne Gorm læse sig til på infotavlen inde i huset, udover belysningen omkring og i selve elstationen skråstreg museet. Stedet var en del af det lokale, lucchesiske museumskoncept, hvor man med skilte blev ledt rundt ad en historisk rute. Til fods eller på cykel. Motoriseret færdsel var ikke tilladt på ruten. Han gik ud igen.

“Skal vi finde cyklerne frem, Jens,” råbte han ned. “Tror du ikke, vi har godt af det?” Han havde lyst til at se noget af den rute.

“Lige et øjeblik, jeg kommer op nu.” Jens pustede en anelse over den stejle trappe, da han igen stod på niveau med Gorm. Han svedte voldsomt.

“Stønner en veltrænet politimand virkeligt over tredive trappetrin? Så skal vi da vist tage den rundtur. Er du med? For den indre og ydre sundheds skyld. Cyklerne ser fine ud. Bare der er en i din størrelse.”

“Jeg er med. Politibetjente skal være veltrænede, også på orlov. Det må være en slags jetlag eller den tynde luft heroppe,” grinede han. “I øvrigt stønner jeg ikke, jeg puster. Bare spørg Rikke, hun kender forskellen.”

“Selvfølgelig gør hun det. Det gør kvinder jo.”

Da de kom tilbage til deres moderne *villa rustica*, lå de andre på solsenge ved poolen under farverige parasoller. Ida havde påmonteret et par Gucci-lignende hornbriller, som teatralisk nok klædte hende. De satte sig ved siden af Helen og Rikke.

“Klæder de mig ikke, far?” Der lød et fnys henne fra søsteren. Mark som lå ved siden af Pia, holdt sig fra at grine.

“En smule teatralisk måske, men jo!” Ida elskede at være teatralisk oven i alle sine andre dyder.

“OG!” Hun rejste sig op. “TADAA!” og fremviste badedragten på en lige så teatralisk måde. Demonstrerede, at fremtiden bare kunne vente sig. En diva var på vej.

“Du mangler blot en hvid sommerhat, så ville du ligne en komplet teatralisk skøge,” kom det fra Pia. Ida tog sit tomme glas fra sidebordet, gik hen til poolen, fyldte det og kastede det i hovedet på sin søster, som brølede, så det fik Helen til at rejse sig i liggestolen og tage solbrillerne af.

“Stop da det skrigeri,” råbte hun ad pigerne, som begge var på vej rundt om poolen. Ida forrest, Pia fem meter bagefter.

“Mark, hjælp mig!” råbte Pia hen over poolen. “Tag hende! Hold hende!” Ida var næsten omme ved Rikke og Helen.

Mark rejste sig. Ida lod sig fange. Han holdt godt fast.

“Sikken dejlig mand, du har, søster,” råbte hun og trak Mark i bukselinningen, som om hun ville trække bukserne af ham. Han slap grebet, men hun trak ham med sig, så de begge endte i vandet. Pia var nået hen til kanten og ventede.

“Skal vi ikke slutte fred,” kom det bedende fra Ida, da hun havde fået hovedet oven vande. Diva-look’et var væk. “Jeg giver en lemonsoda.”

“Vi vil ud at cykle. Nogen der vil med?” spurgte Jens.

Mark kom hurtigt op af poolen. “Jeg henter lige cykeltøjet.”

“Sgu da for søren ikke i den hede, er I tossede. Måske bliver det uvejr. Jeg har lige googlet det,” oplyste Rikke.

“Sørg for at få vand nok med,” tilføjede Helen.

Om aftenen sad de og grillede. Salat, brød og kød. Helen havde franarret Piccini’erne fjorten lammekoteletter. Ida mente nu, det hed lammekrone. Men det var ét fedt, betroede Gorm hende. De drak husets rødvin. Og masser af det friske bjergvand, som hanen var fuld af.

Det var blevet meget lummert, og som aftenen var skredet frem klammere og klammere, og fra det ene øjeblik til det andet stod himlen ude over bjergene blitzende og småbuldrende. Det var klart, at et uvejr ville ødelægge udehyggen. Klokken var tyvetredive, et kvarter efter faldt de første store dråber regn. De rykkede indenfor. Helen hentede den gamle guitar, hun havde selvfølgelig sikret sig, at der var en på stedet. Det var en italiensk westernmodel af mærket Eko. Gorm huskede modellen fra sin ungdom, de første guitarlektioner i ungdomsskolen. Det fortalte han selvfølgelig om. Den eneste interesserede var nok Mark.

Ida talte hele tiden sekunderne mellem lyn og brag, mens hun så på mobilens ur. Først talte hun til seksogtyve, som svarede til cirka otte kilometer. Tallene mindskedes hurtigt, mens vinden tog til. Vinduerne begyndte at klapre ved syv sekunder. Jens gik over og trak skodderne for, men lod vinduerne stå åbne.

Guitarspillet stoppede, da uvejret med brag, de heftigste vindstød og plaskende regn overdøvede alle menneskeskabte lyde i huset. Jens tændte op i pejsen, skænkede en ekstra Vecchio Romagna i de voksnes glas og med lige så stor elegance cola i de unges. Ida nikkede erkendtligt.

Kapitel

Tirsdag, 2. juli

”Perfekt til en udflugt til Lucca!” Helen havde trukket gardinerne fra, og åbnet vinduet helt. De havde måttet lukke vinduet og sætte airconditionen i gang for at holde lummervarmen ud, så de kunne sove. Tordenvejr og regnskyllene halvdelen af natten havde alligevel holdt dem vågne. Først havde uvejret taget af, men var så vendt tilbage med uformindsket styrke.

Gorm havde prøvet at læse lidt. Han havde ligget uden dyne og var blevet stukket grundigt over det mest af kroppen. Det kløede som bare fanden nu. Anklerne, fødderne, knæhaserne, skulderen, halsen. Han fik Helen til at tælle dem.

”Enogtyve styks, venti uno,” kommenterede hun overfriskt. ”Er det rekord, måske? Plejer du at få så mange derhjemme?” Gorm rystede på hovedet. ”Vi må købe noget spray eller en stift. Der skal nok være et apotek, der har åbent i Lucca.”

Han kiggede på mobilens display. 8:22. Han fik en pludselig lyst til at sove videre.

Det bankede på døren, og Rikkens stemme lød: "Morgenfriske? Maden står på bordet om ti minutter. Der er blødkogte æg, ost, marmelade, havregryn og cornflakes – med mere!" forkyndte hun.

Ti minutter efter lød gong gongen.

Da Gorm efter at have taget et kort, køligt bad kom ned i køkkenet, sad alle de andre og var gået i gang. Alle lod til at have en sund appetit. Godt tegn! Ida kiggede op og sagde med brød i munden: "Buon giorno, papa. Oggi andiamo a Lucca. Buon appetito!" Hun smilede over hele bærret.

"Ja ja ja, det er femte gange, la volta numero cinque, du siger det. Vi synes allesammen, du er dygtig," bemærkede søsteren. Sikkert for anden eller tredje gang.

"Godmorgen og velbekomme! Og hvor er I dygtige, piger! Molto!" Han satte sig for bordenden og skænkede kaffe. Han sagde nej tak til ægget, som Mark rakte frem mod ham. Jens, som tyggede på en stor mundfuld, rakte ham brødkurven og osteblokken. Han skar et stort stykke af den milde pecorino og lagde skiven på en tyk skive groft brød. "Har alle sovet godt? Rikke, rækker du mig lige en tomat?"

Så gik snakken i gang. Mark havde sovet fantastisk. Og snorket, tilføjede Pia med et grin. Mark så bare forurettet på hende og trak på skuldrene. Rikke lagde kærligt sin hånd på Jens' skulder og sagde, at det kendte hun godt.

"Det er kun fireogtyve grader varmt lige nu," kom det fra Helen. "Gorm, vi har aftalt, mens du gjorde dig lækker, at vi kører nu her klokken ti. Det skulle kun tage tyve-femtyve minutter derind. Så deler vi os i tre hold og vader byen tynd.

Nu ved du det! Frokost sørger vi alle selv for, så husk penge og visa. Jeg har booket bord på et pizzeria, klokken 15 sharp. I får koordinaterne en halv time før, sagde hun med et mystisk, skævt smil. Og, Gorm, du kører i dag!”

”Jeg glæder mig.” Han sendte hende et luftkys.

Uden for Lucca-muren fandt Gorm et større parkeringsområde, som så ud til at være gratis. I hvert fald var det, hvad han besluttede sig for. Han parkerede med front ud mod den meget befærdede ringvej. Rikke holdt ind ved siden af. Ida havde åbenbart vedtaget, at Mini Cooper'en var hendes, så hun havde som det selvfølgeligste valgt at køre med dem igen. Hun havde på sin mors opfordring husket at få selet på.

De gik over fodgængerfeltet og ad den asfalterede cykelsti om mod den nærmeste byport. Jens fotograferede muren og træerne udenfor. Mark trådte i en hundelort og sagde *for satan i helvede*. Ida holdt sig demonstrativt for næsen og grinede. Han fik det meste af i græsset. Rikke og Helen havde taget teten og var nået et godt stykke foran, da Gorm fik øje på et stort nodeskilt på en husgavl på den anden side den ensrettede ringvej. En musikforretning. Nok et besøg værdig. Han måtte finde en halv time til det.

Kapitel

Efter en fælles tur muren rundt, 4,2 kilometer, delte de sig i tre grupper, drengene, kvinderne og pigerne.

Jens bekendtgjorde, da piger og kvinder var gået, at han havde lyst til at blive på muren og fotografere menneskene.

Mark og Gorm ville lige ud at se på instrumenter, så det passede fint med dem.

Jens satte sig på murværket med front imod byen med benene ud over den varme kampestenssætning. Betragtede folk, dem der løb forbi, gik, sad, tog solbad rundt om ham, læste, spillede domino. Nogle gik tur med hunden, andre med barnevogne med babyer i. Unge par lå og orkede næsten ikke at pille lidt ved hinanden i varmen. Trods solens uhindrede stråler, som havde fået temperaturen i de store træers skygger op på 27 grader, var der rart, det luftede her på muren. Han havde bestemt sig for at lade sin blufærdighed og normalt respektfulde hensyntagen blive derhjemme. Man kan ikke være fotograf uden en vis professionel udadvendthed. Og han var jo ikke helt klar over italiensk kutyme og pli. På nogle punkter herskede her en mild form for kaos, i andre situationer var der en form for fastlåste ritualer. Det lærte han nok. Og hvis nogen vrøvlede, kunne han jo bare slette, eventuelt vise dem, at det blev gjort. Han havde bestemt sig for at bruge det lille Canon til almindelige turistfotos. Selvom det faktisk var nemt at oprette mapper på hukommelseskortet. Han havde det bare bedst med at skille det ad. Ét kamera til dét og det andet til alt det andet.

Det unge par nærmest ham lå tæt sammen. Svedte formodentlig. Fyren havde taget sin T-shirt af, hun lå i bh. Begge havde korte pants. Lige nu lå de på maven. Han læste tilsyneladende op af en bog eller lignende, mens hun skiftevis lænede sit hoved op ad hans skulder og så sig omkring. Hun kiggede på Jens et par gange, så han ud ad hullet mellem solbriller og højre øjenkrog. En af gangene vendte han sig imod hende og nikkede. Hun smilede med hele sit solbrune

ansigt, sit hvide tandsæt og sluttede af med at vippe brillerne ned med sin pegefinger og vise sine mørke øjne, før hun vendte sig mod kæresten, som hun så kyssede på skulderen. Så vendte hun sig om på ryggen og lagde hænderne under hovedet. Markerede hofteben. Piercing i navlen. Solen havde et par timer til zenit. Mindst, det var sommertid. Hun drejede ansigtet nogle grader, så hun fik gavn af alle stråler. Trak brillerne en smule længere ud på næsen.

Kæresten lagde sig også på ryggen, den højre hånd på hendes venstre hofteben. Han lagde bogen fra sig. Begyndte at synge en eller anden italiensk popmelodi. Hun smilede op i luften.

Kunne han tillade sig at fotografere? Han tog sit lille Canon og satte det på selvudløser, ti sekunder. Satte det skødesløst oven på det andet kamera. Det næppe hørbare klik lød kort efter. Han fandt et stykke tyggegummi i brystlommen. Det var blødt, men smagte friskt nok. Han dumpede ned fra muren, børstede shortsene og benene, rejste sig op i fuld højde, gjorde klar til at finde egnede modeller.

Hun havde rejst sig op i siddende stilling og havde fået kæresten til også at gøre det. Da han kom forbi og hilste på parret, hævede hun hånden. Hendes kæreste smilede.

“Would you like to make photos of us. We would like you to. You are a professional? Are you not?”

Jens syntes, han kunne se et spil i begges øjne, som tilføjede en mild udfordring. Han var selvfølgelig parat til at tage den.

“Oh yes, mmm, good idea. Yes, I am a professional. As a matter of fact, I am looking for different people in Lucca to photograph. It's my first day here. But if you agree you might be portrayed in a book and exposed in two different galleries

in Denmark. And you will get two big copies and the book as well if I can get a small series of you. Together, off course, but also solo. By the way, my name is Jens. Jens Hansen. I come from Denmark.

De præsenterede sig som Helena og Giovanni. Begge gik på gymnasiet i Pisa. Giovanni boede i Pisa, Helena i Lucca.

Jens viste dem et par af de fotos, han havde medbragt på Leica'ens kort. Der var både farve og sort-hvid. Han brugte ordene polychrome og monochrome.

Det var okay med dem begge. De foreslog, at det skulle ske henne ved den nærmeste ruin, der lige var blevet restaureret, regnsikret. Foran selve ruinen af en mindre bygning var der bygget huller to-tre meter dybe i jorden og øverst dækket af et stormasket net af stål. Sandsynligvis middelalderlige fangehuller.

På vejen derhen kunne Jens ikke undgå at smile indvendigt. Han glædede sig over deres unge frimodighed. Glædede sig over, at det startede så ukompliceret.

De poserede selvsikkert og tog som modellervoks imod hans instruktioner. Han fik lov til at skyde dem fra alle vinkler, mod at de selvfølgelig kunne slette, hvis han kom for tæt på. Det troede fyren nu ikke ville ske.

Individuelt viste de sig lige så manipulerbare. Helena udfordrede ham seksuelt, det var tydeligt, men vel ikke mere end så mange andre modeller. Hun foreslog at smide bh'en omme bag ved et af fangehullerne. Murkanten var ikke mere end en meter høj, så det skulle være liggende. Jens afslog. Hun prøvede at nøde ham til det, men han måtte ikke lade andet end det æstetiske dominere billederne, forklarede han. Det æstetiske og deres personligheder. Deres helt egne

karakteristika. Farverne, skyggerne, øjne og kroppenes konturer, de plastiske muligheder.

Hun nikkede alvorligt, mens han forklarede, og grinede så.

Hendes kæreste havde ikke overdrevne muskler og faktisk en smule mave, når han sad, hvilket var perfekt til fotografering. Egentlig var han som solomodel meget bedre end hun. Hun var simpelthen for perfekt og for sexet.

Bagefter satte de sig på en bænk.

Giovanni hentede tre is i den nærmest park, hvor en motoriseret isbod havde stillet op. De spiste isen i tavshed, mens nogle af de omkringsiddende turister betragtede dem. Hun mumlede noget til sin kæreste, som trak et par lunkne øl op af sin rygsæk og rakte ham en. Dernæst en lille boks med hjemmerullede smøger. Joints kunne Jens lugte, da hun tændte for den ene og inhalerede dybt. Folk på de nærmeste bænke stak hoveder sammen. Hun rakte den først mod Jens, som rystede hovedet. Giovanni tog et ordentligt hvæs. Og et til. Helena fik den tilbage i trekvartrøget tilstand og tog det sidste.

Han fik lyst til at fortælle, at han faktisk var politimand.

De udvekslede visitkort via mobilene efter at have gennemset alle billederne. Enkelte, mente Giovanni, var for dårlige af ham, mens Helena syntes, alle var *molto belle*. Jens fik knus af dem begge. Han begav sig videre rundt, det unge, italienske par gik ned i byen. Ned mod kirken med den fantastiske mosaik på gavlen. Godt begyndt!

To ældre par, som gik tur sammen her i middagsheden indvilgede i et par opstillinger med dels byen, dels bjergene som baggrund. Jens faldt for især den ene kvinde, som i sit ældre, en anelse furede ansigt bar to utrolig levende øjne. Han brugte blitz fra tre meter. Imod det ovenfra mellem

platanernes viftende blade flakkende modlys, gav det en pragtfuld dybde. Han kunne godt have brugt et ND-filter og sit stativ, men han tog lige en video, *just in case* det var bedre, så han kunne vælge blandt framesene. Blitzten gav en lækker kontrast, så alderen blev tydelig og øjnene lyste ungt. Han fik dem til at sætte sig på en bænk med huset over byporten som baggrund og satte sig på brostenene, så han fik dem fra et barns synsvinkel. Egentlig var de ældre par noget mere spændende som modeller, end det unge par.

Bagefter fik de hinandens postadresser, plus den ene mands e-mail. Det viste sig, at de ikke var par, men gode venner. Så Jens måtte love at sende dem fire eksemplarer af serien plus de store tryk.

Mens han gik og glædede sig over de gode modeller og skuddene, greb en genial indskydelse ham. Der måtte være basis for en eller to udstillinger her i byen. Fotos af lokale lucchesere, naboen, familiemedlemmet, købmanden, skolekammeraten, veninden, ville helt være oplagt. Genkendelsens glæder.

Hvor var nu lige turistbureauet, som nok lå inde med kort over gallerier? Og hvor kunne man finde et trykkeri. Han googlede i stedet.

Kapitel

Rikke gik mest og så og hørte. Byens summen, børns glæde, skrig, når de jagtede duerne på pladserne. Åbnede for hele sanse batteriet. Slugte alt med næse, hud, øjne og ører. Næsten uden filter. Som en autist på mild medicin.

De var lige kommet ind på pladsen foran Michele-kirken. Dens mure lyste hvidt i solen og blændede, hvis man stod i en bestemt vinkel.

Helen havde studeret Luccas seværdigheder, og San Michele-katedralen var en af de mest berømte, måske endda mere berømt end San Martino-katedralen. Nok på grund af den mere centrale placering, vurderede hun. Den tredje bedst bedømte på nettet var San Freddiano, som i modsætning til de to andre havde en helt fantastisk mosaik i gavlen. Den havde betaget dem begge.

Men Rikke var mere interesseret i mennesker end i kirker. Hun havde altid syntes, at kirker var foruroligende store huse, man ikke kunne forholde sig til, når man ikke var så vanvittig religiøs eller historisk interesseret. Hvad der var mere livsbekræftende, var moderen og hendes tvillinger, piger, der kom forbi dem, da hun og Helen havde sat sig på hjørnecaféen skråt over for kirken.

Skruk?, nej, det var hun da vokset fra, men følelsen af muligheden havde angrebet hende igen igen. Det kom som i bølger.

Der kom svage, men svalende pust om gadehjørnet. En gråhvid due satte sig på nabobordet, som ikke var tørret af endnu, efter at den seneste gæst var gået.

"Hvordan har du det med duer?" spurgte Helen hende.

"Undskyld. En gang til. Jeg var lidt væk."

"Jeg spørger om, hvordan har du det med duer? For eller imod?"

"Årh, de er da okay..." Hun var i dase-mode og blev lidt overrasket over Helens spørgsmål. "Så længe de ikke skider på mig."

"Jeg havde duer derhjemme – som barn. Det har jeg vist aldrig fortalt. Min far holdt brevduer, hans store passion. Så jeg er vokset op med dem. Jeg elskede min far – og også duerne." En kvindelig tjener kom med menukort, og duen fløj en meter til siden, landede elegant på en hvidmalet sten. Helen skulle bare have en cappuccino. Rikke valgte en kaffe latte. Hun dryssede brunt rørsukker på skummet, lod det smelte en anelse, tog så skeen og nød sødmen af let knasende kaffemælkeskum. Helen pakkede den lille chokoladebrik op og puttede den i munden, undlod sukker. Cappuccinoen så god ud. "Mmm," sagde hun. "Så han gav mig to unger fra to forskellige kuld, som jeg kunne fodre op og træne, hvis jeg ville. Jeg prøvede, men vandt aldrig noget. Den ene af dem lignende faktisk den der. Men var lidt mindre i det, mere slank. De lever for godt af turisterne." Hun lo kort.

Rikke rørte et halvt brev sukker mere i latten.

Skulle man skrive en rejseberetning? Hun havde gjort det et par gange, også mens hun var på avisen. Kristoffersen havde holdt på, at det ikke var hendes force. Nyheder derimod, features og research, skulle hun holde sig til. Til tider mærkede hun spændetrøjen stramme.

"Ja, vi er alle afhængig af føde."

Kapitel

Punto Musica, musikbutikken, lå omme bag to andre forretninger. Kun et skilt på gavlen af den bygning ene viste vej.

Ingen udstillingsvinduer! Men hvad skulle man også med dem, når man alligevel ikke kunne ses. En lille dør med et

kraftigt trådnat for vinduet og et skilt med åbningstider. Også her holdt man siesta fra 13.30 til 15.30.

Indenfor svøbtes Gorm og Mark ind i smalle rækker og hylder med alt, en musiker havde brug for – og en hel del mere. Velassorteret var en underdrivelse. Måske musikforretningen i Italien med flest instrumenter pr. kubikmeter. Guitarerne, de akustiske, de med stålstreng, hang i tre etager med trappestiger i hvert hjørne på en ti-tolv meter lang vandskuret murstensmur. Modsat hang de spanske, klassiske, dem med nylonstreng. Elleve klaverer og to flygler adskilte stål og nylon.

Mark, havde allerede taget fat om halsen på en af de dyrere Martin-guitarer, der hang længst væk fra kassen henne i et hjørne, lidt for sig selv blandt mange Gibson'er, et par Guild'er, en enkelt Larrivee. Der lod ikke til at være mange japanske mærker imellem. Underligt!

"Please, mister, Don't touch, I must give it to you if you want to try," råbte den ene af forretningens ansatte. Han kom hen. Giuseppe stod der på hans skilt. Han pegede på advarselsskiltet ved siden af de dyre guitarer. "Non toccare. contatta un assistente". Ja ja, tænkte Gorm, hvad med en smule turisthensyn.

"Sorry!" Mark tog forsigtigt hånden til sig. "Sorry!"

Hjemme i Esbjerg tog man bare og prøvede dem, man havde lyst til. Lige så længe, Gorm kunne huske, havde der hersket demo-kultur. Efter at instrumenterne havde hængt et års tid, kunne man så købe dem til demo-pris, cirka fem-ti procents rabat.

Priserne var lidt lavere end i Danmark, nok fem-ti procent. De reklamerede med net-priser. Men det gjorde alle efterhånden.

Sælgeren spurgte, om han stadig havde lyst til at prøve guitaren.

Mens Mark stemte, kiggede Gorm rundt og fik øje på et ansigt, han havde set før. Et andet sted i andre kulisser. Det tog lidt tid, inden han huskede ham. Idas sidekammerat om bord på flyet. Ham hun havde overdænget med spørgsmål og kommentarer.

Han stod henne i rytmeafdelingen og så på trommestikker. Havde åbenbart brug for en del, for han henvendte sig til den anden medarbejder om flere sæt af samme slags som dem, han stod med i hånden. Momento, hørte Gorm, hvorefter medarbejderen forsvandt ud på lageret. Meget beleven, konkluderede han. Manden afprøvede lyden fra nogle maracas og tamburiner og valgte to tamburiner, den ene af typen man spænder på hi-hat-stativet.

Mark slog et par akkorder an med sit plekter. Sikken lyd! De så på hinanden og smilede.

"Er det så den, du skal have med hjem? Et greb i lommen eller et år på pasta og havregryn?"

"Ja, eller du kunne købe den, og jeg kan overtage din." Han viste Gorm prisskiltet, som hang ned fra guitarhovedet.

Gorm grinede gennem næsen.

"Ja, ja! Det er godt at have drømme."

Medarbejderen forstod og smilede for første gang, siden de var kommet. Han rakte Gorm den Larrivee, som han påstod var mindst lige så god.

En stemning senere jammede de først en tilfældig blues. Så begyndte Gorm på indledningen til Scott Joplin's "The Entertainer". Den kunne de begge.

"Jamen, det er jo ikke en Martin, Gorm," pointerede han, da Gorm havde tilbudt at bytte. "Det er en Martin, jeg skal have, altså når jeg får råd." Han kiggede efter den, mens medarbejderen hængte den tilbage. 8.600 euro var alt andet lige også en slags penge. Larrivee'en var nede i 3.200 euro. Endda med pickup.

"Tag ud, og spil! Så varer det kun fem-ti år."

"Okay, piece of cake," grinede han. "Hvad får man egentlig i hyre?"

"Tja, mellem 1800 og 2500 for et job på to-tre sæt, vil jeg skyde på. På et værtshus noget mindre end til en firmafest. Medmindre det er et musikværtshus i for eksempel Berlin – og værten er narko- og våbenhandler."

"Det må jeg prøve!" Men Mark mente det ikke. Den tur, hans svigerfar havde haft til Berlin sammen med kolleger og sit band, havde godt nok været spændende, men, sådan som Gorm havde fortalt det, også livsfarlig.

Gorm havde ofte tænkt, at de to sammen skulle på turné. I det danske sommerland. Mindre festivals, byfester, havnefester. De swingede godt sammen. Indtil videre mest som personer. Mark kunne godt virke lidt skolet, lidt stiv i rytmen. Manglede indimellem lidt afslappet off-beat. Var for præcis. Men han havde absolut to gode ører og en hjerne, der ville noget. Rutine kunne meget. Og det ville han få.

Gorm havde ikke indviet ham i sine tanker – endnu.

Kapitel

Helen, Rikke

”Hvad siger du til, at vi sætter os op i skyggen, oppe på muren?” havde hun spurgt Helen.

På vejen derop modtog Helen en sms, som hun lige blev nødt til at besvare, så hun stoppede op, mens Rikke gik langsomt videre. For enden af vejen op lå en mægtig bygning, et palæ, som husede en restaurant. Hun gik derover og tænkte, da hun kiggede på menukortet udenfor, at konkurrencedygtighed ikke var italienernes styrke. En pastaret til 13 euro! Mere end 100 kroner! Hun kunne lave den samme til en tyver – til to personer. Hun gik ind i foyeren, kiggede kort ind i restauranten og trak lidt i land. Men der var jo selvfølgelig lige udsigten mod bjergene, de tre mandlige tjenere i sort og hvidt, garderoben, lysekronerne, de voldsomme, draperede gardiner. Og så stod der vel også tre-fire kokke i køkkenet. På vejen ud lagde hun mærke til et certifikat, hvor der stod Michelin nederst – under to stjerner.

Nå, ja, måske en anden god gang.

Helen nåede hende, og de slog sammen vejen venstre om på muren, mod uret. De fandt i den næste park en skøn plet med både udsigt og sagte vind i skyggen fra en kæmpe bøg.

”Det var klinikken, de ville høre, om jeg kan møde et par dage tidligere end bestemt. De har fået vikar på, og det fungerer ikke for godt. Så det gør jeg måske.”

Rikke ville ikke spørge ind til det. Selvom det blev sagt uden engagement, accepterede hun det. Når Helen sagde det, var det sandt. Helen ville ikke skjule noget for hende. Medmindre det selvfølgelig var af en helt særlig intim årsag.

De havde altid talt lige ud af posen, som bedste veninder. Her i varmen skulle man helst ikke engagere sig for voldsomt.

"Så får du nok en uges afspadsering senere. Eller overtid."

"Ja ja, helt sikkert." Det lød næsten, som om det var en lettelse. "Vil du have en slurk vand? Jeg købte to ekstra." Hun skruede låget af og rakte Rikke flasken. Der var brus i. Frizzante. Hun tjekkede sin mobil. Temperaturen heroppe i skyggen havde sneget sig op på 32.

"Toogtredive grader nu," meddelte hun Helen

"Mmm ...," svarede Helen og lagde sig på ryggen.

Cikadernes afføring fermenterede og duftede skråstreg stank af gammel pecorino eller parmesan. Hundeglam, børneditto, kun dæmpet af trætoppenes hvirken var ikke larm i den her hede. Lydene klumpede sammen til hvid støj. Solspættet himmel bag det grønne. Gnags. Dolce voce. Parken bar hende forsigtigt ind i blød døs, så søvn og forærede hende en smule ny energi. Hun tog energien til sig.

Hun slog øjnene op efter at have kæmpet med en drøm om dramatiske tv-nyheder. Den måtte hun fortælle Jens om. Helen var der ikke. Hun rejste sig op på albuerne og så sig om. Helen stod ved parkens vestvendte ende med ryggen til og talte i mobil. Gik et par skridt til siden, vendte om og gik et par skridt. Hun så afslappet ud. Grinede indimellem, piget. Som når hun sad hjemme på sin sofa med Rikke på besøg. Afslappet, glad. Højest sandsynligt Gorm.

Kapitel

Torsdag d. 4. juli 2013

Hun var vågnet klokken syv efter at have været vågen i nattens hede og tænkt meget over mange ting. Jørgen skulle komme halv otte efter nøglerne. Hun gik i køkkenet, satte vandet til at koge og dækkede bord. Låste yderdøren op, lod den stå på klem og gik i bad.

Hun havde valgt at køre til Haag i sin VW Polo for at kunne komme lidt rundt dernede. Hun ville tage turen på de samme veje som dengang. Så godt som hun huskede det. Otte timer sagde google – altså med motorvejene. Det ville nu nok nærmere blive ti. Hun skruede op for bruseren.

Hun havde kun én gang været i Holland, hvilket lå helt tilbage lige efter hendes konfirmation. Storesøsterens sygdom og død overskyggede dengang stadigvæk enhver mulig naturlig glæde. Nu havde hendes far så besluttet, at de skulle på tur i England og havde lejet en autocamper. Et muligt afbræk i sorgen, tolkede hun det retrospektivt.

Hun havde endda fået lov til at tage en veninde med, hvis hun ville. Veronica kunne bare ikke, da hun selv skulle på ferie med sin familie. Til sportsparadiset La Santa på en ø i Atlanterhavet. Selvfølgelig! De havde indtil flere kropsåbninger fulde af penge. Boede de mon stadigvæk i Holte? Hun og Gyrite havde ikke vedligeholdt kontakten efter gymnasiet. Så forældrene måtte nøjes med hende. Deres eneste datter.

Varmen fik en ekstra tand på batteriet. Hun løftede i håret, så det blev vådt helt igennem, og tog så shampooflasken.

Turen med forældrene var imidlertid blevet en ægte ryste-sammen-en-af-slagsen. Bagefter var de mere fælles om søsterens fravær. Der var ikke blevet talt så meget om hende.

Nærheden med forældrene havde givet Gyrite en slags status, hun aldrig havde tænkt på eksisterede. Hun havde følt begges ubetingede, varme, varsomme kærlighed helt ind i hjerte og knogler.

Efter indsæbningen og den varme afskylning skruede hun om på koldt.

Hun huskede stadig mange af navnene på alle de britiske byer, de havde besøgt. Cambridge med universitetet. Coventry, Birmingham, Wolverhampton var fodboldbyer fra Premier League, så meget vidste hun da. Shrewsbury var den sidste by før Wales, hvorefter navnene blev umulige.

De skulle tværs over, helt ud til nationalparken, hvor de skulle være i to døgn. Det var først blevet besluttet om bord på færgen, under frokosten. Englandskortet bredt ud, og de lod flaskehalsen bestemme retningen fra Harwich. Snowdonia Park hed det.

Den tur ville hun tage igen en dag. Når hun fik ferie.

Derefter drejede flasken dem til Scotland. Kørte i ét stræk op til Loch Ness. Tre dage der uden at se hverken hoved eller hale på noget uhyre. Det vil sige, hendes mor drillede faderen med, at han var nattens monster. Hun hentydede dermed til hans snorken. Monsteret følger med, udlagde han det selv som. Og det var jo rigtigt nok.

Hendes mor ville gerne have været længere nordpå, op til Atlanterhavet. Det var det sådan set ikke nødvendigt at køre nordpå for at se, og han havde vist hende på kortet, at det lå højst 45-50 kilometer væk. Nu han tænkte over det, kunne de sejle ud til den yderste ø, Islay, og se det derfra.

"Ja ja, jeg ved det. Men nu lader vi flasken om det, ikke?" Senere havde Gyrite fundet ud af, at det var øen med flest

whiskydistillerier pr. kvadratkilometer. Blandt andet Lagavulin og Laphroaig. "Og de smager jo som en tjæret fiskekutter," havde hun med afsky i stemmen tilføjet.

Hendes far havde blot smilet og drejet flasken. De skulle til Edinburgh. To dage efter Edinburgh tog de den på én dag til Oxford. Hendes mor mente, den havde peget mest på London, men de var to mod en. Kun to gange, ved Newcastle og Sheffield, gjorde de holdt. Efter Newcastle havde moderen lagt sig om bagside. Gyrite havde holdt sig vågen hele vejen, nydt alenetiden med farmand.

En af historierne, hun huskede, var om den skotsk-engelske by Berwick-Upon-Tweed. Den nordligste engelske by. I mange år siden Krim-krigen, lød byens fortælling, var de teknisk set stadig i krig med russerne. Byen var nemlig ikke blevet nævnt i fredstraktaten efter Krim-krigen, da den blev underskrevet i Paris – på trods af mange års specifikke nævnelse i alle andre statsdokumenter. Det havde efterfølgende vist sig, at de heller ikke var blevet nævnt i krigserklæringen. Så måske havde de i virkeligheden aldrig været med i krigen. Det morede de sig meget over, og hendes far dyttede to gange, da de på A1 passerede byen ved Tweed-floden. Hun havde rakt over og gjort det samme.

Hun havde læst om det engang, da hun i ottende klasse lavede historierapport om Krim-krigen. Det viste sig selvfølgelig, at byen slet ikke havde haft særstatus under krigen. Den var blevet ophævet allerede i 1746. Siden 1746 havde Berwick-Upon-Tweed udelukkende været engelsk.

Hun tog sine trusser på. Døren havde hun åbnet, så der kunne komme gennemtræk og sommer ind. Hun nød den tørre solduftende brise gennem badeværelset.

Og, ja: flodens navn havde noget at gøre med tweedstof. Samme stof som fars sixpence var lavet af. Hun havde sammen med sin mor købt den i Edinburgh.

"Hallo, nogen hjemme. Hallo! Gyrite! Er du der?"

"Er det dig, Jørgen?" Hun stak hovedet ud ad døren. Selvfølgelig var det ham ... Iført shorts og sommerskjorte. Wow sagde det i hendes mave.

"Jeps, og godmorgen! Er du decent?"

"Bare to minutter."

"Jeg skærer lige et par rundstykker. Friske fra SuperBrugsen. Og der er to basser."

"Det lyder vidunderligt, råbte hun." Hun gættede på hanekam eller bagerens betændte øje, som var dem, SuperBrugsen var bedst til at lave. Det var godt nok lang tid siden, hun havde fået en basse til morgenmad.

Kapitel

Lucca

Næsten nede fra muren hørte han høje råb deroppefra:

"Mister! Mister! Photographer!"

Han vendte sig om, og to mænd kom ned mod ham. De nåede ham, lidt forpustede.

"Hello. Can I help you?"

"Hello, we would like you take some photos. Of us. Can you do that? Are you a professional?" Ikke italienere, det lød som den typisk franske udgave af engelsk.

"Oh yes, I'm a professional. But I'm on vacation."

"Oh yes, we thought that. Of course we will pay you a good price. What is your normal price? We would like you to

follow us around in the city and take some beautiful pictures. With us on them. And beautiful backgrounds. What do you say?"

Indtil nu var det kun den ene af parret – de måtte være bøsser – der havde talt. Han var ret høj, slank, havde en temmelig nedringet T-shirt, som også afslørede et par fyldige arme med et par tatoveringer. Han var langhåret med en millimeter skægstubbe. Laidback type. En hvid hørjakke over skulderen. Han virkede tiltalende. En tiltalende bøsse! Alarmklokkerne poppede op. Jens' helt private fobi, som bevidst havde været lagt på hylden i i hvert fald mindst en måned.

"I am Jean Pierre, from Monaco." Han gav ham hånden. And this is my friend, Robin. He is very disabled hearing. Det lød som disabled ear ring. Rent faktisk havde han en ørering. "But if you shout he can hear okay." Jens gav Robin hånden og råbte hello! Robin hilste lavmælt.

"Alright, just give me a minute. I have to calculate."

Parret tog nogle skridt væk. Robin tog en pakke cigaretter frem. De røg begge.

Det var godt nok uden for programmet, men et godt tilbud og en god øvelse. For bestillingsopgaver, havde han hørt, skulle man tage sig godt betalt. Et bøssepar fra Monaco. Han tog sin smartphone frem og fandt lommeregneren. Det tog ikke et minut at lægge sammen. Han vendte sig imod dem og rømmede sig. De kom hen.

"Okay, listen! My salary hourly is 125 euro photographing in the city, afterwards same price for photo processing, printing and so on. Apart from that you will have to pay about 150 euro for paper copies, films and any other materials. For

one hour a total of around 500 euro.” Taxes, VAT included.
Det lod til, de vidste, hvad han talte om.

“That sounds cheap. So, we pay you one thousand euro if you join us for two hours and include your processing and materials. Is that right?”

Efter at Jens havde ringet til de tre hold og meddelt dem sit engagement, at det nok ville tage lidt tid, inden han kunne ses med dem, tog han med parret tilbage op til muren, hvor Jean Pierre og Robin ville skydes med Torre Guinigi og byens tage i baggrunden. De havde selv ideer til opstillingerne, som for visses vedkommende var ret udfordrende, selv for en politimand. Men det var jo et spørgsmål om tilvænning. Kameraet er objektivt, mennesket subjektivt – et godt mix.

På en bæk satte de sig i hver sin ende, hvor først den ene dernæst den anden tog T-shirten af. Så flyttede de ind på midten af bænken, begge uden T-shirt. Derefter stillede Jean Pierre sig bag bænken som i en mandepositur, hvor konen sidder foran og støtter hovedet mod mandens hofte. Her blev det lårene på grund af Jean Pierre’s højde. Han flyttede sig ind bag Robin’s hoved, så det nederste af gylpen på de røde bukser skjultes. Jens kunne ikke lade være med at le lidt. Parret holdt masken. Adskillige havde stillet sig op bag Jens og snakkede højlydt om parret og positurene, gættede han på. Børn pegede. Nogle unge fyre piftede og grinede.

Bagved næsten midt i byen tårnede Torre Guinigi sig op med sine træer på toppen. Den kastede en kort skygge på tagene mod nord. I løbet af dagen ville mere end hundrede have været på toppen for at forvisse sig om, at træerne var ægte og for at beundre Lucca sådan lidt fra oven. Han måtte se at komme derop.

Kapitel

Lucca

Jens var nem at få øje på blandt de små turister under caféens parasoller. Han sad alene længst ude mod pladsen og modtog dem med sit to meter vingefang. De satte sig. Jens var lige kommet og havde ikke bestilt endnu.

"Nå, fik I investeret i et par guitarer?" sagde Jens, henvendt til Mark. Jens sad på pladsen foran domkirken.

"Arh, ikke lige."

"Mark er en fattigrøv," tilføjede Gorm. "En stakkels studerende." Han holdt mere og mere af knægten. Pia havde nok nærmest skudt papegøjen. Og fattige var de fleste i den alder.

"Ja, jeg er en fattigrøv," erkendte Mark.

"Men I købte vel et eller andet, ikk'?"

"To sæt strenge og en lille pakke plektre er, hvad det blev til. Skal vi komme ind på mærke og tykkelse og andre slibrige detaljer?"

Jens grinede sin herlige, tørre latter igen. Den mørke af de tre kvindelige tjenere kom ud til deres bord. Mark kunne ikke skjule sin betagelse og rødmede en kende, da han så, at Gorm havde opdaget det.

"Og du, fik du skudt nogen?" spurgte Mark.

"Nogle sexede, unge italienerinder?" foreslog Gorm.

"Det er en forretningshemmelighed." Jens så overdrevet vigtig ud et øjeblik og fortalte så om sine, især for Mark, spændende fotosessions på muren. Han viste dem en håndfuld fotos af seks forskellige mennesker, tre par. Et ungt par, et ældre og et bøssepar. Han ville ovenikøbet blive betalt

for billederne af bøsserne. Han fortalte ikke hvor meget, men så tilfreds ud. De franske bøsser havde købt to timer og været med Jens rundt flere forskellige steder i byen, kirker, statuer, barer, fontæner, træer, især plataner med den camouflageagtige bark.

Mark ville da godt nok lige høre, hvordan han havde fået dem til at posere. Gorm afbrød:

"Skal vi se på resten af byen?" Han så på sin mobils ur. Vi kan lige nå det inden pizzeriaet.

"Så få kirker som muligt," bad Mark.

"Jeg tror, det var Helen, der fandt ud af, at der er tæt på hundrede kirker i byen. Bare rolig, unge mand! Men vi bliver nødt til at kigge ind i den hvide af dem, Michele-kirken. Så kan vi tage en øl på en af barerne ved siden af den."

Jens nikkede, det lød godt. Mark knyttede højre næve i et yes!

"Bagefter tager vi sgu en tur op i tårnet."

"Lyder rimeligt," erklærede Mark.

Da de kom tilbage til Villa Rustica, var de alle lige netop blevet inviteret til middag hos vinbonden og hans kone. De skulle grille.

På afstand og på grund af den blide vinds retning kunne man lugte både lammefedt, hvidløg og rosmarin. Duften frigjorde hans mundvand i en grad, så han måtte synke flere gange. Pietro og hunden tog hjerteligt imod og viste vej. Synet, der kom bragende imod dem lige rundt om hjørnet ind til den store terrasse, stjal deres opmærksomhed det næste lange øjeblik. De glemte helt værtinden. Rikke var den første til at undskylde, men Giulia lo og kunne sagtens forstå deres

betagelse. Piетро kom hen og lagde armen om hende. Han introducerede med et grin endnu engang sin bella Giulia.

Solen ville gå ned bag bjergene om en halv time. Et par gennemsigtige skyer over bjergtoppen gav solen lov til at tilføre både dalen og haven et eventyrpræg. På bagsiden var bjergene blålilla, og træernes skygger tog den samme tone.

Her ville han kunne skrive sange og romaner. En blues til den nedgående sol. En roman om overblikket og tankerne som mylderet af usynligt og synligt liv dernede i aftenen. Men her var der stadig sol. Og luften godt nok bedre end i Luccas gader. Han gik ned imod appelsintræerne midt i haven. De stod med både blomstrer og frugter, men var ikke mere end to-tre meter høje. Han gik hen og snuste til de relativt små, orange-gule frugter.

"Hvor er det viliidunderligt," hørte han Ida udstøde bagved. Han vendte sig mod hende. Hun stod med armene udbredt, som ville hun omfavne hele udsigten. Han hørte Helen kalde. De andre stod ved bordet, parate med velkomstdrinken. Helen vinkede, at de skulle komme derop.

"Si, Ida, è multo bella."

"Si, molto bella." Hun tog ham i hånden, og de gik op til velkomstdrink og snacks.

De skålede alle i deres hjemmelavede spritz. Solen var nede nu, men rødmen hang over bjergtoppene. Dalen fik en mere dyb lilla tone. Himlen havde nærmet sig og omsluttet scenariet med et kærligt velkommen til aftenen og natten. Af de lysende himmellegemer, som efterhånden flere og flere ville tændes på den koboltblå baggrund, stod Venus klarest. Aftenstjernen. Morgenstjernen. Livbebuderen. Kvinden.

Pietro tændte op i de tre båløpsatser, som på behørig afstand omkransede den store terrasse. Den slags man kunne købe i Silvan og Bauhaus til en lille tusse stykket. Giulia meddelte, at der nok stadigvæk ville gå en halv time, før maden var klar, så de skulle endelig forsyne sig fra bowlen, der jo ikke var særlig stærk. Giulia blandede lidt engelsk i sin forklaring, så selv Gorm forstod.

Selv som næsten midaldrende kunne man overvældes. Sanserne ville aldrig høre op med at pirre og overraske. Det var hans håb - og tro. Kærligheden til livet og menneskene.

Senere, hvor bålene blot var luende gløder og den sortblå himmel havde tændt for selv de fjerneste stjerner, hvor den hjemmelavede vin var nydt i overflod, og hvor stemningen var så afslappet, som den kun kunne være lige netop her, stillede Rikke spørgsmålet. Eller rettere spørgsmålene. Var alt heromkring så idyllisk? Havde de ingen problemer, for eksempel i byerne? Altså lige bortset fra de økonomiske. Var der ingen kriminalitet?

Alle blev pludselig tavse, undtagen Pia og Mark, der var gået ned for enden af haven, hvorfra man hørte sang og latter. Selv Ida tav.

Pietro skævede kort mod sin kone, som havde lagt hænderne i skødet og med ét lagt sit blide og smilende gemyt væk.

"Skat, du er ikke på arbejde," kom det dæmpet fra Jens.

"Nej, jeg ved det. Det kom bare. Mi dispiace, cara Giulia e Pietro."

Giulia så op på Rikke og smilede rart, men slog så ud med hænderne og henvendte sig til sin mand: "Pietro, spigarli tutti, per favore!"

Og den kære vinbonde forklarede på italiensk og engelsk, at selvfølgelig var der da problemer. Deres lidt voldsomme reaktion på spørgsmålene skyldtes, at der havde været to voldelige hændelser med dødelig udgang i området. Og ulykkeligvis var Giulias nevø, som hed Alessio, anklaget for det ene tilfælde, hvor en ung kvinde, datter af en af Michelin-restauranternes ejer, var blevet voldtaget og kvalt en nat på Luccas mur i nærheden af Piazza Santa Maria. Voldsmanden var flygtet ud af byen i en sølvgrå BMW, en magen til nevøens. Han sad lige nu i fængsel i Firenze, ikke på grund af voldtægten og drabet, men fordi politiet havde fundet en pose kokain og en stor klump hash i hans BMW, da de hentede ham. Nevøen påstod, at det var noget politiet havde plantet.

Der verserede rygter om mafiaens lokale interesser. Et par aviser, deriblandt lokalbladet Il Tirreno, havde skrevet om eventuel forbindelse mellem kirken og mafiaen. At få en gerningsmand dømt så hurtigt som muligt for forbrydelsen kunne dreje søgelyset væk fra Cosa Nostra eller Ndrangeta, som det højst sandsynligt drejede sig om, måske Camorra. Derfor var efterforskningen af hans forhold og eventuelle skyld i drabet stadig i gang. I første omgang var han blevet idømt to et halvt årsfængsel for ulovlig besiddelse af narkotika. Det kunne blive meget mere. Det sagde sig selv, at både Pietro og Giulia var overbeviste om hans uskyld. De havde spædet til, så han kunne få en dygtig advokat, men det havde været spildte penge.

Det værste, syntes de begge, var dog, at der blev udøvet tortur i fængslerne. Det var de sikre på.

Onsdag d. 3. juli

En lang, varm dag var vendt tilbage til under 30 grader. Mange besøg i poolen, gåtur til toppen af det forholdsvis lille bjerg med madpakken, som kun gled ned på grund af frisk vind og køligt vand.

Den efterfølgende siesta var strengt nødvendig.

Hun havde det meste af eftermiddagen siddet og googlet på værelset. Havde fundet noget frem om, at en italiensk entreprenørmagnat, Salini, i 2010 havde vundet licitationen om Cityringen i København. Hans konsortium skulle bygge selve Cityringen, mens et andet selskab skulle stå for at levere tog og lægge skinner.

Salini havde etableret selskabet Copenhagen Metro Team (CMT), der skulle have ansvaret for anlægsarbejdet. Andre skulle have ansvaret for togene og sporanlæg (togsysteem-entreprisen). Faktisk havde flere italienske firmaer budt på begge entrepriser og flere danske, svenske og tyske. Salinis selskab, CMT, sejrede mestendels på prisen. Teknisk var det danske MT Højgaard bedre.

Fængelsvæsenet her i Italien led af overbelægning og manglende tilpasning til både tiden og typerne af kriminalitet. Overfyldte fængsler, fejlanbragte fanger, tortur var forhold, der prægede dagligdagen for både ansatte og indsatte. Mange domme for overtrædelse af menneskerettighederne, faktisk de fleste i den vestlige verden, var et faktum, italienerne ikke var stolte af.

Rikke slukkede pc'en. Hun var nu i gang med, vidste hun, at indlede research til en længere serie om danske forbindelser til italiensk mafia. Hvor i Danmark trækker mafiaen i trådene? Er mafiavirksomhed almindeligt? Overalt? I hvert fald metoderne, som mindede mere om fascisme. Hun kunne ikke

lade være, uanset hvor meget de var på ferie. Men på egen hånd var det for stor en opgave.

Kapitel

Henriette

Torsdag d. 4. Juli 2013

Stockholm ventede forude. Den gamle by fra det trettende århundrede. Byen med træstolper omkring, på en eller flere øer, eller hvordan man lige kunne formulere det. Hun havde prøvet at sætte sig ind i stemningen. Guillous kvadrilogi om ridderen Arn og hans efterkommere var ifølge Gorm historisk sanddruelig. Hun havde forrige efterår lånt bøgerne af ham. På svensk. Det meste af stemningen i den historiske fortælling var krigerisk. Mænd mødte mænd og kvinder intrigerede og fødte børn og ledte stolte krigere i fordærv. Cirka. Men da okay skrevet og spændende.

Konduktøren var i forhør. Det aldrende ægtepar på sæderne lige bagved med ryggen imod hende ville vide alt om byen Bulderby, hvornår de skulle stå af, og om der var bed and breakfast, og hvilke af Lindgrens historier man kunne opleve der. Og var der mennesker, som lignende figurer fra filmene?

Henriette havde lyst til at sætte sig om på det ledige sæde over for dem og med sin smartphone åbne mod Google's horisonter. Tydeligvis et par som ikke beskæftigede sig med digitale sysler. Konduktørens tålmodighed var endeløs. Uopslidelig, professionel fingerspitzegefühl.

Hun rømmede sig kort, og sekundet efter gjorde den midaldrende mand ved vinduet skråt overfor det samme. Han sad og viftede med sin billet, som om han havde det varmt.

Det var varmt. Næsten alle vinduer i vognen stod åbne. De grinede begge. Han rystede på hovedet. Den blå, kortærmede skjorte stod åben for de tre øverste knappers vedkommende og fremviste det øverste af hans kraftige, let grånede kropshår. Skjolderne under armene afslørede, at han var en af dem, der svedte kraftigt. Kroppens omfang taget i betragtning var dette vel nærmest en selvfølge. Hvis Gorm tog ti-femten kilo på kunne de godt minde om hinanden. Samme tynde halvlange hår, ubarberet, men trimmet skæg. Arme og hænder var ens kraftigt behårede. Løden lys sommerbrun. Gorms var mørkere.

Hun havde undervejs, siden manden stod på toget i Malmø, lagt mærke til hans ret ublu iagttagelse af hende. Når hun en sjælden gang så op fra sin lektüre om Sveriges og Stockholms historie og mødte hans blik, var han vedholdende, og hun måtte se ned igen. Hans øjne lyste. Meget mere end Gorms. Gorms var rolige, venlige, rare og brune. Mandens var blå, gnistrende og gennemtrængende. Øjnene spejler sjælen, og ham her havde en urolig en af slagsen. Hun mærkede på de halvanden meters afstand, at han gerne ville i snak. Det havde hun ikke lyst til, så hun besvarede ikke hans rysten på hovedet over det stakkels, spørgende par bagved. Smilede og læste videre. Nu rev konduktøren sig imidlertid fri fra spørgsmålene med den undskyldning, at han også lige skulle nå at tjekke de andre rejsende.

Manden rejste sig efter at have fremvist sin rejsehjemmel og gik forbi hende på vej ud mod toilettet. Faktisk var det mest maven og hans dobbelthage, når han sad, der placerede ham i kategorien overvægtig. Ti kilo større vom end Gorms. Hun fniste.

”Næste station Vimmerby og Bulderby”, lød det svagt igennem suset fra de åbne vinduer. Kort efter sagtnedes farten.

Manden nåede at vende tilbage, inden toget standsede for at tage en håndfuld ældre passagerer med. Ingen steg af. Når de holdt, trængte solen sig voldsomt på. Der stod vandflasker på så godt som alle borde.

Hun var nået til kapitlet om Dag Hammarskjöld, hans bedrifter og hans væsen. Svensk stolthed og nobelpristager. Ikke at det var kedelig læsning, men hun faldt mere og mere hen i sommerlig døs. Tog sig selv i at sidde og nikke, og besluttede sig for at tage en rigtig lur. Hun drak lidt vand, placerede sin trøje som pude og vågnede brat, da bremserne skreg, og hun væltede fremover, hen over bordet. Toget tudede vedholdende.

Det var en elg, meddeltes det, der åbenbart mente, at banelegemet var et godt sted at stå. Togføreren havde et jagtgevær med og affyrede et par skud. Elgen luntede ind i skoven. Adstadig, værdig og bare stor.

Der havde, mens hun sov, sat sig et yngre par ved samme bord som den meget kraftige mand med de blå øjne. Det sås, at han ikke var utilfreds. Kvinden, pigen, var ung og smuk på en naturlig måde. De var begge mørklødede, brune øjne. En eksotisk aura.

Henriette mærkede en snert af skuffelse. Hvor nødigt hun end ville indrømme det, så måtte hun efterhånden erkende, at hun kunne lide, når mænd iagttog hende.

Manden forklarede på ucharmerende svensk-engelsk, at togførerne altid havde gevær med sig til at dræbe påkørte dyr, som ikke døde. De skulle have jagttegn og tage kurser i at dræbe med både kniv og skydevåben. Og de skulle også

kunne afgøre, om der eventuelt var en chance for, at dyret ville kunne klare sig. Selvfølgelig skulle de ringe til skovfogeden. De nikkede venligt til ham. For at komme eventuelle spørgsmål om sin viden på det felt i forkøbet, forklarede han, at han selv var uddannet togfører, men var nu på pension. Pension! Så måtte det da være førtidspension, han så ikke ud til at være over tres. De nikkede venligt. Manden satte sig med ryggen ind mod hjørnet, trak gardinet lidt for, da solen var omme i hans side nu. Han lukkede øjne og snorkede, før der var gået et minut.

Det unge par tog madpakken frem. En kraftig dunst bredte sig af noget fisk, der måtte have ligget for længe i rygsækken. Det viste sig, at der var gået hul på en tube torskerogn. Fyren grinede. Pigen svøbte det ind i noget alufolie og gik ud med det. Hun så undskyldende på Henriette, som blot smilede tilbage. Fyren, som bar sit sorte hår samlet nakken, dækkede bord. De havde lidt kødpølse, et par tomater og en pakke knækbrød, et par æg. Og cola! Henriette mærkede mundvandet strømme og sank ad flere omgange. Hun skulle have taget noget brød med, havde kun en banan og et æble. Maven mindede hende om, at det var dumt. Hun både mærkede og hørte protesten dernedefra. Det gjorde pigen, der lige var kommet tilbage, også. Hun satte sig og rakte pakken med knækbrød over mod Henriette.

“Hungry? Please, if you are hungry, have a slice. It's good! Swedish.” En østeuropæisk tone, måske jugoslavisk-agtigt.

“Oh, thank you. I actually am a bit hungry.”

“Please, have one more,” nødte pigen, da Henriette havde taget et enkelt stykke og rakte pakken tilbage. Det gjorde hun så.

Bananen var god sammen med brødet. Og vandet i den nyåbnede plastflaske var ikke helt varmt endnu. Det gav ro fra vrøvlehovedet dernede i maven.

Da de flyttede for Gert den lørdag, var der gået party i den. Han havde ikke helt nået at få tingene på plads, så det lignede et hjem, men det så allerede beboet ud. Og Gorm havde på sin venligste facon gjort Gert opmærksom på, at bare vent, til vi er gået.

Ingen havde brækket sig, men Gert og Gorm havde nået at pisse over kors, dele den røgede whisky, Gorm havde haft med og begge danset flere gange med Henriette. Lige nu og her, på vej mod Stockholm, syntes det ikke underligt. Men på selve aftenen havde det åbenlyse, overdrevet broderlige mellem dem fyldt hende med en uforklarlig kvalme. Svimmelhed, som ikke kun stammede fra vinen og øllerne.

Vänern, kæmpesøen, var gledet langsomt forbi, mens filmen fra indvielsesfesten kørte i slow-motion. Hun spoledede lidt rundt og havnede flere gange ved den samme replik, hun havde hørt Gert udtale, henvendt til Gorm. Gert havde ikke vidst, at hun stod lige på den anden side af døren, da han sagde: "Gorm, kunne du forestille dig Henriette og mig, altså som kærestes. Hun er fandeme dejlig, synes du ikke?" Det der "synes du ikke" havde om natten holdt hende vågen i flere timer. Gert havde bedt Gorm om lov til at ... – eller? Og Gorm havde svaret, at han da godt kunne se dem som et pænt par. Måske var alvoren i ordene præget af 0,7 liter whisky-visdom og misforstået broderskab, men de var blevet sagt. I fortrolighed.

Vidste Gorm da ikke efterhånden, at hun tænkte på ham morgen, middag, aften og nat?

Kapitel

Torsdag d. 4. juli 2013

Som om Jeanne D'Arc havde bestemt sig for at adoptere Jørgen, stod den og gned sig op ad hans behårede lægge, mens Gyrite satte sig til rette i Polo'en. Snoopy dansede gøende op ad bildøren for at sige farvel, jeg savner dig allerede. Hun havde givet begge de kære dyr en ordentlig afskedsknuser og fortalt dem, at de skulle passe godt på huset og Jørgen.

Han tog katten op i favnen og gik foran hende på indkørslen. Snoopy fulgte efter. Gøende, vrøvlen.

Da Gyrite svingede ud og passerede dem på vej mod motortrafikvejen, vinkede han med kattens pote. Snoopy havde han med et sit kommanderet til at sidde artigt. De holdt først op med at vinke, da bilen forsvandt i svinget.

"Nå, skal vi gå ind og få noget at drikke," foreslog han. Jeanne D'Arc lagde hovedet ind mod hans hals, som for at sige, at den var med på, hvad end han foreslog. Han satte den ned og kaldte Snoopy til sig. De gik ind i huset sammen, han hældte vand op i deres skåle, de drak pligtskyldigt. Hun havde lovet at sms'e, så snart hun var fremme. Nok hen ved sekstiden. Vandkogerens var halvt fuld. Han tændte for den.

Han stillede sig med kaffekruset og så ud ad vinduet, tog en lille slurk af den hede væske. Det varmede hele vejen ned. Det var ikke, fordi han på nogen måde opofrede sig. Det var heller ikke, fordi han ville lefle for hendes kærlighed – måske en smule. Men kun en smule. Han smilede, kunne ikke lade

være. Nej, det var for at hjælpe hende i denne situation, hjælpe hende på den videre vej mod ambitionernes horisonter og for at få chancen til at krybe lidt længere ind bag kollegafacaden. Ind hvor han kunne blive ét med hendes puls. Hvor hun afslørede sit hele jeg.

Han var ikke en påhængsvogn. Han var sig selv.

Og det var som sig selv han gik ind i hendes soveværelse og indsnusede luften efter hende. Han klemte hovedpuden ind mod sit ansigt. Duften var frisk af blomstret skyllemiddel, men hun havde sovet i det i nat. Hun havde taget sin aftentur på cyklen og havde så smidt sig i det nyvaskede sengetøj, lidt svedig og lidt træt og hendes duft hang ved. Han lagde forsigtigt puden til rette igen.

I skabet var der i sektionen ud mod haven fire hylder med undertøj og sokker og T-shirts. Ikke så meget tilbage, hun havde sikkert taget en stor del af det med.

"Du kan jo bare overnatte herude," havde hun mindet ham om og grinet. "Altså hvis du får lyst til ro på landet og høre havets susen." Hvorefter hun pegede på de enorme vindmøller, som drønedede rundt i den tørre søndenvind. Vesterhavets susen. Men det var jo vel derfor, hun havde fået ejendommen så billigt.

Han studerede et par trusser og bh'er. En kvinde ville måske betegne disse intime klædningsstykker som nødvendigheder. For ham var de spændende. Han undersøgte de røde trusser, følte på stoffet. Blødt. En smule slidt i kanterne. Der stod Triumph på mærket. De duftede af sommer. Eller kom duften udefra? Indefra?

Han gik ud i bryggerset og sikrede sig, at der var låst op for kattelemmen. Snoopys ører lettede en smule. Den lå med

hagen på kurvens rand. Så tog han hundesnoren, rystede den, og den dasende hund vågnede øjeblikkeligt. Han satte krogen i halsbåndet og fik et slik som tak. Katten strakte sig og gabede.

"Så går vi ud og nifler lidt."

"Vuf!!!"

Vandet var inde. Han slap Snoopy løs. Den hoppede først et par gange og så af sted, direkte ud mod vandet. Et par strandskader fik en skræk i livet, da hunden gjorde et kraftigt sidespring imod dem. Tre måger skreg. Jørgen satte sig på den slidte bænk. Fanø lå derovre og holdt sig for sig selv. Adskilt fra Jylland af tolv minutters færgefart. Han tog notesbogen op af baglommen. BIG'en fulgte efter.

Uden at tænke skrev han:

Hun holdt sig for sig selv, mens vandet løb i stranden. Livet skete undervejs men i modsat retning af hendes vilje og solen, der aldrig så skyggerne, den forårsagede ...

Ikke helt lort, heller ikke helt sandfærdigt. Men i hans mave føltes ordene rigtige. Et par dage herude kunne inspirere ham til at gå ad en mere direkte vej. Han havde lyst til at lære hendes rytme at kende uden for arbejdet. Naturen herude, blæsende, iblandt barsk og fattigt. Men med udsyn og udfordringer på en helt anden måde, end han kendte til. Lige her, om sommeren, var udfordringerne nok til at overkomme, måske var udfordringen den ene: at have tid nok til at nyde det hele. Om vinteren og i det fugtige efterår skulle man godt nok drives af et iboende ukueligt livshjul. Guldager var ikke nær så primitiv.

Han var betaget af tanken om dage i sommer og marsk sammen med hendes dyr og ting og besluttede sig for at pakke

tøj og de andre fornødenheder og bo blandt måger, viber og to interessante kæledyr. I det mindste i weekenden.

Kapitel

Henriette

Torsdag d. 4. juli

Mod nordøst sås mørk blågrå himmel. Flere lyn havde sendt tordenbrag mod dem, og medpassagererne var begyndt at snakke. Luften var ladet med elektricitet og forventning. Bragene hørtes efterhånden tydeligt, og de kørte lige mod uvejret. Folks ansigter blev levende, nogle i glæde og smil. Et barn græd, moderen trøstede. Temperaturen faldt.

Højttaleren trængte med stort besvær igennem snakken, bragene og suset fra vinduerne, og folk gjorde sig klar til afstigning. Næste stop Stockholm. Udstigning til venstre.

Parret, som ville vide alt om Astrid Lindgren, havde forladt deres pladser og taget opstilling foran den automatiske dør lige ud for Henriette. De havde skramlet med bagagen og faktisk ridset Henriette på lægbenet, så der var kommet en blodunderløben rids på mere end ti centimeter. De havde ikke selv lagt mærke til det, og Henriette havde ikke lyst til at gøre dem opmærksom på det. Hvorfor skulle hun?! Det var jo sket, og man kunne vel ikke slæbe dem i retten for en rids. Hun grinede ad det hele, og følte spændingen gribe hende. Endelig åbnede døren, og de kom videre ud.

Da hun steg af toget, kom himlen over Sveriges hovedstad væltende. Byen tog imod de tilrejsende med velgørende regn. Det sjaskede og plaskede. Børn skreg i jubel. Kvinder skyndte sig i ly. Mænd rystede på hovedet. Henriette skyndte sig i ly.

Taxachaufføren, en ældre herre med et velplejet overskæg, roste regnen og forsikrede hende, at bagefter ville luften være rensset for støv og sure mennesker. Hedeboelgen havde ødelagt den gode stemning i byen. Folk vrøvlede over det meste. Om aftenen og i weekenderne lå gaderne nærmest mennesketomme hen, som når der var landskamp i tv. Denne aften ville blive god for taxafoeket. Chaufføren holdt en paraply over hende hele vejen ind til hotellets indgang.

Der havde kun været et dobbeltværelse ledigt her på konferencehotellet, da hun bookede, og indtil i overmorgen var der stadigvæk ikke flere enkeltværelser med udsigt til vandet og den gamle bydel – der var dog et par ud mod gaden, oplyste blondinen i receptionen, hvis navneskilt viste Maria Sjögreen. Hvis Henriette var interesseret, kunne de godt ombooke, da der faktisk her i heden havde været kraftig efterspørgsel på dobbeltværelser ud mod vandet.

Airconditionen var faktisk også meget bedre der. Ville hun bytte, prisen var 300 svenske kroner billigere pr. nat? Hun havde jo booket seks overnatninger, det ville jo så blive 1800 kroner sparet. Blondinen smilede. Henriette tænkte, at den unge receptionist nok kendte til pengeknaphed. Hun beholdt det bookede.

"Hi there!"

Hun vendte sig og mødte et smilende par med rygsække og vådt tøj. Hendes naboer fra toget.

"Hi," smilede hun tilbage, vidste ikke lige, om det var et glædeligt gensyn. "So we booked the same hotel," fandt hun så lige på at sige.

"Yeah, funny coincidence." Den unge kvinde satte sin rygsæk fra sig.

"Very funny," sagde hendes kæreste. Han havde også en guitar med, det havde hun ikke lagt mærke til i toget. Måske havde han lagt den op i nettet – eller under sædet.

"Actually we haven't booked yet, we just hope there's a room for us." Kvinden henvendte sig til receptionisten: "Have you got a room for us?"

"Yes, if a single room is okay, you can have one more bed, we've got three rooms, one with bath and toilet and two without, bath and toilets out in the corridor."

Parret valgte et med fælles bad på gangen. På 4. sal, hvor også Henriettes værelse lå, men ud til gaden.

De fulgtes op i elevatoren.

"We might as well introduce ourselves, I'm Joanna," sagde kvinden og gav hånd.

"And I am George," sagde kæresten og gav hånd.

"Okay, I am Henriette, from Denmark, where are you from?"

"New Jersey," svarede Joanna. "Do you know where that is?"

"Oh, yes, it's where the Boss is from, Springsteen, isn't it?"

"Right!" George grinede kort. "That's what everybody knows."

"George has actually played, jammed with him," sagde Joanna. "In a bar that's called The Runner. Bruce often joins a band when he's there."

Elevatordøren gik op, og de gik til hver sin side, men kunne dog se hinanden gå ind i værelserne ikke så langt henne ad gangen.

Hendes dobbeltværelse var stort og lyst og pænt rent. Hun tjekkede bad og toilet. Meget rent. Duftede af en blanding af

klor og de tørrede blomster der hang lige over papirdispenseren mellem toilettet og gulv til loft-spejlet. Internationalt upersonligt, ikke særlig svenskagtigt. Hvidt i hvidt. Det hele udpræget minimalistisk, og i værelset et billede på hver væg, fotos af by, havn og skærgård. Hun pakkede ud, hængte op, smed sandalerne og lagde sig på sengen. Det var stadigvæk varmt og lummert. Hun gik hen og åbnede vinduet, og en duft af hav og himmel vækkede hende og gav umiddelbar lyst til sightseeing, selv om hun var træt. Hun trak blusen af, lod trækken køle hendes svedige krop og gik hen og lagde sig igen. Hun skulle have fat i en paraply og noget myggehøj. Maven rumlede. En færge tudede derude et sted. Enkelte, spredte mågeskrig blandede sig i den fjerne støj af myldretid og længsel efter frihed og kødgryder. *Kött!* Hun smed resten af tøjet og gik i bad.

Nede i receptionen måtte hun vente. Et ældre par, finner lod det til, som var ved at blive betjent, var utilfredse med deres værelses beliggenhed på 1. sal. Receptionisten, som var en høj, ung mand havde fundet deres online-booking og drejet computerskærmen, så de selv kunne se den. Mandens stemmeleje var på vej op i utilfredsheden med hjemmesidens opbygning og hotellets manglende fleksibilitet, imens kvinden ved at trække i hans skjorteærme prøvede at holde ham ved jorden.

"Er I så ikke interesseret i værelset alligevel?" Den unge receptionist sendte Henriette et smil. "Lige et øjeblik!"

Det blev vel en smule for meget for finnen, at receptionisten brugte to sekunder på Henriette. I hvert fald var han på vej til at slippe granitgulvet, han hev sit skjorteærme til sig, så konen

så endnu mere bekymret ud. Henriette gled ubemærket over til en sofagruppe ud mod gaden. Hun satte hørepropperne i og lod sin yndlingssanger, Lisa Nilsson, overdøve skærmydslerne ved skranken.

Der lå et par brochurer foran hende, begge med et foto fra et spillested på forsiden. Senere måske. Hun ville se to steder i dag, to meget dystre steder i Sveriges historie: Stortorget og Tunnelgatan.

Stortorget var stedet, hvor den danske konge Christian II i november 1520 lod 82 af sine adelige modstandere henrette, få dage efter at han var blevet konge af Sverige. Hun havde som helt ung læst Kongens Fald af Johannes V. Jensen, hvor et par kapitler omhandler dagene omkring de frygtelige hændelser.

Hun havde googlet i stor stil.

På Wikipedia havde hun fundet en ret omfattende artikel om Palme-mordet: "Morderen løb hen ad Tunnelgatan, over den krydsende [Luntmakargatan](#), op ad trapperne til Malmskillnadsgatan, over den og videre mod øst ad [David Bagares Gata](#)" ... Hun ville gå hele vejen fra den biograf, hvor Oluf Palme og hans kone havde set en film, til David Bagares Gata.

For Gorm havde den svenske forfatter Leif G.W. Persson haft stor indflydelse på hans interesse i den sag. Forfatterens viden om det svenske politis og SÄPO's (sikkerhedspolitiet) efterforskning, som omfattede alle mulige teorier om tilfældigt mord eller internationale konspirationer, var megastor. Palme var en international mand med sine meninger. Kurderne havde længe været under lup. Og så videre og så videre. En vanvittig historie, som G.W. Persson havde sin helt egen opfattelse af, og som han havde gjort til, ifølge Gorm, kult.

Hun henvendte sig til den unge receptionist for at høre om busser ind til Gamla Stan. Det finske par havde endelig accepteret det tildelte værelse, efter at receptionisten havde lovet, at de ved førstkommende lejlighed ville blive tilbudt et bedre værelse. Hans brede grin og himmelvendte øjne, mens han fortalte om den finske mand, smittede, og Henriette morede sig.

Busserne kørte hver halve time helt ind til den gamle, historiske bydel – uden skift. Hun fik en busplan. Hun bestemte sig imidlertid for at gå hen og tage nærmeste metro.

Metrostationen i den gamle bydel dampede af turistparfumer og sommermenneskers højt artikulerede begejstring. Hun skyndte sig udenfor. For at komme til Stortorget skulle hun mod nordøst. En kort gåtur i den stadig travle bydel, hvor dufte blandedes med krav om nydelse og høj grad af frihedsfølelse. Hun gik langsomt, ville indsnuse det hele. Telefonens GPS virkede upåklageligt, så efter blot et kvarter hen og op ad de charmerende, brolagte gader stod hun på det berømte torv, hvor mange adelsmænd engang havde ligget – tvedelte i en stank af blod og skræk. Rygraden reagerede med en kold rislen hele vejen op i nakken. Johannes V. Jensens beskrivelser af begivenhederne på dette torv ottende og niende november 1520 bredte sig som et tæppe ud over pladsen, og et kort øjeblik ændredes denne dejlige, solbeskinnede julisommerdag, de mange glade sommergæster, børnenes råb, mens de jagtede duer, caféernes behagelige summen, raslen med stole og service, alt ændredes til rødt og gråt, lydene forsvandt under dette tæppe af grænseløst ubehag – kulde og stank. Et skrig fra en forkælet dreng lige

bag hende hev hende tilbage til nutiden og varmen. Han havde tabt sin is.

Hun stod og sundede sig. Så ud over pladsen med de nydende, glade mennesker. Vidste de det? Kendte de historien? Hun valgte en café i solen. Bestilte en varm cappuccino.

Solen var skjult bagved caféen og skyggen bredte sig langsomt over torvet. Hun fik en cappuccino mere og en croissant. Sulten lå på spring. Hun måtte finde ud af, hvor hun skulle spise. Måske i nærheden af stedet for mordet på Oluf Palme, der ved Sveavägen og Tunnelgatan. Hun tjekkede lige google igen.

Der var en del eksotiske, asiatiske restauranter i nærheden af mordstedet. Måske en mulighed, men hun havde nu ellers haft en ide om noget svensk. Stortorgskällaren lå jo lige derhenne, men priserne. Kødboller med kartoffelmos over 200 kroner, godt nok svenske, men... Hvad drak man til dyre frikadeller? Frikadellevin var et dansk begreb: en billige papvin, ofte merlot, som var en ret intetsigende drue, i hvert fald i Gorms øjne. Den billigste vin på kortet, en spansk tempranillo, kostede omkring 120 svenske kroner. Pr. glas!!! Fadøl cirka samme pris.

Men hvad så? Var det ferie eller hvad? Det ville Gorm nok mene. Var han mon i gang med en eller anden fancy italiensk aftensmad? Nej, de spiste jo ret sent dernede. Der var også italienske retter på kortet. Hun tog en beslutning, betalte, og fandt bussen op til mordstedet. Hun havde god tid. Men ville vente med at bestille bord, til hun havde set det, man kunne. Måske var der ikke kun asiatiske mad deroppe.

I G.W.'s Palme-bøger forsvinder morderen ad Tunnelgatan op ad trapperne for enden. Hun ville gå op ad den og afprøve det indtryk, hun havde fået fra bogen. Det var ikke det samme på google som i virkeligheden, der var duftene, lydene.

Kapitel

4. - 6. juli 2013

Gyrite

Den Haag

Turen i Polo'en havde været varm og selv her ved vandet og i vinden var det hedt – klokken syv om aftenen.

Hun havde på Europols kontaktside meldt sin ankomst og tjekket ind på et hotel midt i byen, Haag Hilton. Lille, hyggeligt. Ingen luksus, men rent og smagfuldt indrettet. Med tv og internet. Det passede godt til hendes humør. Hun fik et værelse tæt på reception og restaurant.

Hun smed sig på sengen, godkendte den. Udpakningen tog tre minutter, så et hurtigt, køligt bad. Hun lagde rejseblusen og bh'en i blød i håndvasken.

Udenfor var aftenen begyndt. Let trafik i området, hvor der lå flere hoteller af samme størrelse. Stadig hedt! Mon ikke der lige derhenne om hjørnet lå en restaurant, hvor de serverede Hollands bedste burgere? Det gjorde der ikke. Men der var et skilt, som viste ned til gågaden.

McDonald's og Burger King lå side om side. Alligevel valgte hun den vietnamesiske. Hun fandt et bord, fik et menukort og sms'ede til Jørgen: "Ankommet til Haag og sidder på vietnamesisk. Hvordan går det derhjemme?" og mobilen på stolen ved siden af. Svaret bippede ind, mens hun bestilte menu nummer fire og en stor fad Heineken pilsner.

"Dejligt at høre! Her går det godt. Jeanne D'Arc (J) og Snoopy (S) har godkendt mig som ny herre i hytten. 😊 Er flyttet ind for de næste to måske tre dage. For at komme ind i en rytme, som passer dem 😊 Har lige været ved stranden med S."

"Tak, Jørgen. Havde faktisk tænkt det samme. I morgen står den på morgenmøde og præsentation for hinanden og hele systemet. Vi får vist opgaver med hjem hver dag. Den første fik jeg jo allerede derhjemme, skrive en præsentation af mig selv og mine bedrifter til at lægge på nettet. Puh, en lang sms 😊"

"Ja, lad os holde dem kortere 😊 Mere at snakke om, når vi ses igen. Sov godt. Skal nok hilse S og J"

"Tak! Sov godt!"

Tjeneren kom med forretten, en suppe med al dente grønsager. Frisk, stærk. Hun drak tørstigt og bestilte en øl mere og en halv liter vand.

Godt, at hendes seng var uden fodgærde. Ville han sove i hendes side eller den højre? Måske bare brede sig ud over det hele? Og sengetøjet, hun havde jo ligget i sidste nat. Det måtte han selv finde ud af. Det stank i hvert fald ikke. Måske lå der et par hår på puden. Pyt! De kendte sgu da hinanden. Ret godt!

Mæt og dejligt beruset af øl og halvtærk mad i en fremmed bys favn gled hun ad gågaden mod midten af centrum. Hun ville lige sige godnat til det gamle rådhus, hun havde læst om.

Over for rådhuset lå en irsk pub. Klokken var kvart i ni, og en enkelt mere, Kilkenny måske, ville give hende en god nats søvn, så hun var klar til en lang dag.

To timer senere smed hun sneakers og tøj og gik i seng.
Hun var helt bestemt træt nok.

Fredag d. 5. juli

Mobilen ringede. Hun røg op. "Hemmeligt nummer" stod der på displayet. Hvad nu? Hold da op, sovet over?! Hun tog den.
"Hello!"

"Good morning, and welcome to Hague," lød en venlig stemme. "This is Fred Harland from central administration, Europol, speaking. Have you slept well?"

"Yes, okay! Sorry, I will be there as quickly as possible."

"No rush! The clock is ten past seven and your meeting is postponed until nine thirty, due to a severe traffic accident and a chaotic jam in the northern city. Two bridges are closed. Your trainer cannot be here in time. So, enjoy your morning. See you, miss Bangsburg!"

"Thank you, see you!" *Bangsburg!*

Hun svedte tran. Pudsen var decideret våd. Hun trak alt sengetøjet af og smed det på gulvet. Niks, om hun ville sove i det i nat.

Holdet af Europol rookies bestod af femten personer fra tretten forskellige lande. To lande, Frankrig og Storbritanien havde hver to med. Der var afbud fra Italien, Grækenland og Portugal. Ellers var Sverige, Polen, Tyskland, Ungarn, Holland, Belgien, Tjekkiet, Slovakiet, Letland, Estland med. Og altså Danmark. Alle politiuddannede med mindst fem års erfaring. Enkelte havde en toårs jura-overbygning, en bachelor. Det var hun også blevet tilbudt efter politiskolen, men hun ville hellere være markarbejder dengang.

Deres chefinstruktør, hollandske Chill Van Meer, var en yngre mand, to års erfaring i Europol. Han havde i forlængelse af sin egen præsentation forklaret, at politikken var, at instruktørerne skulle være så fordomsfri som muligt og uden hang til kneb, som de alt for rutinerede praktiserede. Her smilede han over til de tre midaldrende mænd og kvinden, som stod ovre ved det lille auditoriums udgang.

Så altså god, lun tone her i den europæiske opklaringshøjborg.

De var bare tre kvinder. De to andre hed Elizabeth, 37 år, fra York, boede nu i Chelsea, London, og Maria Kataryna, 34 år, født i Rumænien, men flyttet til Budapest som barn. Begge singler, som hun selv. Elizabeth var ret almindelig af udseende, sort-brunt kort hår, brune øjne, lidt rundt, næsten buttet ansigt med en lille næse. Lidt højere end Gyrite. Hun mindede med sin veltrænede krop med små bryster, lidt brede hofter, om Gyrites idrætslærer fra gymnasiet. Hun var mødt frem i sorte slacks, højhælede sorte sandaler, røde tånegle på blege fødder. En hvid bluse hang luftigt og afbalancerede påklædningen som et valg mellem arbejde og sommer. Hun havde som den første sat sig ved et vinduesbord og vinket sine kvindelige kolleger hen. De havde givet hånd og sat sig.

Kataryna var ikke ret almindelig, i hvert fald ikke at se på. Langt hår, også sort men med røde striber, hang udslået ned over de bare skuldre og skjulte næsten den lilla-orange, tætsiddende tops skulderstropper. Øjenbrynene var kun streger, vipperne fuldt mascaraoptrukket, læberne fløjlsrøde med en anelse gloss. Rougen var der, men diskret. Parfumen gennemtrængende. Da de rejste sig, knitrede den stramme, sorte nederdel. Der var kø ved madmontrerne og kassen.

"The queue of men is long today," bemærkede Gyrite, da de stod som de sidste i madkøen.

De to andre smilede.

"Wonder why," sagde Elizabeth.

"I think they're hungry," sagde Kataryna.

Hun havde egentlig ikke lyst til at være på venindehånd med dem, endsige danne klike, men det skete jo nok alligevel. Var vel sket allerede. Åbenhed var vigtigt. Og der var vist krummer i de to.

Det skulle vise sig, at de var lige snaksalige, med en hestemules føring til briter.

Efter frokosten fik de alle tildelt de nicknames, de skulle bruge i interne telefonsamtaler, mails, sms'er, omtale af de andre. De måtte kun bruge deres egne navne ved kontroller. Deres nicknames havde et tal eller et bogstav limet på, tal for mænd, bogstaver for kvinder. Gyrite kom således til at hedde GritB.

De Europol-smartphones, der blev udleveret, kunne ikke spores og måtte ikke bruges privat. De skulle fungere stort set som de walkie-talkier, man brugte i gamle dage. Man kunne søge på nettet, men ikke downloade. Outlook var ens installeret og kunne ikke formateres anderledes. Kalenderen på nettet var fælles, så man til enhver tid kunne se, hvad hinanden havde planlagt. Alle disse features og begrænsninger kunne forlede til associationer om dramatisk agentvirksomhed. Men, som Van Meer betroede dem, de kom fra europahærens overskudslager, og derfor var det da heller ikke de sidste nye iPhones. I øvrigt var det tvivlsomt, om nogen af dem ville komme til at opleve *field jobs*. Den mandlige brite, Robert alias Bob3, protesterede højlydt. Han havde

allerede blæret sig over for sin søn, sagde han, med, at han skulle have en agent-iPhone, som man kunne sende hemmelige koder med. Meget morsomt, og mindst tre af de andre lo. Elisabeth gjorde ikke. Alle betragtede ham imidlertid.

"Just a joke." Han rakte hænderne op som forsvar. "I actually told him that it's just an ordinary police job abroad. You see I'm separated from his mother and him." Først joke, så medlidenhedsappel. Han kunne godt gå hen og blive træls.

"Ha, I just found out 'bout our nicknames, that the letter at the end is the first letter of our surnames." Kataryne studerede listen med navne, som var en af de opgaver, de havde fået med hjem: *Kend dine kolleger ved navn, nickname, alder, højde, øjenfarve og skønnummer*. I folderen stod det hele. Selv deres pasnumre. Folderen skulle opbevares i værelsets *safety box*.

"Bravo, Kat C," komplementerede Gyrite. "Then it's easy to remember."

"Good, very good." Liz A så oprigtigt opmuntret på hende.

De sad på en bar ved en af de mindre kanaler. Havde fået fri med tre opgaver til i morgen. Tjeneren havde rynket panden, da de alle bestilte vand. Men de ville bare snakke om opgaverne og høre hinanden i deres mandlige kolleger. Et par af mændene ville være lettere at huske end andre.

Mændene kom på plads og de næste opgaver, som var at lave lister over alt det, de var gode til, privat og i arbejdet. Der stod intet om, hvad det skulle bruges til, men var nok en ekstra finesse i præsentationsprogrammet.

Den tredje opgave bestod i at lære en enogtyvetegns-kode udenad. Den opgave kendte hun godt, fortalte hun. Hun

havde prøvet noget lignende på politiskolen. Der skulle de lære koden udenad og ville så skulle tilføje fem tegn yderligere til den på henholdsvis anden-, tredje-, femte, syvende- og niendepladsen i tegnækkefølgen, og så huske den nye kombination. Hvad det skulle bruges til, havde hun aldrig forstået. Men de ville helt sikkert med jævne mellemrum blive hørt. Det blev de i hvert fald på skolen.

Kataryna var fyr og flamme. Udenadslære var en af hendes forcer. Hvilket hun beviste ved at kunne huske koden i løbet af bare fire repetitioner. I Ungarn havde de altid gjort meget ud af mnemoteknik og paratviden. Og hun elskede det.

Hun elskede i det hele taget konkurrencer. Som barn dyrkede hun atletik og håndbold og havde senere i en kort periode, mens hun gik på universitetet, været inde omkring håndboldlandsholdet som reserve. Som atletikudøver var hun aldrig nået så langt, men havde prøvet meget: højde- og længdespring, alle former for langdistanceløb, spydkast. Hun var vild med orienteringsløb og havde vundet universiteternes årlige løb to gange. Men håndbold var stadig hendes foretrukne. Stoltheden skjulte hun ikke.

Elizabeth og Gyrite var mere til almindeligt opklaringsarbejde og havde begge været efterforskningsledere i deres respektive kredse. Chelsea var en af Londons mindre sofistikerede politikredse, som Elizabeth udtrykte det. Hun havde oplevet at blive skudt. Var kommet ind i skudlinjen mellem to ungdomsbander. Hun var blevet ramt, på afstand, gennem ydersiden af højre bryst og kuglen havde sat sig fast mellem to ribben, så den måtte opereres ud. Efterfølgende fik hun tilbudt både krisehjælp og plastikkirurgi. Hun havde takket ja til terapien. Et fysisk ar var en god reminder.

Desuden var brysterne jo ikke ligefrem hendes kronjuveler, erkendte hun.

Gyrite indså, som snakken og fortællingerne skred frem, at hun selv nok var mest almindelig af de tre. Men hun var sandsynligvis lige så veltrænet og politimæssigt dygtig som de to andre. Ellers var hun vel ikke blevet headhunted.

Kapitel

Fredag, d. 5. juli 2013

Rikke slukkede for alarmen og vendte sig. Den var sat til at give lyd klokken syv. Der måtte være basis for lige et par minutter mere. De havde lovet hinanden det: Afgang klokken otte. Hun søgte uden held tilbage til drømmen. Det, hun huskede, handlede om en tur med en masse venner uden ansigter – eller uden genkendelige ansigter. Det var mere de ting, de oplevede sammen og gjorde sammen, der var interessante. Hun skulle skrive en rejseartikel til Se og Hør. Men havde ingen tid. Alle kom hele tiden og fortalte hende om deres tanker og lyster, hun prøvede på at følge med, men blev afbrudt af en anden, hvis historie var mere interessant. Et par fluer summede i vinduet, som stod åbent. De var på en eller anden måde kommet inden for myggenettet. Hun var hvirvlet ind i sindssyge konspirationer og diletant af værste slags, men surrealt var smag ophævet. Smag var luft. Hun så sine mål i skiftende retninger. En blanding af fremmedgørelse og idioti. Men interessant, ikke angstprovokerende. Som Mastroianni i Kvindebyen, blot mere vedkommende. "Fellini, gå hjem og læg dig!" Hun måtte skrive det ned. Øvre i hjørnet sad en velnæret myg. Inviteret til blodgilde af fluerne. Hun drejede hovedet.

Jens lå helt stille. Hans åndedræt var langsomt og jævnt.
Hun skubbede til ham.

"Jens, du snorker!"

"Nnnn ..."

"Du snorker, Jens!"

"Hold op ..."

"Jens!"

"Hvad så?" Han vendte sig mod hende med øjnene lukket.
Så truttede han med munden. Hun kyssede ham. Han åbnede øjnene.

"Jeg snorker aldrig! Hvor har du det fra?"

"Hvad er det så, jeg har ligget og hørt på den sidste halve time?"

"Det ved jeg ikke, men du sov, da jeg var oppe at tisse for tyve minutter siden. I øvrigt satte jeg alarmer til at ringe et kvarter før."

Hun tog mobilen, så kort på den, lagde den igen og klaskede ham på maven. Han greb hende og hold hendes arme fast, mens han truttede med læberne mod hendes hud. Hun hadede at blive kildet uden at kunne slippe fra det. Og det vidste han. Hun fik fat om hans halve morgenrejsning og klemte.

"Giver du tabt, eller skal jeg klemme hårdere?"

Han gav tabt og kyssede hende i stedet. De rullede lidt rundt. Det var hyggeligt.

De gik sammen under bruseren, kunne lige være der. Jens var hurtigt færdig. Hun tog lige et par minutter mere under de bløde, tykke stråler fra kobberbrusehovedet.

Og hun glædede sig til resten af dagen.

Cinque Terre lå et godt stykke væk. Fem byer på rad og række ud til Middelhavet. Turistbyer, så det baskede, havde de fundet ud af. Men man skulle bare dertil. Et såkaldt *must*, et af Idas yndlingsudtryk.

”Et must er et must. Og skal vi nå at få det meste med uden at tage overnatninger, så skal vi tidligt af sted.” Ordene var Helens, udtalt under middagen på Osteria Pasquale, den fantastiske, lille restaurant bag ved Michele-katedralen, hvor Helen havde bestilt bord. Torsdag aften havde været den eneste med så mange ledige pladser. Men Helen havde bestilt i god tid. De havde siddet udenfor ved fire sammenskubbede tomandsborde med to tjenere til disposition.

Rikke lukkede øjnene under bruseren og smagte igen hver enkelt lille ret og vinene, de skulle prøve. Ejeren, Pasquale Gubitosi, servicerede dem især på vinområdet. Uddannet sommelier med fortid på Sicilien, hvor nero'en vokser, nero d'avola. Han fortalte kort om de forskellige vine, mens han hældte op i deres glas. De var alle startet med at skåle i prosecco, på huset. Det havde duperet de unge. Ida havde fluks erklæret det for *verdens bedste champagne* og høstet anerkendende nik af de andre. Der var kommet brød og olie på bordet. Gorm havde klappet i hænderne.

”Nu skal I smage på Italien. Den olie her er for vild!” Og det var den. Og hvidvinen. Og rødvinen.

Hummerskum, trøffel, laksemousse, kyllingleverpaté, fyldte svampe, fennikelterriner, strimlet oksetatar med sellerimos, rosmarin, timian, hvidløg, hun havde nydt det hele. Alles! Tutti! Men jo faktisk meget fransk inspireret.

Hun tog blot ti sekunder med det kolde vand, steg ud, tørrede sig og fuldførte resten af sit morgentoilette på under

fem minutter. Hun var skrupsulten. Helen kom ud fra soveværelset, idet Rikke kom forbi. Gorm stod i underbukser ved vinduet og kiggede ud i haven. Helen trak døren til.

"Skal vi følges?" spurgte hun og stak sin højre arm ind under Rikkes venstre.

Jens stod ved poolen sammen med Mark. Pigerne var i gang med borddækningen.

"Fantastisk sted, du har fundet, Helen! Har de en michelin?" Helen rystede på hovedet.

"Ikke endnu, så vidt jeg ved. Men fantastisk! Jeg blev foreslået det af Ernest, min chef. Han har selv spist der flere gange, de har jo et hus oppe i bjergene nord for floden et sted. Skøn mad!

"Og selv pigerne og Mark kunne lide det. Er det ikke Ida, du siger, der godt kan være en hård smagsdommer."

"Du mener kræsen a.h.t.," grinede Helen. "Jo, mildest talt! Men i aftes. Hun spiste med stor fryd, kunne man se – OG drak. Hun fik måske også lidt for meget af rødvinen."

"Jo, men det er godt at lære det sammen med sine forældre. Nydelse og godt samvær. Sundt!"

"Præcis sådan det er. Jeg er lidt glad og stolt af pigerne."

"Og hvad var det lige, Ida sagde: "Jeg må bare have en af de der chokolademousser. Og et must er et must! Det siger min mor selv! Og hun har altid ret, siger far."

Deres grin blev afbrudt af gongongen.

"SPISE!!! DET ER NU!!!" lød Idas stemme.

Gorm så lidt mørk og mut ud, men klarede takket være kaffen hurtigt op.

"Det er så i dag, vi må se, hvem der ikke har trænet fusselankerne godt nok," udbrød han efter det første stykke brød med pecorino. "Vi må hellere huske plaster og diverse salver." Han blinkede til Rikke.

"Ja, du har jo fem tæer og en hæl på hver fod, så husk plasteret," fniste Pia.

"OG solcremen. Min elskede mand har allerede fået for meget."

"Først snorker man, og nu skal man så til at have solcreme på," mumlede Jens. "Mamma mia!"

"Snorker du også? Så er det dig, der har smittet mig," udbrød Gorm forurettet. "Hvad med dig, Mark? Er du også smittet?"

"Mark sover sødt og snorker aldrig", skyndte Pia sig at sige. "Vel, Mark?" Mark skyllede maden af munden.

"Jeg har et godt immunforsvar mod den slags." Han så smilende rundt. Næsten undskyldende, syntes Rikke. Hun drejede hovedtemaet i fokus: "Er det ikke Corniglia, vi kører til?" Helen og Ida nikkede.

"Jo," sagde de i kor.

Efter en lang, varm køretur (kun Pia efterlyste aircondition) på mere end 100 kilometer holdt de ind på en p-plads i Corniglia, et godt stykke oppe i byen. De regnede med at kunne gå de tre kilometer til Vernassa på to timer, spise frokost, slappe lidt af, bade, se på byen og en kirke på vej op til toget, som skulle køre dem til Monterosso. Der ville de bruge tre timer, tage toget tilbage til Corniglia og køre hjem. En heldagstur.

"Var det ikke et godt sted til et mord, far," kommenterede Ida med henvisning til skrænterne både over og under dem.

De var nået halvvejs. "Og så er her jo smukt," nærmest kvadrede hun. "Et fælt mord på et smukt sted."

Gorm smilede. Han gik faktisk og tænkte på noget af det samme. Et skub fra klippen 10-20 meter over dem og man ville med 99% sandsynlighed dø på stedet. Jalousi, magtkamp, narko, svindel, motiver var der nok af.

"Mener du ikke *vidunderligt*?" kom det fra Mark.

"Piece of cake, vi burde faktisk bare gå videre til næste by," mente Pia. "Der er jo ikke meget længere, vel?" Hun så på Helen, som var enig med hende. Men kirken deroppe skulle de da nå.

"Mark og jeg vil gerne gå videre, hvis I ikke har noget imod det."

De aftalte at mødes på torvet i Monterosso.

Lørdag, d. 6. juli

Gyrites formodning holdt stik. Kodeopgaven var helt den samme som dengang. Tegnene var ikke de samme, det var en lille forskel. Der var så lige koblet en ekstra øvelse på: De skulle finde ud af systemet i tegn rækkefølgen – logikken.

Gyrite fik rækkefølgen:

A%1q&Z=>139;h%8U&b=>2618

Altså fireogtyve styks. Der var da lige umiddelbart gentagelsen af % og & og = og >. Så var der noget med tastaturets upper og lower case. To tal eller henholdsvis tre og fire cifre. = og > var nok tegnet for *medfører at*, =>. Det gav lidt mening. Én form for logik. Semikolon var nok en adskillelse af to udsagn. Øh! Det ville have været nemmere, hvis man kunne

se og sammenligne med en af de andres – hvis altså logikken var den samme. Det var den nok ikke.

Når de mente, at de havde svaret, skulle de konstruere en tilsvarende rækkefølge. Alle tegn fra tastaturet, det britiske, var legale. Der ville blive taget tid.

Kataryna var en af de hurtigste.

Holdet fik ros. Alle nåede det. På nær en brite, en humoristisk, separeret en af slagsen. Det passede hende sådan set godt.

Lørdag d. 6. juli 2013

Tjæreborg

For dølen! Katten havde været ude hele natten og kom ikke, da han kaldte. Han havde hældt mad og vand op til den og Snoopy. Hunden gik frem og tilbage mellem ham og maden. Kiggede deltagende og bjæffede, hver gang han kaldte. Han gik ind og lod døren stå åben. Han vidste godt, at katte en gang imellem kunne tage på tur, især hvis de var i brunst, men havde Gyrite ikke fortalt, at Jeanne D'Arc var steriliseret, det var han næsten sikker på. Hun havde i hvert fald aldrig talt om killinger.

Gyrite skulle ikke gøres bekymret. Han gav den indtil i aften.

Kaffevandet var kogt færdigt. Han ristede to rundstykker fra i går. Ost og hamburgerryg med dijonsennep. Spiste langsomt.

"Nå, Snoopy, skal vi til stranden?"

På vejen derud trak han den væk fra et dødt, fladkørt pindsvin. Den ville også ud i rabatten, peb, men han trak den på plads igen.

De gjorde som på sidste tur. Han sad og skrev, mens hunden plaskede og jagede strandskader. Mågerne fik også noget se til. Der var meget spas i den vovse. Indimellem så han Gyrite, når han fulgte den springe omkring. Bare hun fik et par fadbamser, var hun oppe at ringe. Sjøv, så fuld af liv. Hun havde allerede taget de andre politifolk dernede i Haag med storm, var han vis på.

Men han havde også taget dyrene med storm. Det lod i hvert fald til, at Snoopy elskede ham. Jeanne D'Arc tilsyneladende også.

De havde ikke haft kat, da han var knægt. Det havde Jens. De kunne begge lide både katte og hunde, men deres fædre havde modsat at anskaffe sig begge. De var jo brødre og mente, de kunne råde over knægtenes viljer og ønsker. Så Jens fik kat, Jørgen hund. Vaks, efter Disney-hunden. Jens havde kaldt katten for Børge. Det var godt en hunkat, men Jens mente dengang, at den nok var ligeglad med navnet. "BØR-VE," råbte de, og så kom den.

Jeanne D'Arc kom ikke altid, når man kaldte. Ikke i dag i hvert fald.

Han kaldte Snoopy op fra stranden. Vurderede, at den sagtens kunne klare hjemturen uden snor. De fulgtes pænt ad, til de havde krydset motortrafikvejen. Så stak den af og dykkede ned i grøften små hundrede meter henne, halvvejs hjemme. Den gøede. Kiggede op af grøften og forsvandt igen.

Jeanne D'Arc lå og var stendød. Lå med munden åben, som om den grinede, eller som om den havde skreget. Og det havde den sikkert, skreget, miavet eller klynket, indtil livet slap taget. Ryggen var brækket. Den var kørt over af et køretøj

i høj fart. Midt på vejen lå det smadrede pindsvin lige ud for findestedet.

Han tog fat i den og bar den hjemad, mens Snoopy kredsede om ham og sendte små bjæf ud i æteren.

Han lagde den på en presenning i garagen og gik ind i køkkenet og ringede. Snoopy lagde sig foran garageporten.

Haag

Lørdag d. 6. juli 2017

Efter frokosten var der ikke afsat noget på programmet udover afslapning. Der blev henvist til det grønne område, atriumgården, wellnesscenteret, svømmehallen, fitnesslokalet, biografen, hvor man ville vise en naturfilm fra Antarktis. Kanalsejlds. Hvad man selv havde lyst til, uden kontakt til de andre fjorten. Man skulle blot huske sin euro-mobil. Og den skulle være tændt.

Hvad var det nu for noget? Nå! Hun gik i svømmehallen og ville bagefter lægge sig ud i parken på sit vattæppe.

Hendes egen mobil ringede, mens hun tørrede sig i omklædningsrummet. Det var Jørgen. Efter den triste meddelelse, om at Jeanne D'Arc var kørt over og død, forløb resten af dagen uden særlig intens afslapning. Spørgsmål og minder tonsede indover. Mest *hvorfor*. Snoopy havde fundet hende i en grøft hundrede meter fra huset.

Jørgen ville begrave den nederst i haven. Sætte en pind i jorden ved graven. Han foreslog at købe et træ og plante det ved siden af. Så græd hun lidt. Han tilføjede, at han ville lægge et net over, så Snoopy ikke gravede sin ven op. Så både græd og grinede hun. Godt set, Jørgen. Det var lige præcist det, Snoopy kunne finde på.

"Vil du ikke lægge en lille buket blomster, så er det bare perfekt," var det sidste, hun bad ham om, før tårerne væltede billedet af den høje, nøgne kvinde, der stod foran hende og nu lagde hånden på hendes skulder.

"Excuse me, Kat! Jørgen, jeg lægger på nu, der kom lige en af kollegerne. Hav det godt, og tak for det hele, og for at du ringede. Jeg skriver senere. Hej, ven." Hun lagde på.

"My cat just died. Run over. My dog found her in a ditch."

"Too bad, I'm sorry. Was it your mother you talked to?"

"No, it was my dear colleague, Jørgen. He takes care of my house and animals while I'm here."

"Of course it's not his fault."

"Oh no! No, never. He's the nicest and best colleague I've ever had. You bet!"

"Good for you. So he'll take care of it all and bury it. What is the cat's name?"

"She was a tough one. Jeanne D'Arc," svarede Gyrite og smilede.

"Sure! Sad when a tough lady dies."

Deres tjenestemobiler påbegyndte hymnen samtidigt. "An die Freude" – gud bedre det! *die Freude!* Men sådan var Europol også. Gyrite kunne ikke lade være med at skraldgrine. Det gjorde hun godt nok for sjældent. Hun lagde armene om Katarynas hals og trykkede hende ind til sig.

Lørdag d. 6. juli 2013

Gorm og de andre

Han sad på sengen og så ud på landskabet med dalene til begge sider. Solen var i færd med at krybe ned ude bag Lucca et sted. Bjergene derude tonede lilla. I hans sind var tonen

mere blå. Usikker på hvad det var. Pigerne var glade det meste af tiden, Ida kunne stadig tage sine præ-teenager-ture, ulykkelighed, fornærmelse, men det gik hurtigt over. Hun gik op på sit værelse af og til og skypede med et par af sine venner. Sagde hun, og det troede de da på.

Pia og Mark trivedes. Jens og han havde på deres lille mandekravletur i går aftes set dem ligge tæt sammen uden andet tøj på end trusser. De rørte ikke ved hinanden, så det ud til. I hvert fald ikke på overkroppen. Godt nok var hænderne nede langs kroppen, men det kunne ikke ses, om de foretog sig noget. Gorm havde kigget på Jens med et underligt blik, sagde Jens, da de var kommet højere op og ville sætte sig lidt. Gorm trådte på et par sten, som rullede ned ad den ikke særlig stejle bjergside.

”Og nu sørgede du da lige for, at de tog hænderne til sig,” nærmest fniste Jens.

”Hun er ordentlig opdraget,” svarede Gorm bare.

Rikke sad meget af tiden og skrev, mail eller rejseartikel, vel. Hun havde ikke fortalt noget om det, og selv om han var nysgerrig, og hun sikkert ville have svaret, holdt han sig tilbage. Hvis hun ville arbejde på sin ferie...

I aften skulle Diana Krall spille på Piazza Napoleone i Lucca. Det var forældreaften. Rikke og Jens skulle også til koncerten, men de havde ikke fået siddepladser mellem scenen og statuen, hvilket Helen og Gorm havde. Måske mødes med dem efter koncerten.

Lørdag, d. 6. juli
Gorm og Helen

Turen rundt på muren foregik uden mange ord. De holdt hinanden i hånden hele vejen rundt og slap kun ved vandpostene. Ved en af dem, lige over for katedralen, havde der dannet sig en kø. Alle var tørstige. Nogle skyllede også hår og nakke. En af dem endda fødderne, hvorefter han stak dem i et par slidte sneakers.

"Vand er sgu vigtigt, muy importante," udbrød Gorm og ventede på en reaktion i køen. Folk vendte sig bare og nikkede venligt. En lille pige, store øjne og halvlængt bølget, meget mørkt hår, pegede på ham og spurgte sin mor om noget.

"L'acqua e molto importante," oversatte Helen og nikkede i retning ad posten. Hun tilføjede: "Questa e molto buona." Enkelte ansigter klarede en smule op.

"Si!" sagde et par stykker. "Si si!" Den lille pige fniste, da han kiggede på hende, og gemte ansigtet i sin mors skørt.

"Du skal da ikke undskylde for mig," mente han, da de havde drukket og var på god afstand, klar over, at han lød irriteret. Og det var lidt utidigt. Lige her og nu.

"Jeg undskyldte da ingenting. Men du blandede dansk, spansk og italiensk, så hvordan skulle de vide, at du synes, vand er vigtigt."

"Ja, det ved jeg da ikke... Jeg havde bare lyst til at sige det."

Der gik for lang tid, hvor de bare stod og udvekslede mimik. Hendes øjne blev blanke. Til sidst smilede hun dog.

"Okay! Ja ja! Jamen, så undskyld, Gorm!"

"Selv undskyld, skat!" Han tog i hende i hånden. Hun trykkede hans.

"Dejlige mand!"

"Vidunderlige kælling!"

Resten af muren sludrede de, mest om dette dejlige sted på kloden, gården deroppe i bjergene, værtsparret og ungerne.

"Jeg ved godt, vi har talt om det mange gange," sagde hun. De nærmede sig stedet ved Piazza Verde, hvor de var startet på murrunden. "Kan vi ikke sætte os?" De satte sig på en ledig bæk i skyggen.

"Rikke og Jens, altså? Hvad så?"

"Jamen, jeg tænker meget over det. Rikke fortalte mig i forgårs, at hun på det sidste har foreslået et væld af gange, at de skulle prøve at adoptere. Har Jens ikke sagt noget om det til dig?"

"Han har da nævnt, at de har talt om det. Men det er noget tid siden."

"Altså, I mænd! Taler I nogensinde om de vigtige ting i livet, de nære ting? Nej, det gør I vel ikke!"

Hendes mobil spillede "Højt fra træets grønne top".

"Hej, Ida. Har du det godt i varmen?" Ida talte i en flydende ordstrøm og lød meget begejstret. Helen fik kun sagt okay! og ha' det godt! og hyg dig! og hils!

"Hun spiser sammen med Pietro og Giulia. Og bagefter går hun i seng med sin bog og vil ikke vækkes, hvis hun sover. Hun skal tidligt op i morgen og hjælpe dem med flere ting."

"Utroligt med hende, Helen. Tænk, hende har vi skabt." Hun så et sekund ud, som om hun tænkte

"Ja, utroligt!"

"Jeg har lige lyst til en runde mere, Helen. Hvad med dig?"

"Absolut ikke, jeg er ved at gå til af varme. Jeg vil ned i skyggen på et gadehjørne, hvor det lufter. Og så skal jeg have en cappuccino. Og noget mere vand. Skal vi ikke mødes til

frokost på et af pizzeriaerne. På Anfiteatro. Hvad siger du til den med Bacchus-portrættet på muren? Okay?”

Det var helt okay med Gorm. En vingud var ikke at foragte. De sagde hej og skiltes. Energisk fortsatte han om ad de 4,2 kilometer mur. Han så sig ikke tilbage, men syntes, han kunne mærke Helens blik. Ah, nu glemte de at kysse hinanden *på gensyn*.

Hun gik målrettet hen til cafeen, hvor hun og Rikke havde siddet. Kunne hun have bestilt den samme cappuccino som forleden, ville hun have gjort det. Men den, hun fik, var næsten lige så god. Hun læste sms'en fra i går igen. Ernest og hans kone, Sarah, ville komme i morgen – som var i dag – og bo i deres villa i de næste tre uger. Skulle de ikke se, om de kunne mødes? Hun havde ikke svaret. Vidste ikke, hvordan. Hvorfor, vidste hun godt. Hvorhenne foreslog han. Det var en lille bar på et gadehjørne ud til Via Fillungo. Den havde den sødeste lille baghave, hvor de kunne mødes helt uforstyrret. Hun skulle bare se sit snit, sms'e ham, og han ville være der i løbet af en halv time, hvis han da ikke allerede var i byen. Han glædede sig til at holde om hende.

Hun havde svaret, at det ville hun elske, men det var nok svært lige at finde tiden. Hun skulle nok give besked, så snart hun fandt den. Hun læste sms'en igen. Den samme snurren i maveregion og underliv, som hun følte hver gang, han lod høre fra sig. Den samme varme i kinder og nakke. Skuldrene slappede af, når hun følte ham – pr. sms eller rigtigt. Hans duft, hans ånde. Hans kys. Hvornår gik deres forhold fra at være kun fagligt til at inkludere venskab og langt senere

fuldbragt forelskelse? Den poppede op igen og igen, den første gang.

Egentlig havde de altid kunnet lide hinanden, fra dag et. Det havde de talt om tit. Julefrokosten slog hovedet på sømmet. Den første lørdag i december, hvert år, holdt man frokost på Sands i Skolegade. Han var gået udenfor for at få en cigaret. Hun havde fået et opkald fra Pia, som meddelte, at hun overnattede hos Mark, og var også gået udenfor. På vejen ind mødtes de. Hun gik ned på toilettet. Lidt efter, da hun sad og var ved at tørre sig, bankede det på døren. Hun sagde ja – til det hele. Det kom bare til dem. Lysten, viljen, behovet.

Senere var selskabet fortsat ud i nattelivet, og på baren på torvet havde de sat sig ved siden af hinanden. Han sad tilbagelænet med benene let spredte, så hun kunne kærtegne ham, uden at andre ville lægge mærke til det. Hun gjorde det ikke, lagde blot forsigtigt et kort øjeblik hånden på hans lår. Stemningen var høj, højere end ved de foregående julefrokoster, især for dem.

Hun tog en slurk af den fantastiske cappuccino og lukkede øjnene. Missede mod solen på den hvide katedral. Hans bule i bukserne hin decembernat, der under bordet var et klart signal om, hvad der måtte ske.

Og det skete, men ikke samme nat. Hun undslog sig og måtte hjem, hvor hun krøb ind under dynen til Gorm, masturberede ham og førte ham ind i sig. Hendes orgasme var intens, mens hun med lukkede øjne så sig selv føle på Ernest under bordet.

Kan man elske to på samme tid? Elsker jeg ikke Gorm, som jeg altid har gjort?

Hun kunne stadig blive forelsket i Gorm. Det poppede op

og fyldte hende med stor lykke, når det skete. Han kunne manipulere med hendes alder, få hende til at føle sig ung, gammel, som mor, som første kæreste – aldrig overset. De var der for hinanden. Alle fire. Sådan havde det været altid. Gorm elskede sine piger. Og Helen var en af dem.

Hun var sikker på, han aldrig havde været hende utro. Det ville hun kunne mærke. 100 % sikker. Og det vidste han vel godt, at hun vidste. Og sådan skal det være i et parforhold. Jo, det skal det! Og især i et ægteskab.

Det var hende, der dengang ville giftes, og det var ham, der ville have en præst til det. Ikke at han var særlig troende, i hvert fald ikke inden for en "dom", som han kaldte kristendommen. Eller en "isme", hvilket var lige så slemt. Det var ganske enkelt, fordi en af hans bedste venner fra *dengang* var blevet præst. Og smukkere kunne det ikke tænkes, så hun havde indvilliget. Præsten havde foretrukket kirken, men det blev et telt. Et telt, fordi regnen simpelthen plaskede ned, hvilket DMI meget overbevisende havde spået. Hun fniste. Og rødmede så. Hvordan kan man være en, man elsker, utro?

Gorm ville nok kunne forklare det. Han kunne forklare alt. Det ville han i hvert fald gerne. Og derfor var han vel blevet lærer.

Ernest ville ikke engang forsøge at forklare det. Han levede og arbejdede i en forklaringens verden. Alle ville have hans forklaringer og vurderinger. Diagnoser. Da hun havde spurgt ham, hvordan de kunne være deres partnere utro, havde han bare trukket på skuldrene, rejst sig, hevet hende op fra stolen, taget om hende, stukket sine hænder ned og æltet hendes balder og kysset hende, så hun hev efter vejret. "That's why!"

Og så kyssede han hende endnu mere. "Just because. Fordi vi kan."

Det var ikke, fordi han var overfladisk. Langt fra. For kærlighed kan ikke diagnosticeres. Hun kendte ham. Seks år sammen på en arbejdsplads med kun syv ansatte, og hun, ja, som sekretær skulle hun kende dem alle. Hun kendte sit værd, sin placering og havde en faglig og personlig stolthed ved at få dagligdagen til at glide uden for mange hurdler end de sædvanlige: borgernes klager, fortvivlelse, bekymringer, forvirring, påmindelser, kaffebrygning og fredagsfrokosten. Hun stod også for at arrangere ture ud af huset, julefrokosten, sommerudflugten. Den seneste julefrokost skulle imod sædvane afholdes på Gl. Avernæs, en tidligere herregård i det sydfynske, som nu var hotel og kursuscenter. Teambuilding-weekend, så det kunne trækkes fra og heller ikke var fryns, som man kunne beskattes for. Der var enkeltværelser til dem alle. Den anden medicinske læge, Hoffmann, var vinterbader. Susanne, hans sygeplejerske, var vist også – sagde hun.

Alle havde glædet sig. De to fysioterapeuter, Jan og Helena, som de delte etage med, var for længst indlemmet i "familien" og deltog altid i arrangementerne. Deres sekretær, Bente, også.

Helen havde overblikket til at klare det meste. Hun var alles støtte, og Ernest var hendes – på klinikken. Efter den julefrokost også privat.

"Har du ikke lyst til at se mig som brasilianer," havde hun sagt til Gorm en aften, hvor et af hendes hår havde sat sig fast mellem hans tænder, så han i irritation måtte holde op med sit forehavende. "Sådan, du ved, uden hår der," tilføjede hun højt, mens han stod på badeværelset for at få det ud.

"Mmm!" lød det lidt overdrevet.

"Hold dog op! Slemmere er det vel ikke."

"Mmm!!!" Han nikkede kraftigt til sit spejlbillede. Vandt så endelig over det genstridige hår og kom tilbage under dynen med tabt gejst.

"Lige før ville det have været godt nok." Han lå lidt og kiggede op i loftet. "Nok nærmest perfekt."

Dagen efter fik hun en voksbehandling.

Hun havde prøvet det engang, da hun var ung, og havde samtidigt besluttet, at det var for megen smerte bare for at tilfredsstille sin egen forfængelighed. Ingen mand havde nogensinde klaget over hendes bevoksning. Men nu var julefrokosten jo lige om hjørnet, og hendes forfængelighed var vokset i styrke jo mere turen til Avernæs nærmede sig.

Det var så der, det skete.

Ernest havde bedt hende om at reservere, så de to blev indlogeret på en anden værelsesgang end de andre.

Fredag aften og nat var afslapning og forberedelse til lørdagens foredrag og julefrokost. Helen havde fået foredraget med i prisen. Danmarks Lærerforening, som faktisk ejede Gl. Avernæs, afholdt kursus for tillidsrepræsentanter.

Foredragsholderen var en meget aktuel og omdiskuteret provokatør, efter en lille halv time havde hun fået nok. Hun hviskede til de andre, at hun ville gå en lille tur, få lidt frisk luft og appetit, og bagefter lægge sig hen på værelset et par timer inden frokosten.

Luften var frisk, en jævn kuling sørgede for det. Hun ville gå ind til fastlandet i raskt tempo, prøve på at småløbe tilbage, og så i bad.

Hun havde lige smidt den svedige bluse og skulle til at løsne bh'en, da det bankede ganske svagt på døren. Fjøllet panik greb hende, men hun samlede sig hurtigt. "Ja?"

"Hej, det er mig! Sov du?"

Hun åbnede for ham.

"Nej, jeg skal i bad. Vil du med?"

"Jeg synes ikke, du behøver det lige nu," sagde han og hængte 'vil ikke forstyrres'-skiltet ud, lukkede og låste. Hun så bare til og lod sig føre ind til sengen, hvor han trak resten af tøjet af hende.

Hun havde to dejlige mænd og nød det. Med ondt i samvittighedskirtlen, en lidelse ingen læge kunne hjælpe hende af med.

Men det var okay. Samlejet blev også okay. Og selve frokosten var glimrende, så vidt hun huskede.

Hun ville se på vinduer og shoppe. Flere forretningerne havde aircondition.

Lørdag, d. 6. juli 2013

Helen og Gorm, Anfiteattro

Klokken nærmede sig midnat. De havde udset sig baren med det bedste sortiment af alkoholiske drikke. Og med den bedste musik – måske en anelse for høj. Dog ikke jazz. Hun vidste stadigvæk ikke, hvad hun skulle sige om koncerten. Dianne Krall var star, ingen tvivl om det. Men var hun så god, som billetpriserne ligesom lovede? Helen havde oplevet bedre. Men Krall var kvinde og blondine og kunne synge og spille klaver. Gorm var godt tilfreds, lod det til. Måske ville han

udbrede sig om det, når han kom. Umiddelbart efter koncerten, ville han ind i en pladeforretning, der i anledning af koncerten holdt åbent. Hun sagde, hun bare ville gå lidt rundt og se på vinduer omme i Via Fillungo.

En ung servitrice med lyst og sortstribet hår, flotte øjne og øreringe kom hen. Hun bøjede sig let ned mod Helen og ventede på bestilling.

"Vorrei un caffè latte, per favore," bestilte Helen.

"Sì, signora! Normale o doppio,... piu forte, signora?" spurgte den unge, smukke kvinde. Som om det kunne ses, at hun havde behov for en latte med ekstra styrke.

"Doppio, grazie," svarede Helen. "E acqua, frizzante."

"Subito!" Servitricen gik hen til cafeens dør og råbte *latte doppio, e acqua con gas*, og derfra over til et andet bord, hvor en kvinde med en fantastisk frisure og mange pågående farver i ansigt og tøjstil tronedede. Selv her i Sydeuropa ville hun vække opsigt, hvor end hun dukkede op. En stil som også viste fingeren til den mand, der ikke kunne holde øjnene fra hende.

Gorm kunne sikkert også blive betaget. Kvinden skulle have en spritz. Helen havde egentlig tænkt på sådan en, men kaffe blev man ikke beruset af. Ikke på samme måde.

Hun kiggede rundt. Var han måske faret vild?

"Prego, signora," lød en dyb ikke-italiensk mandsstemme bag hende, og hun mærkede en meget kølig tingest på sin hals. Hun smilede og drejede hovedet i stemmens retning. Det var Gorm, som kom med vandet og kaffen.

"Så kom du alligevel først!" kommenterede hun, mens hun tog imod latten.

Han satte sig. Trommede i bordet til Prince's "Kiss".

"Ja, du var her i hvert fald ikke, da jeg kom. De havde ikke rigtig noget musik for mig, og der var også for mange halvfulde folk ..."

"Okay!"

"Ja... Jeg var lige inde i baren for at se på udvalget af whisky. Det er ikke så dårligt." Hun kunne se, at det var sandt.

"Rikke og Jens kommer ikke, har du også fået den besked?" spurgte hun. Det havde han.

Kort efter kom den mandlige bartender ud med en italiensk øl og en whisky, som, skød hun på, var skotsk og fra en af øerne. Den hørmede af gammelt, brugt skibsreb.

"Millione grazie," udbrød Gorm. "De taler altså faktisk også et udmærket engelsk," fortsatte han. "Ejeren er der ikke, men han kommer senere. Han er inkarneret whiskykender og vil prøve at få promovet stedet som whisky- og ølbar. Stedet er næsten nyt. Skål, skat!"

Lige et sted for Gorm. Det sagde hun så.

"Lige et sted for sådan nogen som dig, skat! Slainte!"

"Skal du ikke have noget til kaffen – en avec eller noget?"

"Nej, min internationale skat, det er for hedt!"

"International er vel så meget sagt."

"Jamen, du slynger jo om dig med engelsk, spansk, italiensk, skotsk og fransk – dansk og tysk ikke at forglemme."

Han så lidt overrasket ud. Hun var klar over, at hun på en eller anden måde havde lydt irriteret. Men det var jo ikke meningen.

"Ja, man bliver så kåd. Skål, skat!" Mere sagde han ikke, men tog en slurk og bladede lidt i menukortet. Hun tog det som en udglatning fra hans side. Okay! Hun havde heller ikke

lyst til at lade det udarte. Hun prøvede at regne ud, om det var tid for hendes næste menstruation og kom til at fnise. Tre dage. Men det var for hedt til at holde styr på det. Livet var godt nok. "Nå, hvad siger du til musikken? Altså koncerten?" spurgte han langt om længe. Hun havde forberedt sig. "Jeg ved, hvad du vil sige," fortsatte han for at komme hendes ventede skuffelse i forkøbet. Hun lod ham fortsætte.

"Det var ikke den bedste koncert, du har været til, vel? Og du synes billetterne var for dyre..."

Egentlig nævnte han alle hendes indvendinger, inden han ligesom overlod hende ordet. Hun lod en kort pause passere.

"Gorm?"

"Ja, Helen." Hans varme øjne smilede.

"Måske har jeg lyst til en spritz."

Han grinede. "God ide, skat." Han vinkede den unge servitrice hen. Helens mobil, som var i hendes håndtaske, vibrerede med en sms. Hun rejste sig, lagde hånden på hans skulder, sagde hun skulle tisse. Hun gik på toilettet. Det var Ernest.

Da hun kom tilbage, stod der en frisk spritz på bordet, og Gorm var gået over til vand.

"Jeg er sulten," udbrød han pludseligt. Det var hun egentlig også, så de fik et par focacciaer.

På vejen hjem nød de fartvinden. Helen havde ikke lyst til at snakke. Hun tænkte på sms-samtalen med Ernest. Og så ville hun hjem til poolen. Der ventede verdens bedste venner med drinks og god snak.

Kapitel

Lucca lørdag d. 6. juli

Lucca er en varm by lørdag d. 6. juli. Selv luccheserne gisper i heden. Det er en trykkende, fugtig hede, der varsler skifte. Der er meldt tordenbyger sidst på natten og i morgen, og så vil luften blive rensset og temperaturen vil falde til det rimelige. En smule vind fra vest hjælper også på det.

Nu, en time før Diana Krall indtager flygel og scene sammen med sit femmands band, er pladsen allerede fyldt. Pladsen er uudholdelig at være så mange mennesker på. At stå bag ved statuen, hvor mikserpult og en ekstra storskærm er stillet op, er en udfordring af de mere irriterende. Skulle man have investeret i en af stolene foran scenen eller ude i siden, hvor man i den ene ende kan svales i de høje plataners skygge? Ja, hvis der havde været flere billetter, da man købte. Man udkæmper små slag, skubber, skubbes, undskylder, sorry, scusi, for at kunne stå, hvor man stillede sig, da man kom, så man kan have udsyn til scenen og ikke kun den nærmeste storskærm, som egentlig ikke er stor, men akkurat dækker udsynet til scenen.

Blandt disse andenrangs tilskuere er der mindre og større grupper af unge italienere, hvoraf nogle har sat sig og tændt noget anderledes duftende tobak – nogle ville måske mene hørmende. De har taget plads på asfalten og sidder og lader nogle store joints gå på omgang. Enkelte overophedede forbipasserende, vil måske undres over, at netop denne type unge er til jazzkoncert. Herboende lucchesere vil vide, at der både er klassisk og rytmisk musikkonservatorium i byen.

Restauranterne, caféerne og tobakskiosken, rundt om pladsen fejrer dagen med ekstra gode tilbud på øl, vin og vand. Juli er en af kommunens og erhvervslivets gode måneder. Et dusin koncerter med internationale topnavne trækker turister til.

Giulio er en af de måske godt 3000 tilskuere og står bag statuen. Han iagttager livet omkring sig – og venter. Han har aftalt med sin måske kæreste, at de skal mødes lige netop der på Piazza Napoleone. Hun er vild med Diana Krall og bossanovajazz. Og billetten har han fået af hende. Da mobilen vibrerer, og Francas frække smil pryder iPhonens skærm, aner han ændringer i planen. Anelsen holder. Hun er ærgerlig over at gå glip af musikken. Men hun kommer med toget lidt i elleve og går op på muren omme ved San Martino-katedralen. De kan mødes omme bag San Colombano, foreslår hun. Han gyser lidt. Omme i bastion-parken er der som regel rigelig med ro til stævnemøder. Giulio er godt tilfreds med ændringen. Hun har den der lækkerhed, som gør utugtige tanker elegante, tænker han og håber.

Han bliver og hører koncerten, som vist nok er meget god, folk er ellevilde. Før ekstranumrene hen ad klokken 23 begynder han at mase sig ud af mængden af tilskuere og engangskrus. Han støder ind i en del på vejen og mærker et par gange nogle små smerter på sine bare baglår. Da han kommer helt ud fra pladsen, tjekker han med sit mobilkamera, om det eventuelt skulle være cigaretgløder, der har ramt ham i trængslen. Men der er ingen brandmærker. Kun to små, røde steder som efter insektstik, det ene væsker en smule. Myggene boltrer sig sådan en lummer aften med så meget

menneskeblod ad libitum. Han smiler. Han giver stikkene en omgang med myggestiften. Det plejer at svie en smule, men ikke i aften.

Det har ligget i luften, at Franca kommer med nogle af de gode varer. Hun bor i Pisa, og der er der ingen grænser for, hvor meget hun kan få fat i. Egentlig er han ikke misbruger – kun bruger. Og ikke hver uge. Betegnelsen bruger er måske blevet lidt flosset. Men sådan rigtigt misbrug, nej!

De mødtes til Giovannis 25-års fødselsdag tre dage før jul. Blev venner. Med alles blikke på ritualen demonstrerede hun håndteringen af både pot og hash samt rullede de heftigste joints. Da hun lod ham være starter af den anden joint og tændte den for ham, blussede han og følte varme i maveregionen, nakken, kinderne. Han blev rød i hovedet og tør i svælget og hostede, så der landede en lille dråbe spyt på hendes hånd. Hun så det ikke, grinede heller ikke, men smilede, så det brændte.

Han drejer om hjørnet hen mod pladsen, hvor San Martino-katedralens hvide marmorfacade skinner ham i møde. Det svimler lidt. Der er liv ovre på baren ved springvandet. Han er tørstig, men han vil ikke komme for sent. Han tager den nemmeste vej ned til Corso Garibaldi, hvor han med tiltagende ubehag nærmer sig muren, mærker følgerne af den søvnmangel, som heden og myggene har udsat ham for den sidste uges tid. Skal han blive søvnig, nu hvor håbet og viljen til at komme ind under huden på hende er på sit højeste? To timers koncert, ulidelig varme, svedhørm, larm og utålmodig venten har jo nok været dråben. Han har ikke følt sig så søvnig før. Han klarer dog den stejle sti op til muren uden de store anstrengelser. Hvor er det nu lige? Nå ja, venstre om, hen forbi

nedgangen til stien over mod togstationen. Og så ligger det jo lige derhenne. San Colombano. Stedet hvor de skal mødes. De hyggelige, flakkende, næsten gennemsigtige lys ud mod vejen, den fjerne musik derindefra. Mobilen ringer. Det er hende. Hun er allerede omme i parken. Han kigger ind mod restauranten, da han passerer den. Tre grupper af mennesker iagttager ham, en mand griner højt. Manden skåler og råber cin cin, kvinderne ved bordet griner. Han mærker, at hans gang er blevet noget ujævn. De tre fadøl, han har drukket, har godt nok haft deres virkning, sådan plejer han bare ikke at påvirkes af øl.

Da han kommer rundt om hjørnet ind mod parken, ser han en persons omrids ovre til venstre ved det sidste træ før murens kant. Han tager sig sammen. Det er hende. Hun vinker ad ham. "Ciao Giulio, amico mio! Come stai?" Han ser hendes hvide smil gennem det filter, der har lagt sig over hans trætte øjne. Han føler ingen glæde, men rækker armene hen mod hende for at give hende et knus. Hun kommenterer, at han har tisset ned ad sig, han rækker bare ud efter hende. Hun trækker sig. Følelsen af ingenting tager imod ham, og han mærker svagt et skub bagfra, som sender ham ud over kanten. Da hans hoved rammer stenene, føler han kun glæden ved at kende Franca.

Kapitel

Livorno søndag d. 7. juli 2013

Dejligt med aircondition, derhjemme var der uudholdeligt.
Journalisten Paulo Fontana var taget ind på sit avis kontor II

Tirreno og sad og genlæste sin seneste artikel fra i forgårs og tænkte på opfølgeren. De metoder man havde brugt for at få den omtalte hushandel igennem og presse prisen i vejret lignede i den grad mafiaindblanding. Ikke til at tage fejl af. Man skulle nok ikke tage munden for fuld. Repressalier inden for hans fag var ikke altid fagligt begrundet. Og i denne sag havde han da også kun kaldt det 'mafialignende metoder'.

Alle vidste det. Mafiaen havde været i Toscana, i Pisa og Firenze, i lang tid. Og i Lucca. Ejendomshandelen havde altid haft trange kår, og man havde kompenseret med brugen af kontant betaling, som nemt kunne opdeles i en del over og en del under forhandlingsbordet. Altså for de to handelspartnere. De ejendomsmæglere, der kørte handlerne i stilling, fik ingen penge under bordet, medmindre det var bestikkelse. Bestikkelse af myndighederne var mafiarelateret, som regel. En tanke, der længe havde puslet rundt i hans hjernes konspiratoriske kroge, var vokset i den seneste research: Hvor meget har mafiaen at gøre med kirken? Prøvede mafiaen at overtage handelen med ejendomme og dermed blande sig i kirkens foretagender? Var kirken ikke den største ejendomshaj her i byen? Jo! Havde en magtkamp på ejendomsområdet udviklet sig til et regulært samarbejde? Han skulle passe på. Kirken ville nok ikke straffe ham med fem Ave Maria'er og donation til kirkebøssen, men med mafiaen vidste man aldrig helt.

Måske overvurderede han sin egen og mediernes indflydelse på samfundsforholdene. Og ville det ikke blot være en fremlæggelse af hans egen teori, en mavefornemmelser? Stofmangel. Redaktøren ville nok demonstrativt kaste det imaginære papir med forslaget og

elegant ramme papirkurven med en tarvelig bemærkning om, at han, Paolo, skulle tage sig sammen. Som så ofte før.

Men notater og research var tilladt.

De nærmeste kolleger på kriminalredaktionen var ude af huset. Claudia på ferie, og Francesca på sygehuset hos sin kræftramte mor. Hun ville først være på arbejde i morgen. Så han måtte bruge resten af tiden i dag til at finde et par nye temaer eller nyheder. Teorien ekkoede fra bunden af hans journalistiske samvittighed. Ekkoer fra folk i lommerne på andre folk. De italienske krybber var tomme, så hestene snappede efter hinanden. Pengene i samfundet roterede ikke frit, skabte ingen energi til vækst.

Da han kom hjem, faldt han øjeblikkeligt i søvn.

Hans arbejdstelefon kimede temaet til Godfather I.

"Pronto, Paolo Fontana."

"Giornalista per Il Tirreno?"

"Sì."

"Ciao! Sono Rikke Hansen della Danimarca, parli inglese...?"

"Oh, yes, of course," svarede han med sin charmerende italienske stemme.

"Hi, I've have tried hard to put those Italian words together. Most difficult. I'm so glad you speak English."

"Good afternoon, what can I do for you?"

"Have you heard about the killing on the Lucca wall yesterday night?"

"A killing?"

"Yes, a young guy has fallen from the wall. Pushed in death. His head was crushed."

“Mamma mia! Wow! How did you hear about it? Are you sure he didn’t fall by himself?”

“I saw it myself.”

“Wow, tell me about it!”

Hun gav ham alle facts og sine egne tanker, så han kunne sætte nogle ord til et foto, som han ville få deres lokale fotograf til at tage med det samme. Men han havde også brug for at tale lidt mere med hende om sin videre opfølgning.

De aftalte at mødes halvanden time senere på en lille café uden for muren, hvor der plejede at være meget støj. Det ville det tage fra Livorno, hvor hovedkontoret lå.

Rikke gav Paolo et referat.

Hun havde, udmattet af varme og svedige kropes skubben, fået spildt øl ned ad ryggen, sagt pænt farvel til de andre og var taget hen på pladsen ved Martino-katedralen. Mens hun sad på restauranten ved siden af springvandet, så hun den unge mand gå forbi. Hans stop lige foran hendes bord tæt på springvandet, hans søgende blik, de små pupiller, da han et øjeblik så hende direkte i øjnene, og den ujævne gang videre om imod muren, havde vækket hendes instinkt. Hun lagde fire euro oven på bonen i østersskallen og hilste farvel til servitricen. Ringede til Jens om, at han kunne tage bilen. Hun var nødt til at blive, noget vigtigt var sket. Hun ville tage en taxa. Jens havde forstående svaret, at det var okay. Sådan var han.

Det var jo ligegyldigt, om årsagen var bekymring, nysgerrighed eller journalistvaner, det skulle hun ikke tage sig af. Det var en indskydelse, instinkt, ja. *En journalist forfølger ofte*

indskydelser, som Paolo i hvert fald måtte kunne nikke ja til. Hun skyndte sig, han var allerede ude af syne.

Så, da hun kom om hjørnet ud på Corso Garibaldi fra den lille gade Via de molo-et-eller-andet, fik hun øje på ham.

“Molinetto,” kommenterede han.

“Oh yes,” sagde hun og beskrev den unge mands vaklende fremadskriden op på muren, hen forbi grinende, småfulde gæster på Colombano og hans retning mod parken bagved.

Hun var fulgt efter derom, havde set en kvinde og en mand skubbe ham ud over murkanten. Rikke havde skyndt sig væk og omgående anmeldt det til politiet.

De sad på en bænk i skyggen med udsigt over gerningsstedet. Paolo havde forhørt sig hos det lokale politi. Den dræbte, Giulio Russo, var en almindelig knægt, forældrene skilt, fra byen, kun noteret to gange for besiddelse af marihuana til eget brug. Nu var de i gang med at udspørge hans omgangskreds, om de vidste noget.

“I think we can help. You and me.” Paolo rejste sig og luftede skjorten.

Politiet var velvillige og gav dem de oplysninger, de havde. Paolo aftalte med dem at skrive en artikel med fakta og en efterlysning af andre mulige vidner til drabet. Rikke ville have dækning i Danmark. TV 2 gad vel godt i denne agurketid bruge lidt krudt på en historie. Så hun satte sig og skrev til både TV 2 og Kristoffersen.

Så kunne han lære det!

Mandag d. 8. juli, Lucca

Svarene kom prompte næste dag.

Kristoffersen slog til på Rikkens forslag. Avisen ville få eneret på historien, hun sendte artiklen med det samme. TV 2, som var på vej og ville være fremme med reporter og kameramand ved 15-tiden, skulle følge op med en reportage fra cykel- og danskerbyen Lucca som dække for den egentlige historie. Tour de France var i fuld gang, flere danske topcykelryttere boede i og omkring Lucca, og Rikke følte sig i sit es. Hun gik ind til Gorm og foreslog, at han tog med ind til Lucca, når han skulle mødes med journalisten igen. Han plejede jo at have en vis interesse i kriminalsager, grinede hun. Selvfølgelig ville han det.

Helen havde været noget fjern ved morgenmaden, havde tabt en tallerken ved opvaskemaskinen og blevet rød i hovedet, som om hun skammede sig. Hun havde sovet dårligt, sagde hun. Det havde Gorm også. Men hun sov da, de gange han var oppe at tisse og drikke vand. Så det ud til. Hun ville se at få sovet en times tid inden middag. Pigerne syntes, det var en god ide, sagde de begge.

Og Jens, ja han syntes altid, Helen gjorde det rigtige – men var da lidt bekymret.

Rikke og Gorm

Hun præsenterede Gorm og Paolo for hinanden. De bestilte vand og kaffe. Gorm blev behørigt informeret. Paolo elskede krimier, så han fortalte mere end gerne. Måske lagde han lidt til, tænkte hun.

De to mænd faldt helt naturligt ind i dialogen, som om de kendte hinanden. Samtalen kom vidt omkring, fra Gorms oplevelser i Berlin til kirkens dominans i Lucca og mafiaen, der lurede i mange versioner. Rikke så ud over pladsen.

Børnene, duerne, folk i skyggesiden og andre steder under parasoller. En mand gik fra café til café og henvendte sig til enkelte, helt sikkert turister. Han blev ikke jaget væk af personalet, selv om det godt kunne se ud som tiggeri. Hendes nysgerrighed var vakt, og hun brød ind i mandesnakken.

"Who is that man over there. The small and hunchbacked. Walking and talking to people?"

Paolo vendte sig. Han grinede og så sigende på Rikke.

"Oh, it's got to be one of Lucca's so-called madmen. I think it's Roberto il Pazzo, well, he's not that stupid. Some of his stories are or might be true, I've been told. I don't know him. But he's told to be rather funny. Hopefully he will come over."

Og Roberto il Pazzo kom hen til dem efter en længere snak ved naborestauranten. Han spurgte pænt, næsten overhøfligt, om han måtte sætte sig, og Rikke trak den tomme stol ud. Han begyndte sin fortælling med at forsikre om, at alt, hvad han sagde, var rigtigt, og at sandheden var det vigtigste i verden. Han smilede og gik i gang.

I Lucca findes 99 kirker, selv om man siger, at der er 100. Han kunne navnene udenad. Han tog fingrene til hjælp og begyndte at remse op: Duomo di Lucca på Martino-pladsen, Frediano, San Michele, ... Han holdt op med et bredt grin fulgt af et par pigede fnis. Deres ansigters begyndende fortvivelse klarede op, og de grinede, med på, at det jo var en joke. Roberto havde en meget ustruktureret blanding af engelsk og italiensk. Men Paolo var hurtig i sin oversættelse af det italienske. Nå, men Roberto kunne også berette om forskellige ulykker gennem tiderne, hvor de værste var to pigers selvmord fra kanten af muren ud for Porta San Donato. *Mamma mia!* De havde ventet på en bybus og sprunget ned

foran den. Døde på stedet, hovederne knust. Og i *parco del cranio* som han kaldte botanisk have for, fandt man to kranier, et stort og et lille for nogle år siden, da man fjernede et ginkgo biloba-træ og plantede det uden for muren, fordi det stank af råddent kød – kvindetræet.

Roberto havde set så mange forfærdelige ting. Men han kunne ikke fortælle politiet noget, fordi de altid havde været efter ham. De kunne ikke lide ham og troede ikke på ham. Fuld af korruption, *piena di corruzione*. Men der var også begået et mord i går, ude på muren. Han havde selv set det. Der var en, der var skubbet ned. Han smilede glad og begyndte, da han så virkningen i de tre tilhøreres ansigter, at udpensle omstændighederne.

Gorm så spor af nålestik på hans højre arm og spurgte om, de måtte give ham noget at drikke. Roberto tog imod en grappa, som han skyllede ned, og fik et sekunds salig sødme i blikket. Rikke nodede ham til en flaske vand. Tjeneren kom med en ekstra skål billige chips.

Mysteriet om mordet på muren endte med, at Roberto begyndte at tale om kirken igen. Og mafiaen. Kirken eller mafiaen, de var begge mafia. Kirken ville ikke have mafiaen og omvendt. De var fjender, men ingen almindelige mennesker kunne lide mafiaen. Kirken ejede det hele, og mafiaen ville have fat i det hele. Og mange mord var mafiaens. De kom fra Firenze og Rom og Napoli og ... Her tog han sig i at remse alle byerne op. Han grinede og fniste igen. Så vendte han tilbage til mordet. Han gik tilbage til naborestauranten og hentede en avis ved et tomt bord.

"Guarda!" Han viste dem forsiden. Et stort foto af muren ved gerningsstedet prydede halvdelen. Gorm rakte ud efter

den. Han havde ikke læst om det. Paolo og Rikke havde. Gorm kendte imidlertid bylinen og pegede, så Roberto kunne se, at det var Paolos. Han pegede på Paolo, som forklarede, at det var ham, der havde skrevet det. Rikke var nævnt som vigtigste kilde.

Af en eller anden grund rejste Roberto sig, bukkede, og gik videre. Avisen lod han blive.

TV 2's to medarbejdere ankom med taxa fra Pisa. De mødtes ved Piazza Napoleone. Mads Karstensen, reporter, og Peter Bo, kamera og lyd. Hvis det blev mere omsiggribende, kendte de et hold italienske kolleger. Udstyret havde de på to sækkevogne og en rygsæk hver.

De satte sig i skyggen omme bag Piazza Michele ved en lille restaurant, som ejedes af to små søstre, Del Neni hed den, og bestilte frokost. En smal gyde, Via Pescheria, som kun så direkte sol en times tid hver dag.

"Vi har talt om en rækkefølge i reportagen. Vi laver først reportagebillederne fra mordstedet med interview med jer begge på engelsk..." Rikke afbrød ham og bad om engelsk, når Paolo var til stede. "Sorry," fortsatte Karstensen, gentog på engelsk og forklarede videre, at de havde lavet en aftale med politiet om en redegørelse.

"Why not ask some people to comment on the murder when we are up there?" Paolo skulle nok stå for udspørgningen.

"Yeah, why not, then can we also ask about the bicycles. And the Danish riders." Peter Bos engelske var så danskkøbenhavnsk som det kunne blive.

“Don’t forget to ask about Mario Cipollini, he was born here, his mother’s got a small shop here somewhere.”

“But, at first, Rikke, you have to show us around a little.”

Bruschettoer, andre antipasti, penne med dit og dat, en enkelt pizza, vand og øl. Velgørende frokost. TV 2 betalte. Så kunne Il Tirreno, aka Paolo, stå for aftensmaden. Karstensen smilede over sin egen opvakte iderighed. Paolo trak venligt, nødtørftigt på smilebåndet.

Kapitel

Gorm blev mødt med et stort smil af den smukke, sorthårede ejendomsrådgiver. Han var ikke så interesseret i reportagerne, så det var blevet research på egen hånd. Og det havde han jo prøvet før. Forskellige billeder fra Berlin poppede af og til op. Men her i dette kontor duftede der af kvinde, og hendes smil banede vej for en god kontakt. De præsenterede sig. Hun hed selvfølgelig Bella. Efternavnet Gucci. Næsten en joke, og hun smilede. Hun var meget langt ude i familie med Guzzi-foretagendet, Piaggio-koncernen, forklarede hun, så hun havde *selvfølgelig* ændret efternavnet. *Bella Gucci*. Noget man også kunne sige om en taske. Og som man huskede.

Hun talte et udmærket engelsk. Da han fremførte sit ærinde, et lejemål på cirka et år, nikkede hun, gik over til sin pc og fandt egnede lejligheder og mindre huse frem, som ejerne godt ville leje ud. Hun printede dem ud, gav ham dem. Han studerede dem alle overfladisk. Teksterne var på engelsk. Han sagde pænt tak, ville læse videre derhjemme og vende tilbage en af dagene. De sagde farvel. Han åbnede døren, stod

et øjeblik, vendte sig og spurgte, om han ikke måtte byde på en kop kaffe eller lignende.

Og det måtte han da gerne. Men hun havde lige et par sager, hun skulle forfølge. Om han ikke kunne bruge lidt tid ovre på den nye bar på hjørnet ud til Piazza Santa Maria. Der var skygge. *Twenty minutes.*

Han studerede boligerne og fandt et par tiltalende muligheder, som han ville høre om. Så ville han glide over til at spørge mere generelt til boligmarkedet. Han havde hørt, at der var lidt lavvande.

Hvilket hun bekræftede, i hvert fald. Blandt andet derfor – faktisk mest derfor – var det muligt med sådanne lejemål, som Gorm havde spurgt til. Hun bestilte en panini med pecorino og et glas hvidvin. Han kommenterede hendes valg. *Fantastic cheese!* Det vidste han. Så han måtte selvfølgelig have sådan en også. Og en fadøl.

“Well, have you found out something?” Hun tørrede sig forsigtigt om munden, lænede sig frem og drejede den øverste side. Hun grinede med sine nyoptrukne røde læber, tog en slurk vin og så alvorligt på ham. “Is it really why you came? To rent a house?”

Gorm drak resten af øllet. Rystede langsomt på hovedet og så hende ind i øjnene.

“No, you’re right. I didn’t come to rent, I came to look for houses to buy.” Han smilede skævt, som han forestillede sig ville overbevise hende. Hun var vist en slags menneskekender. De holdt begge blikket fast, hans lidt blankt, mest på grund af den kraftige slurk. Hun vendte hovedet, rakte ned efter sin taske og fandt sine cigaretter. En lille lighter var yderst i pakken med Marlboro. Han iagttog hende placere en cigaret

mellem læberne, hun tændte den med en lang flamme, tog et dybt hiv og pustede langsomt ud, mens hun betragtede røgen. Så betragtede hun cigarettens, tog glasset og drak resten af sin hvidvin.

“Do you want another?” spurgte hun så og tog en ny, dyb inhalering. Inden han kunne tænke sig om og takke ja, havde hun kaldt på to refills.

Efter deres tredje glas hvidvin inklusive to små skåle chips, begyndte sulten at nage.

“I’m kind of hungry, how about you?” spurgte han.

“Just thinking about it. Oh, my god, I’m almost starving!”

Hun smilede. “But maybe a proper restaurant.”

Hun foreslog en lille restaurant på Piazza San Frediano. Der kunne man også få en øl fra et lokalt bryggeri.

Der var ikke megen vind på pladsen, selv om den lille restaurant lå forholdsvis tæt på gadehjørnet om mod muren. Kun enkelte skyformationer sænkede temperaturen en halv grad i nogle sekunder. Parasollerne hjalp kun mod solen, ikke varmen. Så isvand var første bestilling. De fik et menukort hver. En salat? Pasta? Der var ost og en slags italiensk tapas. Gorm ville have en Bruton IPA sammen med vandet og bestilte en salat med skinke, *insalata con prosciutto crudo*. Den gik Bella med på. Men hun ville også have æg i. Det fik hun så, hun var jo stamkunde. Og et glas hvidvin.

Gorms foretrukne to huse var begge, hvad hun kaldte villaer, det vil sige store huse, som lå uden for den historiske bydel. Det ene til 435.000 Euro i San Quirico ude ved floden og det andet til 380.000 Euro tæt på vejen mod Pisa.

Priserne var de officielle. Gorm måtte imidlertid forstå, at man altid betalte en del af beløbet under bordet, så man slap for diverse afgifter. Det forlød ganske vist, at under den nye socialdemokratiske regering ville der blive forlangt fuld åbenhed omkring hushandler. Staten manglede penge til bedre velfærd. Men hvis han købte nu i år, ville hun kunne ordne det som hidtil.

Gorm tørrede sig om munden og rakte det halvfylde glas over mod hende. De skålede på forhåbentlig godt samarbejde. Gorm var beruset nok til ikke at føle nogen form for anger. *This was Italy*. For hendes erhverv var Berlusconi en helt. Også selv om hun ikke brød sig om manden. Hun grinede og så væk. Over mod kirken.

"The low prices and the new rules will destroy it for me. I'm on commission and the sales will go further down."

Gorm forstod ikke så meget, når det gjaldt økonomi, det var Helen, der styrede den del. Men han følte, at der havde åbnet sig en genvej for hans egentlig dagsorden. Og hun havde vel også fået sin part alkohol. Da hun vendte ansigtet om mod ham, var øjnene blanke.

"What then, about all the illegal house trades? I've heard more people talk about the mob's interference. Deals also with the church. Can I be sure that the mafia is not involved?"

Hun kiggede op og slog ud med armene.

"Mamma mia!"

"Is it totally wrong? Sorry!"

"This is Italy, ... you know." Hun understregede det med et sigende ansigtsudtryk, løftede øjenbryn, øjeæblerne drejet opad, mundvigene trukket bredt. Så smilede hun og så direkte på ham. Hun havde jo oplevet det så ofte, at folk fra især

Nordeuropa, Danmark, Sverige og så videre ikke forstod at lave skatter var essentielle for de fleste almindelige mennesker, som boede mindst to generationer under samme tag, ofte tre, måske ikke kun på grund af lav levestandard, også fordi det var praktisk på mange måder. Og så holdt det jo i hvert fald sammen på familien. *La famiglia*.

Gorm lyttede. Bagefter, da hun tav, opstod ganske kort en pause, hvor de begge drak ud. Gorm kiggede ned på en due, som stod og ventede på krummer. Den blinkede til ham.

Gorm så op. I Danmark kom de gamle på plejehjem, når de ikke kunne klare sig selv. Ja, det havde hun godt hørt om. Han syntes, de var kommet ud ad et sidespor i forhold til at bringe mafiaen på banen. Men hun kom selv ind på det igen.

“The mafia is inside; nobody knows where and when. You spot it perhaps during a house deal, but one can never know. If you complain, unsatisfied, not willing to make a deal, well, you know...” Hun trak sin flade højre hånd hen foran struben. “You never know!”

Var det ikke mest en joke? Han var lidt i tvivl. *You never know!*

Hun lagde hånden over sit glas, da tjeneren spurgte, om hun ønskede mere vin.

“Most of the people are okay with it. It keeps the money rolling. Somehow.”

Da de tog afsked var det med det udtalte forbehold fra Gorms side, at han skulle godt nok være sikker på, at mafiaen ikke ville være indblandet, hvis han bestemte sig for et af husene, som han da var meget interesseret i.

“Story of my life!” Hun smilede skævt.

De kyssede farvel på sydlandsk maner.

Ændre citationstegn 'begynd' herfra....

Kapitel

Mandag d. 8.

"Og Jens har allerede rykket vores b & b to dage. Så Taormina onsdag og Syrakus fredag." Hun klappede Jens på hånden og gav ham et kærligt blik. "Så vi tager først af sted i morgen aften. Er det okay med jer? Vi har tjekket med Giulia og Pietro, og det er helt fint med dem."

"Yes!" sagde Ida. Og så var det ligesom accepteret.

Gorm var bare *så* okay med det. Rikke var altid, sammen med sin mand, en fantastisk kilde til hans motiver og intriger i bøgerne. Men nu hvor Jens – i for ham forhåbentlig lang tid – ikke kunne fodre Gorm med superfriske nyheder, måtte Rikke overtage den funktion. Hernede var hun uvurderlig for ham.

"Men hvad så med TV2, skal de så klare sig uden dig?" ville Pia vide.

"Ikke noget problem," Rikke tyggede af munden. "Jeg er her jo det meste af i morgen, og så kan Paolo, ham den italienske journalist, overtage. De skal alligevel hjem igen onsdag."

Hun skar et stykke af skinken og tog lidt mere kartoffelsalat. Det var pigerne og Mark, der stod for traktementet.

"Men husk at tjekke TV2 i morgen aften, i nyhederne. Det er på direkte. Det satser de på."

"Lucca, den fredelige by," lød Helens lakoniske kommentar.

"Ja, hvem skulle have troet det!" Gorm følte, han skulle bidrage med lidt. Han havde tænkt meget på Helen resten af eftermiddagen. Hun havde afvist ham for anden gang på turen. De skulle have haft en lille en på øjet efter de var kommet tilbage til de andre i huset. Han havde lyst, men hun var for træt. Det var nok varmen. På trods af airconditionen. Gorm havde ikke fået sovet.

Nyheden, om at Firenzes hovedbibliotek havde været udsat for et kraftigt bombeattentat, kom samme aften. Ingen mennesker var omkommet, men flere indlagt med chok og sår. Uvurderlige middelalderlige værker tilintetgjort.

TV2-holdet ringede. De var blevet forflyttet til Firenze. Både Rikke og Gorm følte sig forrådt. *This is Italy*, tænkte han, *you never know!*

Kapitel

Mandag d. 8. juli

Carina, den nye efterforsker, Jørgen, Frantzen

Hun stod henne ved det åbne vindue sammen med Frantzen, da han kom ind. I modlyset med en aura af sol om det lange

mørke hår, en rank men afslappet naturlighed fortalte hun ham uden et eneste ord, at hun var hans nye kollega.

"Hej, sagde hun," nikkede og spærrede øjnene en smule op.

"Hej," sagde han og nikkede igen.

"Goddag, Jørgen! Ja, det er så din nye kollega og assistent, Carina Hansen. Og," sagde Frantzen henvendt til hende, "vores nye ledende efterforsker, Jørgen Hansen, Esbjergs største. To gange Hansen, det kan kun gå godt," tilføjede han og lo chefagtigt.

Efter fem minutters formalia blev de overladt til hinanden med den formaning, at de nu skulle tage sig en runde i kommunen og lære lidt om hinanden. Hun havde set deres fælles kontor, der i ferien var lavet om, det vil sige, væggen var, så de nu kunne tale sammen gennem en dør, hvis de fandt det nødvendigt. En god måde at spare på, så man samtidigt kommer hinanden mere ved, havde Frantzen udtrykt det. Toiletterne var uforandrede.

"Er han altid så veloplagt og jokende?"

"Nej," grinede Jørgen, "men han er okay. Han er bare sådan lidt, ja, her kalder vi det "fjalet", lidt genert, måske, over at stå over for en ung ..." Han tog sig i at sige smuk. "... kvinde, som har et tiltalende frisk, ydre."

"Godt. Jeg tænkte, det nok var sådan noget." Hun tog selen på.

Han startede bilen. De kørte begge sideruder helt ned. Det var hedt.

Ti minutter senere parkerede han ved Skads Skole. Der var stadigvæk børn på legepladsen. De fleste fortsatte uforstyrret

legen. Han havde forklaret hende omstændighederne omkring det opgør, der for to måneder siden havde fundet sted netop her. Han gik forrest hen mod legehuset, hvor døren stod åben. To drenge sad derinde med nogle "action men" og legede. De kiggede op.

"Hej, drenge. Er det action men?" Hun satte sig på hug.

"Ja, og jeg er morderen," svarede den sorte af dem med et bredt, hvidt smil.

"Okay, er du så politimand?" spurgte hun den anden, som så meget bleg ud i forhold til sin kammerat.

"Nej da. Jeg er den anden morder, ham der sælger stoffer."

"Er der slet ingen politimænd til at fange dem?" spurgte Jørgen.

"Politier er for dumme. De kan ingengang fange nogen som helst."

"Nå da, det lyder ikke godt."

"Min far siger, de er nogen sløve bananer."

"Det gør min far også. Og min far har været togfører," sagde den sorte.

"Min far er nede på havnen. Og han har en kran. Og han er helt vild stærk." Drengen så meget sigende på Jørgen.

"Lige så stærk som min makker her?" spurgte Carina og lagde sin hånd på hans højre biceps. Jørgen rødmede indeni.

"Tusind gange mere stærk," understregede drengen.

"Hvad hedder I, og er I kæresten," ville den anden vide. Han viste igen sit fantastisk hvide tandsæt.

Jørgen og Carina så på hinanden. Jørgen rømmede sig og med meget myndig stemme sagde han: "Nå, men hvis I er mordere, så må vi hellere arrestere jer. I er hermed taget til

fange af to sløve bananer." Han tog sit skilt frem. Det samme gjorde Carina.

"Wow!" udbrød den blege. Han så på den anden. "Er I rigtige?"

"Kan du se det foto her," sagde hun og rakte id'et hen imod drengen, så han kunne se, det var hende. Han kiggede på både fotoet og hendes ansigt, grundigt. "Og kan du så se, hvad der står der," fortsatte hun og pegede på skiltet. "P-O-L-I-T-I, hvad siger det?" Blegansigtet så over på sin makker, som hurtigt udbrød: "Sløv banan!!!" Drengene skreg af grin. Det gjorde bananerne også.

"Nå, men vi skal ud og fange nogle rigtige forbrydere." Jørgen krøb udenfor, Carina fulgte.

De var nået nogle meter hen mod parkeringspladsen, da de hørte drengene råbe til dem. "BANANKÆRESTER!"

Carina vendte sig om og sendte et fingerkys, hvorefter hun tog Jørgen om armen og lænede hovedet mod hans skulder. Han undlod at trække sig. Drengene grinede bag dem.

"Fremmelige knejter." Jørgen havde ladet hende tage rattet og anviste hende vejen ud til hytten, hvor opgøret mellem de to mordere var begyndt.

"Nå, ja, du er jo fra Århus, ... Knejter, ja herude i Skads er de fremmelige. Men vent til vi kommer til Kvaglund. Der er knejterne fremmelige på en lidt anden måde."

"Ja, okay! Det har de fleste vist hørt om." Hun lød alvorligt. "Klassificeret ghetto, ikk'?"

"Jeps. Vi skal til højre derhenne." Han pegede. Hun fulgte anvisningen. Efter yderligere ti sekunder drejede de ind på den knebne plads foran hytten.

"Hvad bruger man sådan et lille hus til?"

Han trak på skuldrene. "Sidst var det den myrdede stordealer og smugler, Yusef Ibrahim. Han var på flugt fra både os, Europol og åbenbart en lejemorder ved navn Henriksen. Som nu også er efterlyst." Han åbnede døren til hytten og lod hende træde ind.

"Okay," sagde hun, "der er ikke gjort rent i et godt stykke tid." Hun knipsede støvet af fingrene. "Og her på knagen sidder der stadig blodrester. Det ser ud som om I har fjernet hår fra klatten.

"Det er rigtigt. Og det er det eneste, der kan forbinde morderen til mordet på Yusef. Siden fandt vi ud af, at det stammer fra ham Henriksen. Og han boede faktisk, ja, han var nabo til min tidligere leder."

"Gyrite, som jeg afløser?"

"Ja!"

"Han må se sørens godt ud, siden hun ikke har kunnet lure ham." Carina så fast på ham.

"Godt og godt..." Jørgen mærkede små spark i mellemgulvet. "Hun sagde, han var venlig og hjælpsom. Nok en smule forelsket i hende." Han holdt en meget kort, alligevel for lang, følte han, kunstpause. "Deres hunde gik godt i spænd, og hun overtog både hus og hund efter ham, da han var flygtigt." Han åbnede ud til det lille badeværelse.

"Her er kampen startet, går vi ud fra. Henriksen har højst sandsynlig stået på lur. Bruseforhænget var revnet og toiletbrættet slået helt skævt. Pas lige på!" Han ville lukke døren, så hun selv kunne se det. De kom i et sekund til at stå meget tæt, da hun undgik døren. Hendes hårs milde duft og blødhed strejfede hans næse og hage. Sveden var allerede

begyndt at perle på panden. Svedduften fra hende var ikke ubehagelig.

"Undskyld, der er sørme trangt."

Jørgen tav. Hun undersøgte toilettet og brættet.

"Det er gået hårdt for sig. Morderen har ikke været klar."

"Næ, han har ikke taget højde for, hvor snævert her er."

"Normalt vil man vel heller ikke have bruseforhæng sådan et sted, måske ikke engang bruser. Hvem ejer det?"

"Ja, det er det, vi venter på. At ejeren vender hjem til Esbjerg. Han er en lokal autohandler, som vi også ville have i kikkerten, hvis det var sådan, at vi vidste, hvor han er. Vi fik fat i et ung par en aften, han var pusher, og hans kæreste faktisk datter af hyttens ejer. Han kaldes for Auto-Hansen ...? Datteren hedder Carina. ... Hold da op!"

"Det skal du ikke tænke over, vi er mange Carina'er i Danmark som hedder Hansen. Men du lover mig, at du ikke tager fejl." Hun smilede blidt. Her i hyttens halvmørke var øjnene purpurblå. De skiftede til gråblå udenfor. Hun rystede kraftigt i sin lyngblå bluse og pustede ned under den. Så så hun op.

"Dejligt vejr i dag." Han nikkede. "Men det er simpelthen bare sørens varmt. Og det skulle blive ved en uge endnu. Tjekkede i morges." De satte sig ind. Bilens måler viste 29.

"Skal vi tænde for klimaanlægget?"

"Nej, ellers tak! Så bliver vi bare forkølet. Så hellere koge," grinede hun. "Nej, det er da fedt, det kan være sådan her i Jylland. Samme vej tilbage? For den anden går vel bare ind i plantagen?"

"Jeps, og så til højre næste gang. Vi tager lige en smut over Tjæreborg."

Gyrite var cyklet denne vej den dag, hvor hun mødte lejemorderen Henriksen for første gang, forklarede Jørgen. Han vidste fra tv, hvem hun var. Men hun vidste intet om ham, bare at han var venlig og tog hende og hendes punkterede cykel med og bragte hende hjem i et rigtigt møgvejr. *Rødhætte og ulven.*

Hun gjorde holdt ved SuperBrugsen.

"Jeg giver en is. Hvad for en vil du have? Jeg må bare have en vaffel."

"Okay." De steg ud. "Jamen, så skal jeg have en københavnerstang. Køber du også lige noget vand?" Hun var allerede på vej, men rakte armen i vejret, hun havde hørt det.

Han gik over til muren ved siden af flaskeautomaten og ville strække ud. Ømheden i lægmusklerne efter hans alt for lange cykeltur i aftes, var taget kraftigt til. Men han nåede kun det venstre ben, før en stor firehjulstrækker med lad, en Mitsubishi, bumpede ind over fortovet og skråede hen over parkeringspladsen, så en mor med et lille barn i indkøbsvognen måtte springe til side for at undgå påkørsel.

Føreren af bilen, en midaldrende mand, fedladen og svedig, kom, efter at have parkeret baglæns hen over to båse, forbi Jørgen, som åbenbart så meget overrasket ud.

"Har du aldrig set en Mitsubishi før, eller hvad?" hostede han ud gennem den cigar, som sad midt mellem læberne. Blandet med røgen kom en kraftig dunst af sprit. "Oder bist du tysker, was." Han grinede, tog cigaren ud og harkede en klat, så den landede en meter fra Jørgens sko. "Hva'?"

"Nej, jeg er hverken tysker eller bilignorant. Strengt taget er klokken 11:53, og du er hermed anholdt for uforsvarlig kørsel med mistanke om spirituskørsel. Jeg har ikke alkometer med i

bilen, men hvis du giver mig dine bilnøgler og sætter dig hen i bilen, vil jeg ringe efter et par kolleger, som har." Jørgen tog sit id frem og viste manden det. "Jeg skal også bede dig vise mig dit kørekort."

"Hvad fanden!" Manden tog et par skridt tilbage for ligesom at mønstre, hvem han var oppe imod. "Er du strisser?" Nu tog manden en anden tone på. Men tilpas sarkastisk, så han ikke tabte ansigt. "Det må De virkelig meget undskylde, jeg er ikke altid lige høflig over for folk, jeg ikke kender. Og som ser dumme ud!" Han gryntede en hånlige latter og ville gå videre. Jørgen forhindrede ham ved at tage fat om hans arm og gentage anholdelsen. "Jeg skal så igen bede dig om at give mig nøglerne til din Mitsubishi og sætte dig ind i den, indtil mine kolleger kommer."

Manden drejede rundt og langede ud efter ham med den frie hånd. Han ramte ikke. Jørgen tog bedre fat og låste med et jerngreb hans arme fast på ryggen. Han førte manden hen til Mondeo'en, åbnede bagdøren og pressede ham ind på bagsædet. Et ældre ægtepar kom forbi. De nikkede venligt til Jørgen. Han smilede tilbage. Lidt efter kom Carina med isene.

"Hej! Jeg kunne forstå på nogle af kunderne, at vi har fået gæster." Hun rakte Jørgen københavnerstangen. Han tog imod med en tak og pillede papiret af. Tog en lille bid.

"Ja. Manden her har jeg lige anholdt for hensynsløs kørsel, og han er tydeligt alkoholpåvirket. Ringer du efter en patruljevogn?"

"Selvfølgelig! Hun sugede noget af den smeltende is af vaflen. "Holder du lige min is et øjeblik." Hun satte sig ind og kaldte efter en vogn over radioen.

”Kan vi ikke sætte ham hen i hans egen bil,” foreslog hun, ”han stinker. Jernene ligger i handskerummet.”

Et øjeblik efter sad den stinkende, fulde mand igen i sin bil, med hænderne låst fast til rattet. Dørene var lukket, og kun det højre sidevindue var rullet en anelse ned.

Carina havde sat sig på hug og studerede noget ved Mitsubishi'ens højre forende og ved hjulet.

”Jørgen, tjek lige det her ...” Han var på vej om til hende, da en patruljevogn rullede ind på pladsen og kom hen til dem og parkerede. Kollegerne steg ud, og den ene, Ebsen, grinede hånligt.

”Hejsa, Hansen, ja, vi var sgu lige om hjørnet. Skolen har haft indbrud,” forklarede han og kiggede over på den anholdte. ”Nå, er det ham igen. Bent Klavsens. Krybskytte og drukkenbolt. Vold mod sin kone. Ikke nogen rar mand. Han sad inde indtil for en måneds tid siden for at køre over for rødt og sparke hende der vikaren i vagten, som sad der, da han blev afleveret. Hun var gravid og mistede barnet. Alle hader ham, et voldeligt, dumt svin.”

Ebsen var vellidt af de fleste. Og kom man under hans vinger, som nu Johansen, kom lærdommen ind på både den hårde og den blide måde. Jørgen havde vikarieret for en langtidssygemeldt kollega og kørte med Ebsen, som fantastisk hurtigt havde vidst, hvad han kunne udsætte Jørgen for. De talte godt sammen, fandt ud af en jævnt god arbejdsdeling. Ebsen, direkte og skarp i replikken, Jørgen, direkte beroligende ved sin blotte tilstedeværelse. Undtagen åbenbart på ham der sad og svedte i sin Mitsubishi.

Den unge Johansen, just ansat, et pænt stykke under de 30, kiggede ret fornøjet på hende, da Jørgen præsenterede

kollegerne for hinanden. Han var næsten lige så høj som Jørgen, men noget smallere, mere langdistanceløber end sprinter. Kunne også bruges på basketballholdet. Var han tilmed kvik i hovedet, stod døren til karriereelevatoren åben og ventede, og inden længe ville han kunne stige ud på første sal.

"Har jeg ikke set dig før?" spurgte han Carina. "På politiskolen, måske?"

"Måske. Gik du der for ti år siden? Eller var det en scorereplik?" Hun hældede hovedet en smule. Jørgen og Ebsen udvekslede blikke.

"Nej nej da." Han smilede. "Narj, altså, jeg blev færdig for halvandet år siden."

"Okay, jeg synes nok, du ser ung ud. Jeg er jo noget ældre." Johansen så lige et sekund ud til at være i tvivl, om han skulle tage det som en kompliment eller det modsatte.

Den måde, Carina havde sagt "noget ældre" på, kunne kun misforstås af en direkte "fattesvag". Johansen tav med et anerkendende vip med øjenbrynene og smilede, måske undskyldende. Han var helt sikkert klar over sin følstatus.

"Nå, skal vi se at komme ind med ham. Jeg tror, han skal sidde et par timer, inden vi tager ham under behandling, hvad mener du?" Johansen mente, det lød som en rigtig god ide.

Selv om han gjorde modstand og vrøvlende om politivold, og hvad med hans bil, "I har fandeme å lås' den", lod det til, at varmen og den ubekvemme stilling blødgjorde ham. Han satte sig ind i bilen. Ebsen vinkede ud af vinduet.

"Jeg glemte helt vand'erne," sagde Carina og smuttede ind efter to kolde danskvand med brus og citrus, som gjorde godt.

"Det gjorde godt," sagde Carina oven på en kraftig bøvns, som gav hende vand i øjnene. Hun klukkede. "Nu må du hellere overtage, jeg kan ikke se noget." Hun bukkede sig og tørrede øjne af med T-shirten, som havde været stoppet ned i bukserne. Nu lod hun den hænge udenfor. "Nøglerne sidder i."

Han burde vel egentlig fortælle hende, at man ikke lader nøglerne sidde i. Uanset hvad. I stedet satte han sig ind og startede. Hun hoppede ind.

Jørgen forklarede hende om området på vej til Gyrites hus. Hun var lidt optaget af, at det lå så tæt på de store vindmøller, spurgte om de ikke larmede. Det havde man da hørt så meget om. Jørgen havde spurgt Gyrite om det samme en af de første gange, han var hjemme hos hende, forklarede han, og hun havde ment, at det nok var en af grundene til den lave pris på ejendommen. Der var så mange andre steder, hvor larmen fra omgivelserne var meget værre, og hvor priserne var vanvittig meget højere. Flere steder i Esbjerg fx, faktisk i alle byer. Gyrite foretrak det område her, også fordi det lå så tæt på havet, havde Jørgen fundet ud af.

"Okay, ja så er det jo ingenting med den støj i forhold til." Jørgen svingede ind til Gyrites ejendom. "I er kommet tæt på hinanden?"

"Jah, det er vi vel. Når hun sådan overlader det til mig at passe hus og dyr, så kan man vel godt sige, at vi er tætte. Jeg tror, hun synes, jeg er en meget god ven og kollega." Han steg ud og kunne høre gøen fra bryggerset. "Nu skal du hilse på en anden meget god ven," sagde han. "Åh, jeg glemte lige nøglen." Han lukkede vinduerne og tog nøglerne ud. Hun så på ham med et lille skævt smil og så brødebetyngt ud.

"Det var meget pædagogisk, det der," kommenterede hun.
"Sådan ville min far også have gjort."

"Ja, okay. Jeg burde have givet dig en skideballe inde ved brugsen." Han grinede, gik hen og bankede på døren. De glade bjæf bekræftede, at hunden kendte gæsten. "Må jeg præsentere: Snoopy!"

Ribe havde Carina været i flere gange, så Jørgen nøjedes med at vise hende omegnen. De smuttede omkring Vadehavscentret i Vester Vedsted, så hun kunne få indtryk af, at vadehavet var værd at regne med. Det var indstillet til UNESCO som verdensarv, hvilket hun da havde hørt noget om.

"Hvad var det, du ville vise mig der ved brugsen? Det glemte vi helt," spurgte han, da de godt en time senere holdt ind ved Burger King i udkanten af Ribe.

"Nå ja, æv! Nå, men ... Der var nogle mindre plamager på undersiden af kofangeren i højre side, som kan være blod. Manden kører jo fuldstændig sindssygt hensynsløst."

Maden blev rakt ud til dem. Jørgen parkerede tæt på udkørslen. Carina åbnede for burgeren, men stoppede udpakningen og så op. "Kunne det være ham, der kørte katten ned." Hun vendte sig mod ham.

"Ja, det kunne det jo godt..." Jørgen så scenariet for sig. Han mærkede vrede, blev varm i nakken.

"Skulle vi så ikke køre forbi brugsen på vejen hjem?" Hun havde læst hans tanker.

"Jo, lad os det. ... Tak for det!"

Tirsdag aften

Rikke og Jens tager videre sydpå. De har besluttet sig for at køre i bil, da Jens så kan fotografere undervejs og Rikke kan få skrevet lidt om oplevelserne i Toscana.

Onsdag

Torsdag

Fredag

Gorm ser Helen i omklamring med en mand. Hendes arbejdsgiver, lægen. Gorm holder det for sig selv for ikke at ødelægge resten af ferien. Tænker på at flytte fra dem i en periode.

Lørdag

Søndag

Mandag

restauranter

pizzeria anfiteattro

shrek

punto

forretninger

udlejning af lejligheder

ejendomsrådgivere

skoforretninger
paraplysælgere
blomstertiggere
gademusikanter

Paris
Rue des Ecoles
Jardin de Luxembourg
Place du Tertre
Sacre Coeur, trappen/haven
Moulin rouge
Cimetière du Père-Lachaise
Place de la Bastille
sprehelsenbuen
karrusel
notre dame
les halles

I deres værelse i villaen tager Rikke canon'en og fotograferer Jens i badet, foran spejlet, mens han tørrer sig, hun afholder ham fra at barbere sig, får ham til at stå ved vinduet, hans silhuet i månelysset. Rummet oser af sex og lidenskab. Men ingen lumre fotos. Kun kunst.

på drengenes tur fotograferer jens, og gorm og mark snakker musik og fiskeri. på et tidspunkt vil mark højere op. jens og gorm bliver ved en vigeplads og snakker parforhold og kvinder og sexlyst. jens siger at rikke er helt vild hernede. som om varmen eller bare syden gør hende helt vild om natten.

gorm er med. helen har også vist lidt mere end normal interesse.

.....

hun og helen snakker om kærlighed og mænd og parforhold. mændene er lettere at forføre hernede. rikke havde set et ungt par stå og have sex i en smøge den anden nat da hun var ude at køre en tur selv. hun havde fortalt jens om det og havde haft ham i sin hule hånd.

.....

at dræbe bliver naturligt

.....

rikke sms'er til gyrite som hun ved er i træning hos europol, og fortæller om sine oplevelser. hun sender også til tv2.

.....

gyrite beder midt inde i Europol-kursusforløbet om at komme i praktik i toscana/lucca, efter at have talt med ledelsen for efterforskningen, schuster. hun bliver bedt om selv at foreslå en kompagnon fra sit hold. men vil hellere tilkalde en fra esbjerg, jørgen hansen.

gyrite og jørgen bor i en b&b op til en plads, del carmine. bad på gangen. fælles køkken.

gyrite kontakter politiet i lucca og senere katedralens ledelse/biskop

gyrite og jørgen krydser Verner Henriksens spor i Firenze, hvor han har myrdet en officer fra det lokale mafiakartel samt en kvindelig direktør for et museum som mafiaen har bombet. Kvinden var vidne til attentatet og skulle vidne i retten. Henriksen kom uden om politibeskyttelsen. Mafiaofficeren var taget af politiet for at provokere mafiabossen, Enrico Vigliano. Gyrite ser en sammenhæng mellem mordene i Firenze og

mordet i Lucca. Den myrdede mands kæreste er datter af en lucchesisk rigmand, som er ufin i kanterne.

.....

botanisk haves tilnavn: parco del cranio - kranieparken

Ndrangheta-gruppens kriminalitet har vist sig at være meget sværere for efterforskerne at bekæmpe end den sicilianske mafias, fordi dens struktur er mindre hierarkisk, og familiernes bevægemønstre er langt mindre prangende.

<https://www.information.dk/udland/2014/07/danske-satsninger-syditalien>

Schweiz, bankhemmeligheder, maj 2013, link

<http://www.business.dk/global/schweiz-aabner-for-bankhemmeligheder>

2. del

Frank

17. juli 2013, onsdag

Turen ville nok ende i rygsækken som lutter spildte anstrengelser. Det havde været den ene trælse opdagelse efter den anden – af ingenting. Friedrich var, som man siger, 'over alle bjerge'. Besøgene hos Friedrichs tidligere kærester i Marseilles og Razac-sur-l'Isle, de byer, kvinderne nu boede i, havde praktisk taget intet givet. I Razac, som lå ved floden Isle, var projekt 'Friedrich' i hvert fald færdigefterforsket. Med Marseilles ved man jo aldrig.

At sige farvel til en halv million euro er ikke let for en skolelærer, der har et trist job som tysklærer for kursister, der stort set ikke kan lide faget. At stille de to fremtidsudsigter over for hinanden: millionær vs. skolelærer var til at hulke af både grin og gråd over.

Men man skal se sandheden i øjnene og tage tyren ved hornene, være realistisk og ikke græde over spildt mælk.

Derfor havde han taget den lange vej ned til Valencia for at komme med en Grimaldi-færge hjem til Esbjerg. Fattigmandscruise. Masser af tid på vandet til at fordøje skuffelser, besøg i flere havnebyer, hvor han ikke havde været før, havne med restauranter og værtshuse. Masser af tid!

Havde der ikke været det med hans blakkede fortid i Berlin, det forpulede, intetsigende job, de ligeglade unge, hans kærlighedsløse forhold til andre mennesker, den mistede ven, som nok aldrig havde været der og de mistede penge, der kunne have forsødet tilværelsen, så han i det mindste kunne sige farvel til VUC, Esbjerg, Danmark... Ja, og så derefter ... Nå ja, så var der jo lige det med øjet – og benet. Men de seneste par uger var det gået stødt fremad. Han havde vænnet sig til, at han ikke kunne se til venstre uden at dreje hovedet. Han haltede mindre.

Han havde stillet Avis-bilen på den dertil nummererede plads, fundet billetkontoret, købt billet formedelst 250 euro, spist en burger med pomfrits og fundet et stille venterum med bar og tv. En lounge med tilpas aircondition. Klokken var lidt over 8. Tv'et kørte med tilpas lydstyrke. Der var stillet ind på en engelsk kanal, som viste lidt af det, der var sket rundt om i Europa i løbet af den seneste weekend. Genudsendelse. Ting at grine ad. Noget at undres over og relatere til på denne helt

særlige, overfladiske måde, som i hvert fald overhovedet ikke stikker dybere end til det næste indslag.

En sømand var ved at blive spist af en haj – tilsyneladende. Det var et vandland ved Geneve-søen i Schweiz, som opførte skrækfilm for børn i selskab med deres forældre. Et par børn blev interviewet om skrækken. De havde bare grinet ad det hele. Det ene barns mor fortalte, at hun faktisk havde lukket øjnene et par gange. Studieværten tilføjede storsmilende, at ingen kom noget til under optagelserne.

Næste indslag var fra Barcelona, hvor en tysk, mandlig turist var gået amok i en park på et af byens højdedrag, nærmere bestemt Park Guëll, hvor den spanske arkitekt Gaudi engang boede. Hvor han sad og tegnede flere af Barcelonas vidundere, domkirken La Sagrada Familia som den mest kendte. Manden havde været fuld og råbt op om, at Gaudi var en skamlet på arkitektkunsten. Han havde sat sig i Gaudi's stol og rodet rundt med de tegninger, der var lagt frem. Selvfølgelig ikke originaltegninger, men de gæster, der var blevet interviewet, var alle forargede, nogle med smil i øjenkrogene. Et par af de besøgende havde fotograferet manden, og man zoomede ind på et af fotografierne, så alle tv-kiggere kunne se vanden.

Frank satte sig frem i lænestolen og kunne mærke adrenalinen eksplodere. Der var ingen tvivl. Selv med sin nye frisure, en glat isse, var hans p.t. værste fjende genkendelig.

Ud af Friedrichs øjne lyste galskaben. Ingen tvivl om, at han var påvirket. Og ingen tvivl om at det måtte være stoffer af en ganske særlig slags og en ganske betragtelig styrke. Få minutter senere var politiet ankommet og havde arresteret synderen. Friedrich kaldte politibetjentene alt muligt obscønt på tysk,

mens de slæbte af sted med ham. Den ene af de spanske betjente kunne ikke undertrykke et grin.

Ingen tvivl om, at Frank skulle til Barcelona. Han afbestilte rejsen og tog tilbage mod nord.

17. juli

Tæt på Ramblaen fik han et værelse med bad, i første omgang for tre nætter. Tanker og følelser myldrede rastløst rundt, mens han pakkede ud. En plan! Det kunne kun gå for langsomt. Hvem ved, om de ikke bare ville løslade Friedrich efter at have tildelt ham en bøde, Frank vidste ingenting om spansk politi. Og lov. Værelset havde betalingsinternet – heldigvis. Barcelona er en stor by, han kendte den ikke så godt, havde kun været der én gang for mange år siden. Spansk lå ikke så godt for ham. Godt at Google fandtes! Søgeordene på engelsk, 'german turist', 'park guell', 'gaudi villa', gav rigeligt med oplysninger i Franks fortsatte jagt på Friedrich – og den halve million euro. Gad vide, hvor mange der allerede var formøblet?

Han måtte i kontakt med både det engelske tv-program og Barcelonas politi, Guardia Urbana. Han spekulerede et kort øjeblik på at anskaffe sig en form for våben, en nødvendighed, skulle det komme til et opgør mellem de to. Friedrich var trænet i selvforsvar og angreb. I modsætning til Frank var Friedrich blevet rekrutteret til Stasi via hæren. Og hans fysiske form så stadig god ud.

Det var ikke meget, han fik ud af den redaktør, som stod for programfladen. De ville ikke udlevere navnet – et princip. Selv om Frank havde præsenteret sig som en god ven af 'misdæderen', som han havde manglet i mange år (det var jo næsten sandt), hjalp det lige lidt. Den engelske redaktør kunne

kun henvise til Barcelonas politi. Havde han prøvet det? Eller det tyske konsulat? Den engelske redaktør var meget venlig, men lukket.

“Sorry, you’ve got to look somewhere else. Have a good day!” blev de sidste ord i den samtale. I øvrigt havde de lukket, medmindre der var tale om akutte henvendelser. Der blev lagt på.

Frank gik på nettet igen. Gik længere i rækken af google-hits på de samme søgeord. Da han var nået til den tredje side, dukkede en blog op, som indeholdt søgeordene. Opdateret for to dage siden. Bloggeren, som var englænder, skrev om alt mærkeligt, der skete ude i verden. Mange af indlæggene var helt friske. Og bloggeren havde lavet ekstra research ud over det, som emnet blev tildelt i det pågældende medie. Indslaget om Friedrichs vandalisme havde givet anledning til stor aktivitet. Især havde mange englændere kommenteret vandalens nationalitet. *En tysker der raserer et spansk klenodie! Tyskere har alle dage haft storhedsvanvid, som er gået ud over det meste af verden. Bare tænk på de krige, tyskerne har været involveret i!* Englænderne har sgu altid været misundelige på tyskerne, var Franks umiddelbare reaktion. Englænderne var isolationister, mange følte sig udenfor resten af Europa. På trods af EU.

Frank kunne ikke lide de indlæg, der beskrev Tyskland som krigslystent. Der var nuancer. Og Tyskland havde lært af historien. Og hvad ville EU gøre uden den samlende kraft, som Tyskland udgjorde i fællesskabet? Havde briterne nogensinde været for EU?!

Trods hans modvilje mod den type indlæg gav læsningen

ham ny energi. Det pirrede ham, at medierne altid svælgede i dårligheder, katastrofer osv.

Negativitet. Han rankede ryggen. På en måde så han sig selv i jagten på en forbryder, der ikke blot nøjedes med at tænke kun på sig selv, men også var en umådelig dårlig reklame for Franks fødeland. Verden ville være et bedre sted uden en forbryder og psykopat som Friedrich. Og endnu bedre uden gangstere som Helmut.

Gad vide, om Helmut også var på jagt. En million euro, som Friedrich og Frank havde afpresset ham med trussel om afsløringer af hans gangsterimperium og hans fortid som rabiastasi, var bevæggrund nok. I så fald var Frank selv i farezonen. Men efter at Helmut var arresteret og immervæk stadig sad bag tremmer, mens undersøgelserne af det europæiske forbrydersyndikat stod på, kunne Frank forhåbentlig få ro til sin jagt på Friedrich – og de mange euro. Han måtte prøve at dæmpe sin pludselige frygt og koncentrere sig. Forfølge sit mål.

Frank fandt nummeret på Guardia Urbana og ringede. På sit bedste google-spanske introducerede han sig og forklarede nervøst, at han på tv havde set sin nære ven 'optræde' uheldigt, og han bad om at måtte fortsætte på engelsk. Om betjenten, der besvarede opkaldet, ville være så venlig...

"Yes, of course," lød det høfligt i mobilen. "No problem! How can I help you?" Problem med h'et.

Efter en mindre vellykket, fortsat lidt nervøs, redegørelse om, hvordan Frank havde set sin gode ven blive anholdt af politiet og nu gerne ville vide, om han kunne gøre noget for sin gode

ven, eventuelt hjælpe politiet samtidigt, opstod et øjeblik af suspense.

“Just a little moment, please hang on...” Frank kunne næsten høre betjenten vende sig i stolen for at rådføre sig med kollegerne.

Det *mindre øjeblik* blev længere, end betjenten havde lovet. Der gik næsten ti minutter, og Frank overvejede, om de havde glemte ham, og han bare skulle lægge på og ringe senere. Måske ville de blot stege ham lidt – på ægte sydeuropæisk bureaukratisk vis. Han lod sig ikke afskrække. Tålmodighed er en dyd i det offentlige, det havde han lært – såvel i Stasi som i det danske skolevæsen.

Betjenten vendte tilbage med en lang undskyldning for ventetiden. Han hostede kort.

“Sorry it took so long. I discussed with my col-leagues.” Mere suspense! Betjenten hostede igen. “You have to come here so we can be sure who you are. Can you do that tomorrow? Best after 1500 hours.”

Efter to dage i en spansk arrest med tid til at komme sig oven på det vilde ridt i Barcelonas tilbud af kultur og subkultur havde Friedrich indvilget i at betale en bøde af turiststørrelse, hvilket ville sige enorm. Han var sat på fri fod med det forbehold, at så længe han befandt sig på spansk grund, skulle myndighederne vide, hvor han opholdt sig. Han fik altså en såkaldt gps-fodlænke på. Betjentene, som imidlertid ret hurtigt havde accepteret Frank for pålydende, lavede et lille show ud af Friedrichs opførsel. Især hans bevægelser, som havde lignet noget fra en tegneserie eller Charles Chaplin som tjener på rulleskøjter, hvilket overraskede Frank – kunne de være så gamle

at kende til Chaplin? De så ud til at være højest midt i fyrrerne. En af dem prøvede at vakle rundt som Friedrich. Det blev til mange gode grin, og Frank deltog i morskaben så hjerteligt, han kunne.

Modvilligt, hvilket de fnisende gjorde højtideligt opmærksom på, afslørede de endelig, hvor Friedrich boede p.t. Han havde fundet en 'poquito apartamento' i en sidegade, Carrer de Leiva, ude ved Placa d'Espanya. Frank fik endda et kort med et kryds på.

Eksponeringen i medierne havde været tilstrækkelig intimidering af Friedrich, 'the German vandal', havde politiet så vurderet. Han var ikke blevet tiltalt, blot sat ind og undersøgt af en læge efter de få pryg, man havde tildelt ham.

17. juli

Tilbage på hotellet afklædte han sig sit svedige tøj, studerede sit svedige ansigt i spejlet og tog et kort snif af armhulerne, som stank af stress. Han gik ind i sengen for at dampe af inden et velgørende bad. Han googlede og landede på google street view, orienterede sig i området.

Lejligheden lå over for et hus med parkeringskælder. Han kunne leje en bil, parkere der og overvåge Friedrichs opgang. En indskydelse fik ham til at kigge efter en lejlighed overfor. Frugtesløst! Spild af tid, han havde set for mange krimier. Bus? Metro (som hedder Cort i Barcelona)? Holdepladserne og stationerne lå omtrent lige langt fra Carrer de Leiva. Han gik ind på ruteplanerne og tjekkede rejsetiden fra hotellet. En lille time med bus og omkring 50 minutter med undergrundsbanen. Afgange hvert kvarter – perfekt!

Perfekt og perfekt. Nej! Intet var perfekt for tiden!

Dog, tiden var nærmere på hævn i virkeligheden, end for bare tre døgn siden. Målet var i sigte.

18. juli

Han steg op på gadeniveau på det venstre fortov tæt på Plaza de España, købte en vand i kiosken overfor. *Godt sted med en kiosk!* Efter et kort blik på kortet, gik han hen mod plaza'en, drejede til venstre ad Carrer de Sant Roc. Tjekkede sin mobil og satte den på lydløs. Den nye stråhat, han havde investeret i omme på ramblaen, dækkede sammen med solbrillerne for hans identitet, de mørke solbriller tog samtidig brodden af solens farlige stråler. Hans omsorg for sit tilbageværende øje havde ændret meget. I en uges tid havde han ladet skægget stå – imod sin vilje, men det var pinedød nødvendigt nu, hvor han var kommet tættere på målet. Klokken var næsten ti, og det var allerede ulideligt her mellem karréerne i den smalle gade, hvor luften stod ubarmhjertigt stille. Kun på og lige omkring gadehjørnerne luftede det en smule. Der var der en del caféer placeret. Med opslåede parasoller. Men Frank havde ikke tid til at sidde der.

Om to-tre timer ville skyggerne være minimale. Så plejer man at gå i hi, holde siesta, og duftene fra de varme retter breder sig, som de gode, gamle husmødre har over komfurerne. Hvidløg, krydderier, tomater, stegt kød, auberginer, ost og nybagt brød... Han blev trods sit gode morgenmåltid sulten og drak en tår vand.

Lejligheden nærmede sig langsomt. En trang til at zoome ind og sætte tiden på slowmotion tog fat i ham. Det svimlede, og han måtte søge ind mod muren. Han lænede sig med ryggen ind mod de varme mursten, drak lidt mere og fik det en anelse

bedre. *Skulle have købt en større flaske vand?* Ja, men han fik nok lejlighed til det lidt senere.

Han rettede sig op. Jagten var i gang og fokus skulle holdes.

20. juli

Gorm havde lige været i 'røret'. Der var åbenbart ikke sket nogen væsentlig udvikling i hans personlige problemer. Og nu havde han ødelagt den bedste lænestol, Frank havde, det eneste levn fra Berlin, arven efter hans mor – bortset fra de få LP-plader. Ja ja, den kunne selvfølgelig repareres, men det ville ikke være det samme, Nå, det var jo sket før eller siden. Gorm ville sende den til en møbelpolstrer eller lignende og kunne midlertidigt erstatte med sin egen lænestol, norske Stressless, ja ja... Ja, en skilsmisse er et stort problem – og ret personlig.

Personlige problemer havde hobet sig op også for Frank. Dels havde han indset, at det i starten ret anselige beløb, han havde glædet sig til den aften i Berlin og dagen derefter indtil eksplosionen og tabet af sit ene øje, måtte være udhulet i stigende grad efter Friedrichs rejse hertil. Flugt.

Og Frank fortrød, at han havde spildt næsten to døgn, hensunket i fortvivlelse. Pengebegær, hævnlyst, begge dele, uretfærdighedsfølelse og alle af disse betegnelser synonymer. Værst var dog de bitre tanker om dagligdage med job som lærer for såkaldt voksne, en slags frygt, som pressede ham i maven, gav ham lige dele diarré og forstoppelse. Og stoppede luftvejene, skrumpede handlekraften. Og han hensank.

Allerede ved første besøg i Friedrichs gade i Barcelona, den dag Frank fik et mildt hedeslag, havde han set ham – og fulgt efter. Frank havde taget opstilling ved det nærmeste hotel, stået

som om han ventede på nogen, set på skiltene udenfor. Friedrich kom ud ad gadedøren, tændte en cigaret og tog retning direkte imod ham, men ovre på den anden side og lagde i hvert fald ikke mærke til ham, var han 99% sikker på. Friedrich drejede hen mod plazaen, som katalanerne kalder Plaça d'Espanya, og gik over mod det meget mondæne nationalmuseum.

Trafikken var aftagende henimod siestaen, rimeligt nok. Varmen intenst stigende. Friedrich gik op ad trapperne til venstre for det kæmpe fontæneanlæg og videre mod selve museet. Da de kom næsten helt op, og Frank tilklistret i sved begyndte at mærke sit venstre knæ protestere, satte Friedrich sig på en bæk under et platantræ. Hele vejen hen under rækken af de store træer foran museet, sad der svedende mennesker med deres børn og hunde. Huden kløede på siden af venstre øje, det kunstige. Dehydrering og støvet på stierne var ikke en god cocktail. Øjendråberne var opbrugt. Han måtte lige se at få det rensat, når han kom tilbage på hotellet. Den lille sugkop lå i toilettasken.

Der var kun en enkelt plads ledig, to bænke fra den hvor Friedrich sad. Frank satte sig der. Den lille pige ved siden af ham kikkede op og studerede ham, mærkede han, og trak sin mor i blusen. "Der Mann ist ganz nass", udbrød hun. Frank mærkede moderen skæve mod ham, om han hørte det. Frank trak minimalt på smilebåndet for at signalere *'okay, fint nok'*, uden derfor at afsløre, at han selv var tysker.

Han kunne holde øje med Friedrich ved at læne sig tilbage eller frem. Det så ud, som om han havde trukket hatten ned over ansigtet og ville tage en lur eller noget... Frank lænede sig tilsvarende tilbage, trak armene op bag hovedet. En anden

fordel, udover udsigten til hans fjende, var, at armhulerne tørrede. Han viftede lidt med skjorten, så det hele lige pludselig føltes mere behageligt.

Fortrydelsen, ærgrelsen ved ingen vand at have fordampede imidlertid ikke.

Og nu hev moderen en flaske frem fra rygsækken. *Man skal ikke gå rundt i Barcelona om sommeren uden en masse vand!* Han prøvede at koncentrere sig om noget andet. Sendte tankerne hen til det nært forestående – forhåbentlig forløsende – møde mellem dem. Gad vide, om Friedrich havde i tankerne, at han ville blive forfulgt? Eller var han kommet så langt ud, efter mord, forræderi og flugt fra alt, selv sin gamle ven fra Stasi, at han kun greb nuet. I nuet ville vel alle forbrydere opholde sig med hud og hår for at fortrænge. Medmindre de var født psykopater.

En tilbagevendende indskydelse, som i flere drømme, også i ledige, tankefulde øjeblikke, var poppet op lige nu her på bænken, satte igen hans puls op. Hvis han skulle frygte nogen, var det vel Helmut og hans mafiasyndikat.

Selv om Helmut nu var tiltalt af både Europol og tysk retsvæsen for alle sine dårske, narko og trafficking som de værste, kunne han jo nemt styre sine 'ansatte', hvor end Friedrich satte sine fodspor. Hvem vidste, om der lige nu var iværksat et simpelt mord på manden. Ville Frank begræde det? Måske, mest for tabet af pengene og den spildte tid. Tillægsspørgsmålet var, om de ikke også kunne finde på at forfølge Frank, hvilket da i allerhøjeste grad var sandsynligt. Det var så lige på det punkt, Frank søgte nuet.

Kvinden rejste sig op, tog datteren i hånden, og de forsvandt mod venstre. Frank lænede sig frem og beundrede moderens

gang med det der fantastiske *swung*, kvinder kan få deres kjoler og flagrende nederdele til at lave. Så luftigt ud.

Friedrich kom forbi i det samme. Frank frøs, kroppen stivnede. Overrumplet, som han var, rystede han på hovedet, benene rystede af sig selv, og der lød en mindre prut, da han rejste sig for pludseligt. Damen i den anden ende af bænken smilede sødt.

Han kunne se, at Friedrich holdt sig i samme afstand til moderen og datteren, som Frank holdt til ham. 5-6 meter. De var på vej rundt om museet op gennem Montjuic-haverne. Det var stadig stejlt.

Både moderen og datteren og Friedrich drejede ved skiltet, som viste vej til Mirós museum. Hvordan nu? Hvis de også alle tre gik derind? Det var jo lidt påfaldende, at Friedrich fulgte efter dem den samme vej, ligesom de havde forladt bænken. Og åbenbart fortsatte at følge efter.

Ganske rigtigt, de gik ind i museet, som reklamerede for en udstilling med Miro's grafiske univers. Sikkert en masse plakater til salg. Frank gik forbi og længere op ad stierne over for museet. Han fandt en plads, hvorfra både museet, dets indgang og den udendørs terrasse var indenfor hans synsfelt. Og så kunne han slappe af under en enorm rododendron med sød, krydret duft til summen af bier, der var ligeglade med heden. Men vand var der ikke noget af. Og afslapning var det så som så med. Stadig en god time tilbage af siestaen, men han håbede at der inde på museet var mulighed for at købe lidt vand. Om ikke andet kunne han tage chancen med vandet ude på toilettet. Man frarådede det godt nok på grund af indholdet af klor, som ødelagde mavefloraen. Men han var bare så nær

grænsen for udtørring, at han var ligeglad. Det kunne endda vise sig at være godt imod forstoppelsen.

Han sad der i et pænt stykke tid, som han dog syntes var for kort til at få set udstillingerne, da han fik øje på moderen, som stod og sandsynligvis beundrede skulpturerne ude på terrassen. Piger løb lidt frem og tilbage fra den ene fjollede skulptur til den anden. Lidt efter gik indgangsdøren op, og Friedrich trådte ud. Han gik tilbage mod byen. Frank fulgte efter. Det var en anden vej end den de var kommet op ad. Det endte helt omme ved det olympiske stadion. *Sikken dejlig rundtur* kunne han ikke lade være med at opmuntre sig med. I det mindste så han da noget han aldrig havde set før. Berømte steder, jo jo. Oppe fra et storslået scenarie. Måske mest for sportsfanatikere. Atletikfans. Fodboldnørder, måske.

Men han gik bare videre. Så dukkede den berømte Montjuïc kirkegård op. Frank havde tidligere læst om spaniernes gravsteder, en slags skabe, bygget op som små højhuse med billeder af de døde og mange helgener, mest figurer og relieffer af Donna Maria. En massiv låge og et alvorligt stengærde omgav kirkegården, som uden af de pladsbesparende højgrave ville have fyldt det meste af to fodboldbaner. Han gik ind ti sekunder efter og nåede tids nok ind til at få øje på en mandsperson som drejede til venstre tre-fire rækker henne. Kun et ældre ægtepar var der på den nærmeste sti.

En berømt kirkegård med mange berømtheder fyldte ingenting i Barcelona. På Paris' berømteste, Père-Lachaise, ligger de kendte og fylder hundrede gange så meget. Sagde det lige mest om Frankrig eller Spanien? Han gik hurtigt forbi gyden, som Friedrich var forsvundet ad. Han fik et glimt af ham og lagde mærke til, at Friedrich havde fjernet en sten fra et

gravsted i halvanden meters højde. Hvad havde han lige at gøre der? Gravrøveri? Det ville ikke forbavse, men næppe. Der var nok noget andet.

Frank gik rundt om rækken på den anden side og foretog igen en hurtig, lydløs passage og et øjekast ind ad gyden. Friedrich var væk. Han hørte en låge smække. *Igen for langsom!* Og igen ubændig tørst. Igen hensank han til spontan fortvivelse, men tog sig sammen, mens han var ved at besvime. På vej mod udgangslågen hilste han igen på det ældre ægtepar, konen hilste igen med medlidende øjne – på grund af stedet eller som reaktion på hans ansigt og kropsholdning, han tvivlede på det sidste. Så han virkelig ud, som han følte sig?

Ude foran kirkegården søgte han overblik. Var Friedrich gået tilbage samme vej, eller skulle man forsøge at tage stien om imod borgen, som vist var meget turistsøgt, mest på grund af kanonerne og svævebanen, og hvor man snildt kunne gemme sig og forsvinde. Sådan så det ud på google. Han valgte turistruten. Lige nu gad han ikke se mere død og forladt olymp. Montjuïc var trods alt ikke så legendarisk et bjerg. Men der var vist ingen svævebane fra Olympen.

På vejen op nåede han ikke at indhente den tysker, han hadede mest. Lige nu hadede han næsten lige så meget stigningen og den infernalske hede. Men der måtte være en kiosk sådan et berømt turiststed, som *bakkens* (det kaldte de det gudhjælpemig på google) gamle borg nød at kalde sig. Og så med den svævebane... En kiosk var hans mål.

Da han i udmattelse tæt på total kropslig nedbrydelse havde taget de sidste høje trin op til det ujævne plateau, hvorpå borgen lå, så han dem med det samme. De var sammen, både Friedrich, moderen og den lyshårede datter. Og de ventede på

at komme om bord. Han kunne se gondolen på vej op kun omkring hundrede meter nede. Den ventende kø var lang. Han så sig om efter en kiosk og et billetsalg. Det lå lige derhenne. Op ad den ene af borgens kampestensmure. Han slæbte sig derhen og købte en billet. En enkelt tur for 10,50 Euro. Så bad han om en flaske vand. Det havde de gudskelov. Pigen i kiosken smilede stort til ham og sagde nok noget om heden. Han havde trykken for ørerne, og nuancerne i hendes stemme fortabte sig i den almindelige mumlen og mågeskrig på pladsen. *Men han kunne glæde sig til nedturen, hvor der var frisk luft*, fik han dog fat i. Man kunne åbne vinduerne. Han drak det meste af vandet og købte en flaske mere.

Der var plads til tyve om bord. Han prøvede at tælle. Så vidt han kunne regne ud, ville de lige netop kunne komme med. Men han måtte vente på næste afgang i 10-12 minutter. Næste nedtur. Det måtte være, som det var. Gondolen var propfuld af svedige mennesker. Mange åndede lettet op, det var øjensynligt køligere heroppe. Han stillede sig over i køen.

Da folk var kommet ud, gik der et par minutter med tjek og opsamling af ispapir m.m., før folk kunne gå om bord. Det foregik i adstadigt tempo. Da Friedrich, kvinden og pigen skulle til at stige på, råbte pigen, at hun skulle tisse. Moderen forsøgte at overtale hende til at vente og holde sig, til de kom ned. Gondolføreren blandede sig og rådede på et rutinepræget tysk dem til at vente til næste *Abfahrt*, så hun kunne få tisset. Det var ikke godt hvis det skete inde i kabinen. Moderen trak på skuldrene, og de begav sig hen imod toiletterne. Friedrich gik til siden, så de sidste kunne komme på.

Frank vendte sig med siden til, viftede lidt med hatten. Han ville komme med på den næste. Han håbede, pigen klarede det inden.

Han var rimelig sikker på, at han ikke ville blive genkendt, havde ændret tøjstil, hawaiiiskjorte, blå, korte jeans og sandaler og udseende, og så havde han hatten og solbrillerne. Han havde endda tænkt på at farve håret.

De var alle fire kommet med den næste. Frank var blandt de sidste og satte sig på samme side som Friedrich, men i den anden ende. Af en eller anden grund var der kun ét vindue åbent. En kraftig, næsten fed og stor madame spurgte på engelsk gondolføreren, om de ikke kunne åbne et vindue mere. *Desværre, de er defekte*, var svaret. Hun kikkede bare rundt på folk og tørrede panden endnu en gang. Viftede med blusen.

Skulle han grave dybt, finde fornyet mod på forfølgelsen? Det ville koste ekstra, måske fordoble hans beregnede udgifter. Og det forspring, Friedrich havde. I det seneste døgn havde Frank kæmpet mod virkningen af det klorfyldte vand fra museet.

Det dunkede og skar bag hjernebarken. Han tog et par smertestillende mere. Hovedpinen ville ikke forsvinde af sig selv. Umiddelbart inden hjemkomsten havde han købt fire flasker vand à to liter, som snart var tømte. Han havde drukket store mængder vand, kun lidt kaffe, været på toilettet tre gange. Han var ikke sulten på trods af udtømmningen. Kun tørstig. Normalt ville man drikke cola eller andet sukker- og saltholdigt mod sådan et tarmsystem, han orkede ikke at gå ned efter det. Men det blev han nødt til. Og kiosken havde åbent til elleve.

Det meste af tiden havde han ligget og lyttet til støjen fra gaden og ramblaen. Udtrykninger var der mange af. Han

prøvede at følge med i verdens gang på det lille tv. Tjekkede nettet for på dansk eller engelsk at finde yderligere info.

Men hovedpinen blev, og toiletturen om natten gjorde ondt.

21. juli

Så på andendagen efter Friedrichs forsvinden, var han frisk. Frisk nok til at beslutte sig. Man gav ikke bare op. Med *skjold og sværd* som i Stasi-sloganet ville han gennemransage sin værste fjende, genoptage jagten. Fornægte umuligheden. Han gik ned og købte ind. Efter kaffe og brød med ost og pølse, ringede han først bureauet og afbestilte lejligheden fra og med næste dag. Dernæst skulle han finde ud af, hvorhen Friedrichs rejse var gået hen. Hvilket flyselskab, tidspunkt, hvilken destination? Det ville tage resten af dagen.

Han var på god fod med de to betjente, som havde hjulpet ham med at finde Friedrich.

Efter at være landet med gondolen ved havnen og nu mærke havbrisen, trak han vejret dybt og følte samtidig et ryk i kroppen, mest i ryggen og hele vejen op forbi nakken. Der sendtes ligesom stråler op og kølede systemet af, mens en varme blødgjorde hans stressede hjerne. En pendant til en kundalini-rejsning. Et alvorligt kuldegys uden direkte forbindelse til en situation. Men det virkede lige her og nu, og han kunne lade udtørringen passe sig selv. I hovedet var han klar. Og opsat. Pigen i kiosken havde haft ret. Nedturen ville friske op – på en helende måde.

De fulgtes ad i god afstand hen til marinaen. Pigen pegede ud mod indkøbsmolen, hvor butikcentre af alle typer trak i alle turister. Især i tyske børn.

Der skiltes de så. Friedrich gik over vejen, hvor han stod lidt og ventede ved busstoppestedet. En bus kom et minut efter. Øjensynligt var alle de ventende steget på, da den kørte videre. Frank forcerede strandvejen, undgik med nød og næppe en Ferrari, der kom susende. De unge *smart-asses* i bilen råbte ad ham. I slipstrømmen lå en hørm af cannabis. Han nåede frelst over. Planen på busstopskiltet afslørede, at linjen endte ved Plaça de Espanyol. Friedrich var på vej hjem til lejligheden. Frank besluttede sig til at udsætte jagten til dagen efter.

Og så kom tarmproblemerne. Han skyndte sig – købte otte liter vand.

21. juli

De havde fulgt Friedrichs bevægelsesmønstre siden hans løsladelse. Og havde ikke haft andet end almindelig rekognoscering og udrykninger på grund af varmen – mest ældre mennesker. De skulle jo tilkaldes i tilfælde af ulykker eller død. Men de var mange i byen til at tage sig af det. Frank nikkede det meste af tiden.

“But how are you? Did you find him? Have you been together? You are his old friend, are you not?” Han havde endnu ikke afsløret grunden til sit fremmøde.

“Oh yes, we met at your beautiful hill garden at the Montjuïc, just a garden above the Miró museum. In fact to days ago...” Betjentene udvekslede et par korte blikke. Frank fortsatte: “Now, his is gone, I can’t find him...” De ventede pænt på fortsættelsen. “Yes, and now I think you might help me... again?” De nikkede et par gange.

“We could help you until two days ago, where the gps was removed somehow, they found it at the airport, El Prat. That is what we know.”

Frank tog en alvorlig, lidt desperat maske på.

“But... But... Okay, so how can I find him, he owes me money, he borrowed and he should give it back today... Much money...”

Frank så i hvert desperat ud nu, det vidste han.

De kikkede på hinanden, den ene lagde hånden på den andens skulder, og de trak over til væggen. Den ene rystede på hovedet, den anden prøvede at overbevise sin kollega om noget. Han lagde armen på skulderen af den hovedrystende, hvis skuldre sank, han vendte sig om mod væggen, tænkte åbenbart lidt og rejste hovedet, da han endelig indvilgede i, hvad det nu end var, han var blevet overtalt til. De kom tilbage til skranken. To helt unge, meget mørke ynglinge kom forbi og gik ud bagved, ledt af sted af to betjente, som nikkede ‘hola’ til de to bag skranken. Den ene af de unge haltede en smule. Da de var helt ude bagved, kommenterede den ene betjent det kort.

“Thieves, I think,” sagde betjenten, som lige havde overtalt den anden til noget. “Now listen, you cannot say to anybody what I now tell you. We are not allowed to tell that.” Han holdt en pause, ventede på en reaktion. Frank nikkede.

“Of course not,” bekræftede han. “Can you tell me where he is now?”

“Well, no, but we know which plane he took.” Betjenten smilede stort og så indforstået på den anden, som nikkede med et lille smil i den ene mundvig. Han så indgående på Frank, som gjorde store øjne, mens den anden forklarede. “My sister is at the check-in and her colleague found the gps by the toilet, the

handicap toilet. She of course knew what it was and called me right away... It happens.”

“Okay!” sagde Frank ligesom for sig selv.

“Yes, and she found him on the screen, at the gate for New York, it is John Kennedy. So we went there. Just to check that he really was leaving the country we told him. And give him a fine for dumping the gps.” Her grinede han.

Det var vist ikke det store problem for Friedrich med den bøde, tænkte Frank.

Han bestilt en billet med det næste fly til New York og pakkede. Den billigste gik over Amsterdam. Så ringede han til lejlighedens ejer og opsigte den med øjeblikkelig virkning. Han fik lov til at lægge 50€ for rengøring på køkkenbordet. Helt sikkert sort, de havde vist ikke for høje lønninger, rengøringsfolket i Spanien.

Han ringede efter en taxa og en lille time efter sad han i lufthavnen og ventede på udkaldet. Afgang med KLM kl. 13, ankomst 20:30 – lokal tid. Mellemlanding i Amsterdam. Tid til at finde et billigt værelse. Han søgte efter værelser på Manhattan, hvor et par med udsigt til Central Park fristede. Men Franks økonomi taget i betragtning, nej! Hvis man så bare vidste, hvor Friedrich skulle bo. Nå, den tid, den glæde – og hævn. Der poppede også tilbud om billige værelser i Amsterdam op. Der måtte han til engang.

Han fik en pludselig indskydelse, som fyldte ham med en kløende usikkerhed. Han kradsede sig i nakkehårene. Fik sved på panden. Hvad nu hvis? Friedrich var ikke dum – når han var ædru. Der var en halv time endnu, så han ringede til sine venner i Barcelonas politi igen og fik søsterens navn og nummer på den

checkinskranke, hun sad ved. Han bad betjenten om at fortælle sin søster, at Frank var en okay kunde, hun kunne da godt hjælpe ham med oplysninger om en af de andre passagerer.

Ganske rigtigt. Selvfølgelig. Hvis Friedrich følte sig forfulgt – og hvem ville ikke have det sådan, når man havde afpresset en gangster en halv million euro – så ville han jo gøre alt for at sætte eventuelle forfølgere af. Enten fordi han vidste, at nogen var efter ham – eller blot for en sikkerheds skyld. Friedrich var følgelig ikke stået af i John F. Kennedy-lufthavnen. Han var stået af i Amsterdam. Ved mellemlandingen.

Frank bad om at få billetten ændret, hvilket hun da gerne gjorde. Det kostede næsten det samme som til New York. Men 45 € sparede han da. Og det var selvfølgelig det samme fly.

Lettet i både hoved og maveregion satte han sig til rette lige oven for gaten. Han betragtede de passerende turister, nogle var rolige, andre havde børn med, de fleste var amerikanere, spaniere og hollændere – som man kunne forvente. Han stillede sig i god tid i køen foran sidste gatetjek, så han kunne komme hurtigt om bord. En lille, ældre kvinde foran ham, vendte sig og sendte ham et flirtende smil.

Han nærlæste menuen med sandwich og drikkevarer. En sandwich med ost og skinke så tillokkende ud. En øl og en whisky eller lignende dertil – hans puritanske diæt.

Varerne kom hurtigt.

Han lagde bladet på det fri sæde ved siden af og tog en hovedpinepille mere – *just in case*.

Han sad på tredje bagerste række ved vinduet i flyets venstre side. Foretrak at kunne følge med i, hvad der skete, uden at skulle vende sig i sædet. Der var mærkeligt nok ikke overfyldt

i flyet. Måske ville der stige en masse på i Amsterdam. En kvinde med en lille pige sad skråt foran ham på den anden side af midtergangen. Pigen bad højlydt sin mor om en sodavand, *eine Limo*, og han genkendte med det samme stemmen. *Det var da løgn!* Han gled lidt ned i sædet, tog reklamebladet igen, parat til at dække ansigtet, hvis en af dem vendte sig eller skulle på toilet.

Da drikkevarerne igen kom forbi, købte han en dåseøl, Heineken var, hvad de havde, og en brandy, en Bois. Brandyen røg ned med det samme.

Selvfølgelig skulle pigen på toilettet, hvilket hun meddelte højlydt. Han stillede hurtigt den næsten tømte Heineken fra sig på det lille bord og trak bladet op.

Denne seneste udgave af reklamebladet havde en præsentation af de renoverede flykabiner, som ville blive monteret i otte af deres Boeing 737. På første klasse ville man kunne lægge sædet ned til en soveplads. Hun var kommet forbi, hendes mor også. Han ringede efter betjening og bestilte et sæt mere. Brandyen var okay, sød og stærk uden at svitse smagsløgene. Drikkevarerne begyndte at virke.

Moren kom først tilbage, pigen langsomt efter, kåd og nynnende. Hun tog dansetrin ved ryglænene og kom til at skubbe og sparke en ældre kvinde på den anden side af gangen. Kvinden satte i et forskrækket hyl, og både moderen og en stewardesse kom til. Moderen trak datteren med og satte hende ind på hendes sæde. Der var ikke sket noget, men lidt underholdning var det trods alt. En dreng bagved fniste højlydt. Kaptajnen fortalte i lydanlægget, at der var 26 grader i Amsterdam. En lise. Han tømte dåsen.

Flyet landede før den angivne tid, folk klappede lettet. Han blev siddende, mens alle andre omkring ham øjensynligt ikke kunne komme hurtigt nok ud af flyet og var rejst sig op. Da der endelig var plads til ham, kikkede han sig forsigtigt for, og pigen og moderen var der ikke. Han hev taskerne ned og gik roligt ned ad trappen til landingsbanen.

Amsterdam er udfordringernes og forførelsernes højborg. Det er der mange metropoler, der er. Men hvor er det ovenikøbet lovligt at ryge hash? Frank røg ikke hash. Han havde prøvet to gange for næsten tredive år siden, den første gang, fordi alle, han kendte, havde prøvet, den anden gang fordi han skulle tjekke, om det virkelig smagte så elendigt – og virkede så dårligt. Han havde da godt hørt, at kvaliteten var bedre nu, og at i Holland var den i top. Men *nej tak!*

Der ville være forførende kvinder, som i midtbyen betog med former, makeup, blikke, positurer, læber, tunger, frækhed, vidste han. Frank måtte gemme behovet for frisættelsen af sine undertrykte drifter til senere – meget senere.

Et massivt opbud af lufthavnsbetjente og toldbetjente ved både bagagebånd, gate og i den kæmpe terminal, hvor menneskemylderet stressede selv den mest tålmodige, blinde og døve, bedøvede gamle mand med førerhund og stok, tog imod ham. Lange køer ved alle caféer og burgerbarer. Selve restauranterne var dog ikke overfyldte på dette tidspunkt, og Frank besluttede sig for et mindre måltid, så han ikke skulle bøvle med sult inde i byen.

Det var en afklaret, mæt Frank, der stod på lufthavnsbussen. Man anbefalede egentlig toget, men Frank ville gerne have

muligheden for at stå af undervejs. Moderen og pigen var ikke med, de var vel på toget. Eller en tidligere bus.

Han lod sig køre helt ind til en plads, der kunne ligne centrum, der var i hvert fald mange turister. Gående. Tydeligvis et område uden biltrafik. Han havde imidlertid ikke fået bestilt værelse og var i syv sind. Hvor, og i hvor lang tid? Skulle han nu igen forbi politi og prøve at finde 'venner' der. Man kunne altid prøve, men Holland er ikke Spanien. Han gik ind i den nærmeste kiosk og købte Die Welt. Han investerede fire euro i en cappuccino og satte sig ud på en bænk uden for kiosken. For at læse og for at finde et værelse et centralt sted her i byen.

I Rotterdam var der vildt gang i den. Siden april havde der ad flere omgange fundet en storstilet optrevling af forskellige narkosmuglinger sted – og af våben. Og nu havde man fundet frem til to centrale personer, som var sat i forvaring. Smuglingen var sket på forskellige måder. For eksempel var der bundet pakker til flere containerskibes køle. Den bedste var dog de torpedocontainere, kaldte avisen dem, der ledsaget af dykkere var sejlet ind mod Rotterdams havn, men landet uden for selve havnen.

Nu langt om længe var man så vidt, at *traffickingen* var kortlagt. Og Die Welt afsluttede dagens tre midterartikler om sagen med at referere og kommentere tv-interviewet af Europols konstituerede leder, Gerda Schuster, som understregede, at optrevlingen ville fortsætte resten af året. Mafiagrupperingerne i såvel Rusland, Italien, Nordeuropa og de øvrige lande var under stærk overvågning. Europol havde sat sig i spidsen for indsatsen, og alle analyser viste, at man nærmede sig de egentlige bagmænd. Traffickingen omfattede også decideret menneskesmugling. Hun drog som et eksempel

på en af smuglernes 'fejl', at man havde ladet prostituerede og andre 'indførte' kvinder deltage som kurérer af de sendinger, politiet ikke havde opsnappet. Et par af de anholdte havde ledt til en berlinsk bagmand ved navn Helmut Schröder, som var varetægtsfængslet, mens man efterforskede hans gøren og laden. Artiklen sluttede med at hun takkede alle landes dygtige efterforskere og politi – nævnte endda grupperne, hun ikke kendte tallet på, men som så alt, kendte alt, havde hjertet på rette sted, nemlig informanterne / stikkerne. Der var erklæret krig mod organiseret kriminalitet – på alle niveauer.

Ja ja, den uheldige Helmut, hvordan ville det ende med ham? Som Stasi-officer et svin, som selverhvervende et svin, som ægtemand et svin. Man kunne håbe, at verden aldrig ville se mere til ham.

Frank var ret begejstret for det gnistrende blik i close up-beskrivelsen af Schusters alligevel rolige, kolde øjne, mens hun erklærede krig. Billedteksten: "Europol erklært Mafia den Krieg, sagt Gerda Schuster."

Lejligheden ved kanalen havde udsigt til baggården. Ro til at fundere, planlægge og forhåbentlig sove nogle timer.

En time senere var han klar til at bestige sit sisyfos-bjerg igen.

Han havde brug for det man inden for teaterverdenen kalder 'Deus ex machina'. En løsning på et ellers uløseligt tidspunkt i intrigen åbenbares for hovedpersonen. En gordisk knude løsnes og bærer historien hen mod højdepunktet. Hvor? Hvordan? Hvornår skulle det ligesom ske?

Han kom ikke til at vente længe.

For hvor er det nu lige, alle turister starter deres første dag i en ny storby? Centrum! Så enkelt viste det sig at være.

Frank havde først sat sig på en bænk inde på det første torv ved hovedbanegården, hvor de fleste caféer lå, og fundet stedet med 'den bedste udsigt i Amsterdam', skrev man på hjemmesiden. Skråt over for banegården. Han gik derover og fandt en plads under en markedsparasol tættest på hotellets sydvestvendte mur. Der kunne han lige nøjagtig holde øje med stationens udgang.

Det er kun i teatret og film, man bliver nødt til at indskrive 'deus ex machina'. Alexander den Store ordnede en gordisk knude engang med et sværdhug. Siges der. Franks tanker var dybt inde i forestillingerne om, hvad han ville gøre, når (hvis?) han mødte Friedrich. Sværd havde han ikke. Ville det komme til et ophør, korporligt. Forsoning? Kunne de dele resterne af byttet? Det var svært at vurdere, hvor dybt deres tidligere venskab egentlig stak. Hvor langt ude havde Friedrich været? Havde han taget et såkaldt eksistentielt valg: brænde broerne, skide på alt. Men kan en halv million euro skabe en god fremtid? Frank vidste godt, hvad han ville gøre: skippe jobbet på VUC, det frygtelige sted uden ægte mål andet end at holde byen ren for rådvilde unge med diverse diagnoser eller bare uregerlige sjæle. Loven havde de med sig, undervisningsstederne. Unge under tredive skulle, ellers røg deres bistand. *Skulle!* HF'erne havde i det mindste en eller anden form for plan. Men blandt de sølle kursister, der var henvist (anvist) til VUC, var mindst 50% ret ligeglade. Og faget tysk var bunden.

Hvert år op imod eksamen var der lidt flere der tog sig sammen. Hvis de ikke klarede sig godt alligevel, var det stedets

skyld. Bevares, der fandtes også dem, der skød det hele på sig selv. Frank havde haft et par unge kvinder med den der introverte ADHD, som først kommer frem, når de bryder sammen – medmindre de går til psykolog i forvejen. Han havde haft kursister med skizofreni, tourettes, paranoia, social angst og dårlig opdragelse. Gad vide om skolerne i hjemlandet også var så udisciplinerede og ustrukturerede som i Danmark. Næppe! Så skulle han kende hjemlandet dårligt. Han fulgte da lidt med. IT og tysk som fremmedsprog lod til at være de værste udfordringer i Tysklands skolesystem – vorherre bevares! Hvis tyske lærere kom til Danmark og oplevede de unges holdninger og sprog, både over for hinanden og lærerne, vil de falde bagover.

Han spiste chokoladen, der var kommer sammen med kaffen. Blød, men mørk og kraftig, helt okay. Der var lidt tilbage af vandet. Han hældte det op, lod det cirkle lidt og bestemte sig for, at han ville sige op, med eller uden de euros, der tilhørte ham.

Som en deus ex machina trådte en person ud på stationens trappe og Frank ænsede ikke, at vandet drev forbi munden og ned ad skjorten. Han rejste sig brat, tørrede nødtørftigt hagen med bagsiden af hånden og stillede sig op ad muren. Gæsterne ved det nærmeste bord så kort på ham. Konen så forarget ud. Manden grinede meget kort.

Friedrich så sig om, stod og studerede mobilen et øjeblik og gik så til højre ad det nærmeste fortov henimod taxaholdepladserne. Frank lagde tyve euro, vinkede far-vel til tjeneren, der straks kom hen til bordet og takkede for drikkepengene.

Tyve minutter senere befandt Frank sig i en baggård i udkanten af Amsterdam.

Forfølgelsen i taxa havde ført dem sydud. De var hurtigt kom på en slags ringvej, og så var farten sat betragtelig op.

Han havde på turen lagt mærke til, at der ved flere tværgående gader herude var skiltet med 'Johan Cruijff ArenA'. Nu vidste han da, hvor *det* lå. Friedrichs taxa var drejet ind og havde sat ham af i et tilsyneladende tomt boligkompleks i tre etager, måske lejligheder og noget erhverv – i hvert fald næsten tomt for biler, der var nok højest tolv-tretten på den store P-plads. Han havde bedt sin chauffør om at holde ind på den modsatte side. Der var vel en lille fodboldbanes afstand imellem dem. Plus et par træer. Plus det høje ukrudt mellem fliserne. Han steg ud og betalte for turen og gik over mod porten, hvor Friedrich var forsvundet ind. Han ændrede sin normalt faste gang til at blive slentrende og gik mod porten næst efter Friedrichs. Hatten, solbrillerne og hawaiiiskjorten var forklædning nok.

Inde i baggården var der tilvokset med buske, stauder af uvis oprindelse. Men behagelige dufte.

Han gik hen mod den, der måtte være Friedrichs opgang. De to opgange, han passerede, var begge afspærrede. Han så sig omkring, mens han nærmede sig, der var ikke et menneske, ingen hunde eller noget. Bortset fra en masse insekter, især sommerfugle. Han snusede dybt. Det mindede ham om barndommen i Berlin. De havde opsøgt hver en baggård, hver en have med blomster, træer, buske som børn og havde leget, som alle børn skal. Han stod op ad muren lige ud for opgangen. Også her havde der været afspærret. Kun ét skilt afslørede, at der engang havde boet nogen. Næppe Friedrich.

Et vindue blev åbnet på anden sal og en kvinde med en tændt cigaret blæste røg ud, og sagde så noget til nogen inde i lejligheden. Hvad, kunne Frank ikke høre på grund af en lastbil omme fra P-pladsen. Der var noget med 'früher Morgen', 'sag' ich doch' og nogle tilsyneladende utilfredse grynt fra en mand, som jo måtte være Friedrich. Franks mavefornemmelse sagde, at ikke alt var, som Friedrich og kvinden ville have det. Nu blandede en pigestemme sig, lidt klagende, appellerende.

"Ja, mein Schatz. Gleich. ... Also, wir können nicht mehr hier sein, verstehst du, Friedrich, wir müssen nach Provence zurück. Sofort! Verstehst du?"

Ikke kommanderende stemmeføring, nærmere bedende. Lidt lad i det. Som fra en træt kvinde. Kvinden satte vinduet i den yderste haspe og gik ind. En næsten uhørlig dialog i et normalt toneleje fortsatte nogle minutter.

Så blev en dør smækket. Ja, det behøvede jo strengt taget ikke være lejlighedens yderdør, kunne sagtens være til et toilet eller køkken. Frank gled rundt om hjørnet ind i porten. En lastbil eller lignende, diesel i hvert fald, var kommet og holdt i tomgang lige uden for porten. Flyttemænd? En dør åbnedes, og få sekunder efter lød en klar barnelatter, og pigen løb i glade bevægelser forbi porten og længere om i gården. Moren skyndte sig bagefter og så ikke manden i porten.

Frank skyndte sig rundt og tog i døren til opgangen. Heldigt, døren var åben, brudt op. Han gik ind og holdt ved håndtaget, mens døren svingede på plads. Stod stille og lyttede, der var ingen lyde andet end en piges latter derude og en lastbils fjerne, næsten utydelige tomgang. Han tog sine sneakers af og begyndte turen opad.

2. sal til venstre kunne ikke ses, hvis han holdt sig ind til muren. Opgangen stank af cement og indelukkethed. Kroppens muskler og sener var spændte som efter hård træning. Det dunkede i ørerne. Han mærkede en let hovedpine, gned sig i nakken, lavede afslapningsøvelser med nakken og skuldrene. Men pinen tog til. Koldt vand ville gøre underværker.

Han var jo så tæt på målet nu. Den seneste uges fortrydelse og sommerlige nedtur var langt væk. Og de kommende handlinger var linet op. Han koncentrerede sig om at tænke klart. Det begyndte at dunke i højre tinding. Han gned på det med to fingre.

Når han kom op, ville han ringe på døren, vende sig med siden til og kigge på mobilen. Når der blev åbnet, ville han springe ind, så Friedrich blev skubbet bagover. Frank ville angribe ham, slå ham, tage kvælertag, til Friedrich besvimed. Så ville han binde ham og vække ham med koldt vand eller en lussing, gerne flere. Ville mobilisere alt sit had. Han hadede ham, den gamle, tidligere næsten ven derhjemmefra. Hadet, håbet, adrenalinet, alle skills fra Stasi-tidens kampøvelser. Både sjæl og kød var rede.

Han skulle kun ringe en gang, så lød der skridt. Skridtene standsede, og døren blev åbnet. Frank sprang med al sin vægt mod døren. Han mærkede og hørte, hvordan den anden med et grynt røg baglæns, og skubbede døren helt ind, så han kunne fortsætte sit raid.

Der skete ikke mere. Friedrich hang på knagerækken i nakken et øjeblik, så gled han ned ad væggen og faldt til den ene side. Et dybt suk, og han sagde ikke mere. Blodsporet på væggen fortalte en entydig besked.

Var han død?

Friedrich var ikke død, men meget slemt tilredt i nakken. Måske havde han knækket noget. Nå, han trak i hvert fald vejret rimelig normalt, vurderede Frank. Han bandt et håndklæde om hoved og hals med en klump køkkenrulle indenunder som pres. Blødningen var taget af. Han ledte efter noget plaster eller lignende, men fandt kun noget gaffatape. I mangel af bedre, måske. Han trak Friedrich ind i soveværelset, skubbede madrassen over til radiatoren og lagde ham på den. Bandt arme og fødder til rørene og plastrede Friedrichs mund til med tape. Så gik han i gang med sin gennemsøgning af lejligheden.

Hvor ville Friedrich gemme de mange Euro? Hvor ville han selv have gemt dem? Alle skabe først. Ingen penge. Han bankede på betongulvene i alle rum, samme lyd. Fandt en kost og stødte til loftsplader. De sad lige så fast, som sådan nogle skal.

Ville det ikke være for svært at få hvidvasket alle de penge i udlandet?

Der hang noget overtøj i gangen, som han gennemsøgte. Nogle få euro, ikke andet. Han gik ind og undersøgte Friedrichs lommer. Friedrich mumlede, stadig helt væk.

En mobiltelefon gav lyd. Han fandt den i sofaen mellem to hynder. En iPhone.

Det var sms fra ukendt nummer. Man ville vide, om der var nogen hjemme til at låse op. De var på vej. Han kunne da godt have besvaret sms'en, men lod være. Han trykkede på knappen under skærmen og fik at vide, at der skulle fingeraftryk til at åbne. Til det havde han heldigvis nogle fingre i soveværelset.

Han vidste ikke helt, hvad han skulle lede efter, for der er mange muligheder på en mobil, og Friedrichs var fyldt med apps.